

PIGERS MOTIVATION I FODBOLD

ET CASESTUDIE AF KULTUR, ANERKENDELSE OG KOMMUNIKATION I DANSK BREDDEFODBOLD

Et samarbejde med DBU

Kandidatspeciale i kommunikation

Af: Sofie Ottosson & Isabella Eyrich Fumero Campos

Vejleder: Mette Marie Roslyng

2. juni 2025

AALBORG UNIVERSITET

TITELBLAD

Projekttitel: Pigers motivation i fodbold: Et casestudie af kultur, anerkendelse og kommunikation i dansk breddefodbold

Aalborg Universitet, København

KA. Kommunikation

Kandidatspeciale

4. semester

ECTS: 30

Vejleder: Mette Marie Roslyng

Projektgruppe: 11

Sofie Ottosson (20231139)

Isabella Eyrich Fumero Campos (20231810)

Afleveringsdato: 2. juni 2025

Antal anslag: 252.860

Antal nomalsider: 105,4

Sideomfang: 114

Bilag: 29

Forord

Dette speciale er udarbejdet af Sofie Ottosson og Isabella Eyrich Fumero Campos som en afsluttende del af kandidatuddannelsen i kommunikation ved Aalborg Universitet, København, i perioden februar til juni 2025. Specialet er blevet til i samarbejde med Dansk Boldspil-Union (DBU).

Specialet udspringer af DBU's ønske om at fremme ligestilling og forbedre vilkårene for piger i fodbold med særligt fokus på motivation, som led i organisationens udviklingsplan for piger og kvinder i dansk fodbold. Med afsæt i en stigende samfundsdebat om køn, sport og deltagelsesmuligheder, håber vi, at specialet kan være med til at belyse den eksisterende viden og give nye perspektiver på, hvordan fodboldens rammer påvirker piger og kvinders motivation i sporten.

Vi vil gerne rette en stor tak til vores vejleder, Mette Marie Roslyng, for hendes faglige sparring og støtte gennem hele processen. En særlig tak går også til DBU for samarbejdet og for at stille sig til rådighed undervejs. Endelig takker vi de involverede fodboldklubber og alle deltagende respondenter for deres værdifulde bidrag til undersøgelsen.

Sofie Ottosson & Isabella Eyrich Fumero Campos

Juni 2025

Abstract

Girls' participation in football has increased in recent years, but the sport continues to be shaped by masculine norms that affect how girls are represented, recognised, and motivated. This thesis explores the significance of representation and recognition for the motivation of girls aged 13 to 18 in grassroots football and examines how these dynamics are either challenged or reproduced within the football environment. The study is conducted in collaboration with the Danish Football Association (DBU) and draws on qualitative data from four Danish grassroots football clubs. The empirical material includes individual semi-structured interviews with club leaders and coaches, focus group interviews and field observations of training sessions in all four clubs.

The analysis investigates how gendered representations, communicative practices, and organisational structures influence girls' experiences of belonging, competence, and autonomy. The thesis combines theoretical perspectives on representation by Stuart Hall, structuration by Anthony Giddens, recognition by Nancy Fraser and Axel Honneth, and motivation theory by Edward Deci and Richard Ryan. These perspectives are used to understand how cultural and structural norms influence and are influenced by everyday interactions in football, and how these norms affect girls' motivation to participate in the sport. Findings show that girls' motivation is closely linked to relational aspects such as social connection and self-determination, which are often devalued in a performance-oriented and male-dominated sport culture. Gendered representations affect how girls are perceived and how they perceive themselves as football players. Recognition plays a dual role by both supporting motivation and, when based on stereotypical assumptions, reinforcing existing gendered expectations.

The thesis concludes that promoting gender equality in football requires more than structural changes such as equal access to resources. It also calls for a cultural change that values different forms of motivation and participation. Recognising relational values like community and enjoyment as equally legitimate is essential to developing more inclusive and motivating football environments for girls. This study contributes to existing research by connecting theories of motivation with critical perspectives on representation and recognition. It offers a communicative and culturally grounded understanding of how gendered norms influence girls' inclusion and engagement in youth sport.

Indholdsfortegnelse

1. Indledning	1
2. Problemfelt	3
2.1 Problemformulering	3
2.1.1 Undersøgelsesspørgsmål	4
3. Præsentation af cases	5
4. Litteraturreview	6
4.1 Søgestrategi	6
4.2 Tema 1: Kultur og køn i sport	8
4.2.1 Kulturelle og strukturelle barrierer	8
4.2.2 Pigers barrierer i fodbold	9
4.2.3 Trænere og lederes rolle som kulturbærere	10
4.3 Tema 2: Motivation hos kvinder i sport	11
4.3.1 Trænerens rolle i skabelse af motivation	12
4.3.2 Motivation som afgørende faktor for karrierestop i kvindefodbold	13
4.4 Tema 3: Kommunikation i sport	14
4.4.1 Kønsrelateret kommunikation	14
4.4.2 Trænerledelse, familiestøtte og gruppedynamikker	16
4.5 Opsummering og positionering i forskningsfelt	17
5. Teori	20
5.1 Repræsentationer og strukturers indflydelse på pigefodboldens kultur	20
5.1.1 Semiotikkens rolle i forståelsen af repræsentation	21
5.1.2 Repræsentationer og diskursers magt i fodbold	22
5.1.3 Pigers rolle i at reproducere og udfordre normer i fodbold	23
5.2 Anerkendelse som teoretisk ramme for pigers motivation i fodbold	24
5.2.1 Frasers todelte retfærdighedsbegreb	25
5.2.2 Honneths tre former for anerkendelse	26
5.2.3 Kan anerkendelse medvirke til at opretholde ulighed?	27
5.3 Hvordan motivation påvirker pigers tilknytning til fodbold	29
5.3.1 Indre og ydre motivation i fodbold	29
5.3.2 Motivation på tværs af niveauer	30
5.3.3 Ydre motivation og præstationsmotivation	32
5.3.4 Kritik og begrænsninger af SDT	33
5.4 Kommunikationens rolle i fodbold	34
5.4.1 Interpersonel kommunikation og relationer i pigefodbold	34
5.4.2 Kønnede kommunikationsstile	35
6. Videnskabsteoretisk refleksion	37
7. Metode	39
7.1 Dataindsamling	39
7.2 Casestudie	40

7.3 Datagenerering	41
7.3.1 Semistrukturerede interviews	42
7.3.2 Præsentation af interviewdeltagere	42
7.3.3 Interviewguides til semistrukturerede interviews	43
7.3.4 Fokusgruppeinterviews	44
7.3.5 Præsentation af fokusgruppedeltagere	45
7.3.6 Gruppesammensætning.....	45
7.3.7 Udvælgelse af deltagere.....	46
7.3.8 Interviewguide til fokusgruppeinterviews	47
7.3.9 Facilitering	48
7.3.10 Observation som metode.....	48
7.4 Databearbejdning.....	49
7.4.1 Transskription af interviews.....	49
7.4.2 Kodning.....	50
7.4.3 Kvalitetskriterier	51
8. Analyse.....	53
8.1 <i>Analysedel 1: Repræsentationer og sprogets rolle i fodboldkulturen.....</i>	<i>53</i>
8.1.1 Kønnede repræsentationer i sproget	54
8.1.2 Fokus på pigefodbold og ligestilling	60
8.1.3 Rollemodeller.....	63
8.1.4 Diskuterende delkonklusion.....	68
8.2 <i>Analysedel 2: Anerkendelsens rolle i fodbold.....</i>	<i>69</i>
8.2.1 Relationel anerkendelse i fodbold	70
8.2.2 Strukturel og kulturel anerkendelse i fodbold	77
8.2.3 Diskuterende delkonklusion.....	82
8.3 <i>Analysedel 3: Motivation i lyset af repræsentation og anerkendelse.....</i>	<i>84</i>
8.3.1 Fællesskabets betydning for motivation.....	84
8.3.2 Spillernes stemme.....	90
8.3.3 Diskuterende delkonklusion.....	97
8.4 <i>Kontekstens betydning for pigers motivation</i>	<i>99</i>
9. Konklusion.....	101
10. Litteraturliste.....	103

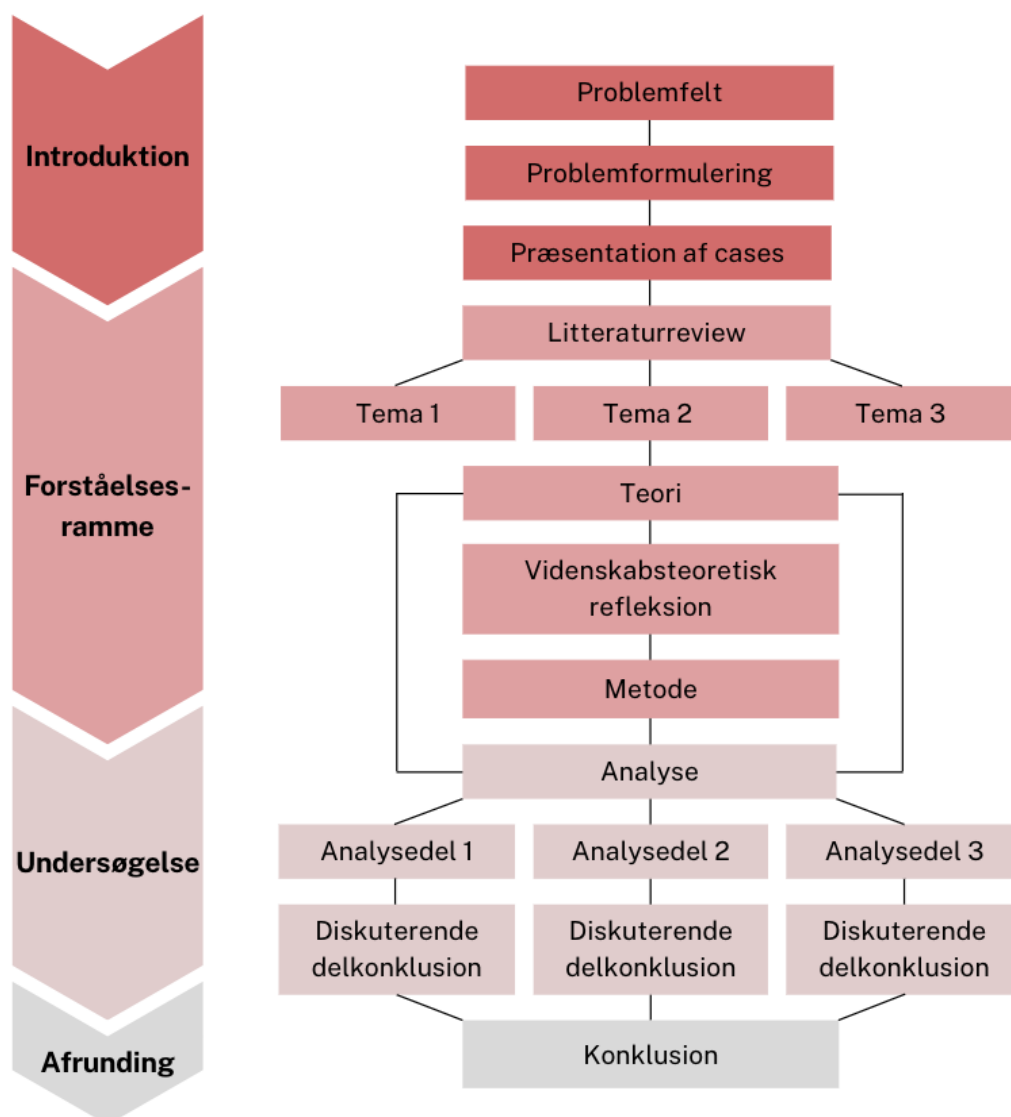
1. Indledning

“Fodbold er Danmarks nationalsport. Den begejstrer millioner af danskere på og rundt om banerne syv dage om ugen. Den samler og inspirerer, og så skaber den sundhed, inklusion, integration og samler på tværs af kultur, alder og etnicitet. Både i foreningslivet og hele nationen, når landsholdene vinder store sejre” (Dansk Boldspil-Union, u.å, a)

Sådan lyder visionen i DBU’s strategi – en påmindelse om, at fodbold ikke blot er en sport, men en central kulturel institution med potentiale for at skabe fællesskab og samhørighed. Selvom sporten fremhæves som inkluderende og samlende, er det værd at spørge, hvorvidt alle oplever sig som en del af dette fællesskab i praksis? For som DBU’s udviklingsplan for piger og kvinder fremhæver, eksisterer der en række vedvarende udfordringer, som spænder fra manglende anerkendelse og ressourcer til historisk betingede strukturer og kulturelle normer, der stadig positionerer fodbold som en maskulin sport (Dansk Boldspil-Union, u.å, b). På trods af lokale såvel som nationale indsatser, viser udviklingsplanen, at fodbold for piger og kvinder fortsat kæmper med lavere prioritet, manglende investering og utilstrækkelig viden. Ifølge planen kræver en reel forandring, at man arbejder for at integrere kønnene i en mere helhedsorienteret tilgang til dansk fodbold. I forlængelse heraf viser studier, at mange piger i teenageårene mister motivationen og stopper med at spille fodbold (Bennike et al., 2025). Derfor er det relevant at undersøge, hvad der motiverer piger til at spille fodbold, hvorfor denne motivation nogle gange forsvinder, samt hvordan de oplever deres deltagelse i en sportsgren, der fortsat er præget af kønnede strukturer og normer.

For at undersøge dette har vi opbygget specialet med følgende struktur: Først præsenterer vi et problemfelt, som danner grundlag for vores problemformulering. Efterfølgende præsenterer vi de fodboldklubber, som udgør vores fire cases i specialet. Herefter præsenterer vi et litteraturreview, hvor vi samler eksisterende forskning inden for tre overordnede temaer: kultur og køn, motivation samt kommunikation, som alle relaterer sig til pigers deltagelse og motivation i fodbold. Dernæst introducerer vi den teoretiske ramme for opgaven, hvor vi kombinerer teorier om repræsentation, anerkendelse og motivation, for at skabe en analytisk forståelsesramme. I forlængelse heraf forekommer en videnskabsteoretisk refleksion af de inddragede teorier. Herefter følger metodeafsnittet, hvor vi redegør for vores kvalitative tilgang

og det empiriske grundlag. Analysen er opdelt i tre, hvor vi undersøger centrale dimensioner af pigers oplevelser i fodboldmiljøet. I analysedel 1 sætter vi fokus på, hvordan repræsentationer og sprogets rolle i fodboldkulturen påvirker pigers identitet og oplevelse af at høre til i sporten. I analysedel 2 undersøger vi anerkendelsens rolle i fodbold og hvordan det hænger sammen med repræsentation, herunder hvordan både relationel og strukturel anerkendelse former pigers motivation. I analysedel 3 samler vi trådene fra analysedel 1 og 2 og analyserer hvordan piger oplever motivation i lyset af repræsentation og anerkendelse. Hver analysedel afsluttes med en diskuterende delkonklusion, som samler og diskuterer de vigtigste pointer og leder videre til specialets konklusion. Gennem denne struktur ønsker vi at give et nuanceret svar på hvilke faktorer, der har betydning for pigers motivation, og hvordan disse kommer til udtryk. Et overblik over specialets struktur fremgår af figur 1:

Figur 1: Oversigt over specialets struktur

2. Problemfelt

Kvindefodbold har historisk været en overset og marginaliseret del af sporten, men befinder sig i dag i en fase af forandring og fremgang (Gozillon & Bréhon, 2024; Ventaja-Cruz et al., 2024a). I takt med et stigende fokus på ligestilling og udvikling af pige- og kvindefodbold har DBU sat ambitiøse mål for fremtiden. Med visionen om, at fodbold skal være den største pige- og kvindeidræt i Danmark, har de sat et mål om at nå mindst 135.000 kvindelige medlemmer inden 2025 (Dansk Boldspil-Union, u.å. c). I skrivende stund er dette mål endnu ikke indfriet, idet medlemstallet fortsat ligger under 80.000 (Dansk Boldspil-Union, u.å. d). Denne forskel mellem vision og virkelighed synliggør en udfordring i fastholdelsen af piger i sporten og peger på et behov for at forstå de mekanismer, der former pigers motivation i fodbold. Et kvantitativt studie foretaget af DBU med deltagelse af 12.525 børn og unge viser, at trænerens adfærd har stor betydning for, om spillere trives og fortsætter i sporten. Undersøgelsen viser desuden, at motivationen generelt falder med alderen, og at dette fald er markant blandt piger. Disse resultater peger ligeledes på et behov for at forstå de forhold, der præger pigers oplevelser i fodboldmiljøet.

Med udgangspunkt i DBU's efterspørgsel efter viden om pigers motivation i breddeklubber, i aldersgruppen 13-18 år, afgrænser undersøgelsen sig fra elitefodbold. For at undersøge, hvad der motiverer piger til at spille fodbold, retter specialet fokus mod de hverdagserfaringer, der præger deres deltagelse. Undersøgelsen sætter særligt fokus på, hvordan kultur, kommunikation og sociale relationer påvirker motivationen. Med udgangspunkt i begreberne repræsentation og anerkendelse, søger vi at afdække, hvordan disse faktorer former pigers muligheder, oplevelser og lyst til at spille fodbold. Dette vil vi undersøge i fire fodboldklubber gennem kvalitative interviews med ledere og trænere, fokusgruppeinterviews med spillere fra trænerens hold samt observationer af træningssituationer i klubberne. Med dette afsæt har vi udarbejdet følgende problemformulering og undersøgelsesspørgsmål.

2.1 Problemformulering

Hvilken betydning har repræsentation og anerkendelse for pigers motivation i fodbold, og hvordan bliver disse forhold udfordret eller reproduceret i fodboldmiljøet?

2.1.1 Undersøgelsesspørgsmål

1. Hvordan kommer kønnede repræsentationer til udtryk i fodboldmiljøets sprog og struktur, og hvordan påvirker det pigers oplevelse af at høre til i sporten?
2. Hvordan udspiller anerkendelse sig i fodboldmiljøet på både relationelt og strukturelt niveau, og hvilken rolle spiller kønnede repræsentationer i denne sammenhæng?
3. Hvordan kommer pigers motivation i fodbold til udtryk i samspillet mellem relatering, autonomi og kompetence, og hvordan påvirkes denne motivation af anerkendelse og kønnede repræsentationer?

3. Præsentation af cases

Dette speciale er udarbejdet med udgangspunkt i fire cases, der består af fire fodboldklubber. Af hensyn til anonymitet navngives hverken klubberne eller deres præcise geografiske placering. Det betyder, at casebeskrivelsen er mindre detaljeret, end den kunne have været uden krav om anonymitet. Klubberne omtales derfor som klub 1, klub 2, klub 3 og klub 4. Tilsvarende omtales ledere og trænere ud fra det klubnummer, de er tilknyttet, eksempelvis 'leder 1' og 'træner 1' der tilhører klub 1. Ligeledes omtales deltagerne i fokusgrupperne som 'spillere' i den respektive klub, de tilhører, eksempelvis 'spiller 1 i klub 1'. De fire fodboldklubber er organiseret således: to under DBU København og to under DBU Sjælland. Dette betyder, at vi har inddraget to klubber fra hovedstadsområdet og to fra provinsen. Denne geografiske spredning muliggør en sammenligning mellem storby- og provinsklubber, og danner grundlag for en mere repræsentativ undersøgelse. Derudover er udvælgelsen af klubberne også sket på baggrund af variation i medlemstal, klubfilosofi og mission. Disse forskelle bidrager til en nuanceret undersøgelse og et bredere indblik i pigers motivation i forskellige typer af fodboldmiljøer. Følgende giver et overblik over vores cases, og hvordan de forskellige udvælgelseskriterier fordeler sig på de fire klubber:

Klub 1 har et medlemstal på 1760 spillere hvoraf 357 er piger. Den er beliggende i provinsen og er udvalgt, grundet relativt få pigespillere, på trods af at være en stor klub.

Klub 2 har et medlemstal på 225 piger. Den ligger ligeledes i provinsen og er udvalgt, fordi det er en ren pigeklub, hvilket giver mulighed for at undersøge et miljø med fuldt fokus på piger i fodbold.

Klub 3 har et medlemstal på 1943 spillere, hvoraf 653 er piger. Den er placeret i hovedstadsområdet og er en af Danmarks største pigefodboldklubber, hvilket giver indblik i en klub med omfattende erfaring og stor spillerbase.

Klub 4 har et medlemstal på 1609 spillere hvoraf 219 er piger. Klubben er også placeret i hovedstadsområdet, og er udvalgt, fordi den har opnået DBU-licens. Det betyder, at klubben lever op til en række krav til faciliteter, administration og ledelse, økonomi, og sportslig udvikling (Divisionsforeningen, 2023).

4. Litteraturreview

Dette afsnit omfatter specialets litteraturreview, hvor vi præsenterer relevant eksisterende forskning inden for undersøgelsens felt. Indledningsvis beskrives søgeprocessen, efterfulgt af en dybdegående gennemgang af den relevante forskning, hvor vi har identificeret tre centrale temaer. Afslutningsvis reflekteres der over specialets positionering i forskningsfeltet.

Et litteraturreview har til formål at give et overblik over eksisterende forskning inden for et givent forskningsfelt, og samtidig identificere områder, der endnu ikke er blevet undersøgt (Randolph, 2009, s. 2). Dette litteraturreview anvender en tematisk tilgang, som er en metode til systematisk at organisere og analysere forskning, ved at identificere fælles temaer og mønstre på tværs af studier. Dette giver et samlet overblik og en dybere forståelse af centrale tendenser inden for et forskningsfelt (ATLAS.ti, u.å.). Vi afdækker et forskningsfelt baseret på vores problemformulering, der fokuserer på pigers motivation i dansk breddefodbold. For at sikre en systematisk og reproducerbar søgeproces, har vi uarbejdet specifikke søgestrengte, hvilket resulterede i tre centrale temaer på tværs af tre anvendte databaser: 1) Kultur og køn i sport, der gav 867 artikler, 2) Motivation i sport, der gav 553 artikler og 3) Kommunikation i sport, der gav 958 artikler (bilag 1, 2 & 3). For at forstå, hvad der motiverer piger til at spille fodbold, er det afgørende først at forstå den kultur, de indgår i. Tema 1 undersøger derfor kulturen i fodbold og de strukturer, der påvirker pigers deltagelse. Tema 2 fokuserer på motivation i sport med særligt blik på faktorer, der påvirker fastholdelsen af piger i fodbold. Tema 3 undersøger kommunikation i sport, da interaktionen mellem spillere, trænere og klubledelse har stor betydning for det miljø, der skabes og hvordan piger motiveres.

4.1 Søgestrategi

I søgeprocessen har vi anvendt databaserne Scopus, Business Source Premier og Web of Science, da de dækker et bredt udsnit af peer reviewed forskningslitteratur. Brugen af flere databaser og engelske søgeord har udvidet søgningens omfang, og gjort det muligt at søge bredere og identificere relevant litteratur på tværs af kilder. Vores søgeord er udvalgt med afsæt i specialets interesseområde, og vi har benyttet *boolean operators*, ved at kombinere operatorerne “AND”, “OR” og “NOT” (EBCSO Connect, u.å.). Ved søgningerne fandt vi flere artikler, der omhandlede fans og tilskuere, hvilket var irrelevant for vores undersøgelse, og derfor afgrænsede vi os fra dette. En oversigt over søgeordene fremgår af figur 2.

I udarbejdelsen af litteraturgennemgangen har vi anvendt PQRS-systemet (*Preview, Question, Read, Summarize*), som strukturerede processen fra litteratursøgning til analyse (Cronin et al., 2008, s. 41). Søgeprocessen var opdelt i to faser. I første fase blev search log 1 udarbejdet til henholdsvis tema 1, tema 2 og tema 3, hvor relevante artikler blev identificeret via de tre forskellige databaser på baggrund af titel og abstract. Anden fase bestod af en mere kritisk gennemgang af artiklerne fra search log 1, hvilket resulterede i en selektion af de 6-8 mest relevante studier fra hvert tema. Search logs fra tema 1 findes i bilag 1, search logs fra tema 2 findes i bilag 2 og search logs fra tema 3 findes i bilag 3. Herefter foretog vi en analyse af disse, som vil blive udfoldet i vores litteraturreview. Dette gjorde vi for at få et overblik over, hvordan tidligere studier har undersøgt emnet, hvilke teoretiske perspektiver, der dominerer, samt hvor der er begrænset forskning inden for feltet. Artiklernes fordeling fremgår også af figur 2.

Figur 2: Oversigt over temaer, anvendte søgeord og fordeling af artikler

4.2 Tema 1: Kultur og køn i sport

Søgningen om kultur og køn i sport viser en tydelig tendens til at fokusere på strukturelle barrierer, maskuline normer og organisatoriske udfordringer, som piger møder. Mange studier beskæftiger sig med, hvordan kvindefodbold historisk har været marginaliseret, og hvordan dette fortsat præger sportens udvikling og anerkendelse (Gozillon & Bréhon, 2024; Themen, 2024; Ventaja-Cruz et al., 2024a). Der er også stor opmærksomhed på, hvordan kulturelle kønsnormer påvirker piger og kvinders oplevelser i fodboldmiljøet, samt hvilken rolle trænere og ledelse spiller for trivsel og fastholdelse i sporten (Andersson, 2020; Corvino et al., 2024; Jeanes, 2011; Levi et al., 2023; Malloy et al., 2022)

4.2.1 Kulturelle og strukturelle barrierer

Flere studier belyser kvindefodboldens historiske udvikling med henblik på at forstå, hvordan de kulturelle normer kan bidrage til at skabe strukturelle barrierer i sporten. Ifølge Audrey Gozillon og Jean Bréhon (2024) har kvindefodbolden gennemgået en markant udvikling fra at være en marginaliseret sportsgren til en internationalt anerkendt disciplin. Dog har sporten historisk set mødt modstand fra både sportsinstitutioner og samfundsnormer, hvilket har hæmmet dens vækst. Gozillon og Bréhon (2024) viser, hvordan kvindefodbold i lande som England, Tyskland, Norge, Sverige og Frankrig blev begrænset af institutionelle forbud og stereotype opfattelser af, at fodbold var uegnet for kvinder. Først i 1960'erne og 1970'erne begyndte kvinder at udfordre disse normer, hvilket førte til en gradvis anerkendelse af kvinder i sporten. Alligevel har medierne ofte fastholdt stereotype kønsroller, hvor kvindelige spillere beskrives som teknisk svagere end mænd (Gozillon & Bréhon, 2024).

En nyere kvantitativ analyse af Javier Ventaja-Cruz et al. (2024a) supplerer denne historiske kontekst ved at dokumentere, hvordan forskningen i kvindefodbold er steget markant siden 2010 særligt inden for skadesforebyggelse, fysisk præstation, motivation og lederskab. Denne udvikling afspejler en større akademisk, institutionel og kommerciel opbakning, der har bidraget til sportens professionalisering. På trods af denne fremgang viser studiet, at kun 20% af fodboldrelaterede akademiske artikler omhandler kvindefodbold, hvilket peger på en fortsat forskel i opmærksomhed og ressourcer mellem kønnene (Ventaja-Cruz et al., 2024a, s. 2). Kate Themen (2024) tilføjer ligeledes et lignende perspektiv i sin bog om kvindefodbold, hvor hun belyser, hvordan sporten stadig er præget af maskuline magtstrukturer og kønsbaserede udfordringer som diskrimination og manglende ressourcer. Hun argumenterer for, at det er

afgørende at give kvinder en stemme i sporten for at kunne udfordre disse strukturer og skabe en mere inkluderende sportskultur. Bogen viser hvordan kvinder i fodbold udfordrer en historisk mandsdomineret sportskultur præget af eksklusion. Gennem egne fællesskaber, fysisk deltagelse og stemmer skaber kvinder nye rum for anerkendelse, identitet og tilhørsforhold. De starter deres egne hold, kæmper mod strukturelle barrierer og bryder med idéen om, at fodbold ikke er feminint. Venskaber og fællesskab bliver centrale kilder til social kapital og modstand, og kvindefodbold fremstår som et sted for forhandling og forandring af kønnede normer (Themen, 2024).

Samlet set viser de tre ovenstående studier, at kvindefodboldens udvikling er tæt knyttet til både kulturelle normer og institutionelle strukturer. Selvom sporten har opnået betydelige fremskridt, står kvinder stadig overfor forskellige barrierer. Denne indsigt leder videre til næste del af litteraturreviewet, hvor fokus flyttes fra de historiske og strukturelle perspektiver til de mere konkrete barrierer, piger møder i deres hverdag i fodboldverdenen.

4.2.2 Pigers barrierer i fodbold

Både Chiara Corvino et al. (2024) og Ruth Jeanes (2011) belyser, hvordan piger møder barrierer i fodbold, men de gør det fra forskellige perspektiver. Corvino et al. fokuserer på de strukturelle og sociale hindringer, piger oplever, når de starter med at spille fodbold, mens Jeanes analyserer de kønsidentitetsmæssige udfordringer, piger står overfor i fodboldverdenen. Corvino et al. (2024) identificerer fire faser piger typisk gennemgår, i deres forsøg på at blive en del af fodboldmiljøet. Først får de uformelle erfaringer ved eksempelvis at spille fodbold med drenge i skolegården, hvor de både møder eksklusion gennem fysiske og verbale barrierer samt inklusion, hvis de beviser deres tekniske færdigheder. Dernæst forsøger de at finde et pigehold, men geografiske barrierer og manglende faciliteter betyder ofte, at de må spille på drengehold. Forældrenes holdning til kønsroller og sport kan yderligere begrænse pigernes muligheder, men når pigerne endelig bliver en del af et pigehold, oplever de en følelse af fællesskab, støtte og empowerment (Corvino et al., 2024). Jeanes' (2011) studie supplerer dette ved at vise, hvordan piger, der allerede spiller fodbold, stadig kæmper med sociale forventninger til femininitet. Pigerne i hendes studie tilpasser sig dominerende kønsnormer for at blive accepteret, hvilket viser, at barrieren ikke kun ligger i adgang til sporten, men også i hvordan piger navigerer deres identitet inden for fodboldens maskuline kultur. Frygten for social eksklusion, hvis man er for muskuløs, for aggressiv på banen, eller ikke er feminin nok,

fastholder pigerne i en feminiseret udgave af fodbold, hvor de skal balancere mellem at være sportslige og stadig opfylde samfundets idealer om femininitet (Jeanes, 2011).

Begge studier viser, at pigers muligheder i fodbold formes af både strukturelle begrænsninger og sociale normer. Hvor Corvino et al. fokuserer på de ydre faktorer, der påvirker pigers deltagelse, viser Jeanes, at selv de piger, der får adgang til sporten, fortsat oplever kulturelle begrænsninger. Samlet set understreger de, at barriererne for piger i fodbold er dybt forankrede i både institutionelle og sociale normer.

4.2.3 Trænere og lederes rolle som kulturbærere

Ud over disse faktorer er trænerens rolle i pigefodbold afgørende for både spillernes udvikling og deres oplevelse af inklusion i sporten. Hannah Levi et al. (2023) og Erik Johan Anders Andersson (2020) undersøger, hvordan træningsmiljøer påvirkes af kønsnormer og magtstrukturer i henholdsvis elite- og breddefodbold. Levi et al. (2023) anvender hegemonisk teori til at analysere, hvordan magt og kønsnormer skaber ulige forhold i sport. Gennem interviews med 10 elitetrænere fra fem sportsgrene viser studiet, hvordan maskuline normer dominerer sportskulturen og fastholder mænds dominans i trænerroller og beslutningsprocesser. Sportsinstitutioner opretholder kønnede hierarkier gennem ulige fordeling af ressourcer og faciliteter, og trænere opfatter ofte kvindelige atleter som mere følelsesladede og mindre robuste, hvilket begrænser deres træningsmuligheder og karriereudvikling (Levi et al., 2023). I forlængelse af dette påviser Andersson (2020), at trænerens tilgang til spillere kan enten styrke eller udfordre eksisterende hierarkier, da træneres handlinger i breddefodbold har stor betydning for unge spilleres politiske socialisering. Det vil sige hvordan de udvikler værdier, holdninger og normer gennem deres oplevelser i sporten. Særligt træningsmetoden *selective approach* fastholder ulige vilkår og begrænser mindre talentfulde spillere, hvilket skaber en mere ekskluderende socialisering (Andersson, 2020, s. 733), mens *growth approach* skaber et mere inkluderende miljø gennem samarbejde, der medfører en demokratisk og tryk socialisering (Andersson, 2020, s. 730). Ella Malloy et al. (2022) udbygger dette perspektiv ved at undersøge, hvordan *authentic leadership*, en ledelsesstil baseret på ægthed, moralske værdier og gennemsigtighed kan have en positiv effekt på atleters engagement og trivsel (Ella Malloy et al., 2022, s. 1082-1083). Studiet viser, at trænere, der praktiserer autentisk ledelse, opbygger stærkere tillid, fremmer et positivt holdmiljø, og øger spillernes motivation og følelsesmæssige tilknytning til sporten. Dette

understreger, at ledelsesstil ikke kun påvirker de sportslige resultater men også de sociale relationer og spillernes langsigtede deltagelse (Ella Malloy et al., 2022).

Samlet set peger de tre studier på, at trænerens rolle rækker langt ud over det tekniske og taktiske. De fungerer som kulturbærere, der enten kan fastholde traditionelle kønsnormer eller bidrage til et mere inkluderende og motiverende miljø for piger i fodbold. Ved at fremme en inkluderende tilgang, enten gennem growth approach eller authentic leadership, kan trænere styrke pigers oplevelse af tilhør, hvilket er afgørende for at modvirke frafald. Disse perspektiver er relevante for vores undersøgelse, da det giver indsigt i, hvordan træneres kommunikation og træningsmetoder kan påvirke pigers motivation. Overordnet viser forskningen i dette tema, at kultur og køn i fodbold er tæt forbundne, og at kvindefodbold fortsat præges af historisk marginalisering, strukturelle barrierer og maskuline normer. Kommunikationsmæssigt afspejler dette sig i, hvordan trænere taler til kvindelige fodboldspillere og hvordan medier og samfundet taler om dem, hvilket kan påvirke pigernes motivation og trivsel i sporten. Selvom kvindefodbold har udviklet sig markant de seneste år, er det stadig en proces i kontinuerlig forandring, hvor kommunikation spiller en vigtig rolle i at udfordre eller forstærke eksisterende normer.

4.3 Tema 2: Motivation hos kvinder i sport

I søgningen omkring motivation hos kvinder i sport blev vi hurtigt bekendt med begrebet *self-determination theory* (SDT) udviklet af Edward Deci og Richard Ryan (Rodrigues, 2023, s. 3). SDT refererer til motivation, der kommer fra individets indre, og repræsenterer forskellige niveauer af internalisering og personlig accept af en given aktivitet (Rodrigues, 2023). På trods af den begrænsede forskning på området, var mange af artiklerne forankret i SDT og dermed *indre og ydre motivation*. Ifølge Marylène Gagné og Edward Deci, differentierer de to motivationstyper sig ved, at være bestemt af, hvad der driver en, til at udføre en aktivitet. Den indre motivation er ting, man selv kan påvirke, hvor den ydre motivation er eksterne faktorer, som individer ikke selv kan bestemme. Den ydre motivation, er drevet af ønske om at opnå belønninger, hvor indre motivation styres af glæde, interesse eller spænding i den givne aktivitet (Bjerksæter og Lagestad, 2022, s. 2).

4.3.1 Trænerens rolle i skabelse af motivation

Flere studier understøtter, at motivation og træningsmiljø spiller en afgørende rolle for unges deltagelse i fodbold (Rodrigues et al., 2023; Nielsen et al., 2023; Møllerløkken et al., 2017; Bjerkesæter og Lagestad, 2022; Flores-Cidoncha et al., 2023; Flores-Cidoncha et al., 2023). En kvalitativ undersøgelse af Rodrigues et al. (2023), studerer forholdet mellem glæde, selvbestemt motivation og motivationsklima blandt unge finske fodboldspillere i alderen 12-17 år (Rodrigues et al., 2023, s. 4). Studiet er lavet i henholdsvis starten og midten af fodboldsæsonen og belyser hvilken essentiel betydning trænerens rolle har. Udfaldet indikerer, at trænerens adfærd og tilgang påvirker unges motivation, og at de trænere, der giver støtte, opmuntring og autonomi, kan øge graden af indre motivation hos spillerne. Konklusionen er, at et træningsmiljø, som fremhæver læring og udvikling kontra konkurrence og sammenligning, har en positiv indvirkning på spillernes motivation (Rodrigues et al., 2023). Et dansk kvantitativt studie af Glen Nielsen et al. (2023), understøtter trænerens vigtige betydning for motivation hos unge sportsudøvere. Udfaldet af studiet viser, at trænerens rolle er altafgørende i skabelsen af et motiverende sportsmiljø. De anvender begreberne *empowering*, der henviser til en træner, som er støttende, opgaveorienteret og har en positiv indflydelse og *disempowering*, hvor træneren ses som egoorienteret og kontrollerende (Nielsen et al., 2023, s. 3). Med dette menes eksempelvis metoder som belønninger eller straf, som kan føre til demotivation og dermed øge frafaldet. Trænerens evne til at støtte atleternes behov for *autonomi*, *kompetence* og *relatering* er afgørende, uanset køn, alder, sportsgren eller niveau. Undersøgelsen viser, at trænere i højere grad bør fokusere på *autonom motivation*, der refererer til motivation af egen vilje og er selvbestemt (Nielsen et al., 2023). Dette kan sammenlignes med Anderssons (2020) studie om træningsmetoden growth approach fra tema 1, der også taler om træningsmetoder som en del af kulturen i fodbold. Det indikerer vigtigheden af, at trænere skaber et støttende og udviklingsrettet miljø for unge fodboldspillere.

I denne sammenhæng er det relevant at inddrage Nina Elise Møllerløkken et al.'s (2017) studie, der dykker ned i forskellene mellem spillere og træneres opfattelse i det motiverende miljø. Den norske kvantitative undersøgelse belyser betydelige forskelle mellem spillere og træneres opfattelse af det motiverende miljø. Artiklen indikerer, at flere studier viser højere *ego-orientation* (performanceorienteret miljø) og lavere *task-orientation* (mestringsorienteret miljø fokuseret på udvikling og læring) hos mandlige spillere kontra kvindelige spillere i diverse sportsgrene (Møllerløkken et al., 2017, s. 7). Det betyder, at piger oftest foretrækker et

mestringsorienteret klima, mens mænd foretrækker en konkurrencepræget holdkultur. Resultaterne giver et indblik i forholdet mellem træner og atlet, og hvordan dette er vigtigt for at forstå spillernes motivation for at fortsætte eller stoppe karrieren. Trænere bør altså sætte fokus på at skabe et mestringsorienteret miljø, da det er dette piger foretrækker (Møllerlækken et al., 2017)

4.3.2 Motivation som afgørende faktor for karrierestop i kvindefodbold

Det er ikke kun forholdet mellem trænere og spillere, der spiller en rolle i forhold til motivation. Amalie Hoftun Bjerkesæter og Arild Lagestad (2022) undersøger faktorer for frafald i kvindefodbold. Studiet undersøger ydre og indre motivation, hvor faktorer som økonomiske vilkår og klubstruktur kan påvirke, hvorvidt spillerne fortsætter eller stopper deres karriere. Studiet bygger på en kvalitativ undersøgelse af norsk elitekvindefodbold og indikerer, at kvinder i gennemsnit stopper karrieren fire år tidligere end mænd, primært grundet mangel på motivation, skader og tidsmangel (Bjerkesæter & Lagestad, 2022). Frafald skyldes ifølge studiet både lav indre motivation i form af ressourcer, vilje og tid og mangel på ydre motivation i form af dårlige økonomiske forhold og højt stressniveau. Når det kommer til den ydre motivation, viser studiet, at klubbernes forskellighed kan påvirke denne gennem eksempelvis ressourcer og værdier, hvilket også påvirker den indre motivation. Dette viser altså, hvordan den indre og ydre motivation hænger sammen. Overordnet synliggør artiklens resultater at forbedrede vilkår i kvindefodbold kan bidrage til en længere karriere hos kvinderne (Bjerkesæter & Lagestad, 2022).

Et spansk studie af Flores-Cidoncha et al. (2023) bekræfter de tidligere fund ved at undersøge, hvorfor kvindelige fodboldspillere i den spanske nationale liga vælger at afslutte deres karriere. Artiklen belyser også barrierer, kvinder møder i fodbold, hvoraf nogle er særligt interessante for vores speciale, hvorfor de er relevante at udfolde. Eksempelvis ulighed mellem køn, hvor deltagerne i undersøgelsen ikke føler sig værdsat sammenlignet med mandlige fodboldspillere og får dermed heller ikke samme muligheder. Herudover belyser studiet også mangel på forståelse af teknisk ledelse. Her menes, at klubber og trænere ofte behandler kvinder og mænd ens, velvidende at der er mange forskelle. Den hyppigste årsag til at stoppe karrieren er mangel på motivation, ekstern støtte fra omgangskredse, teknisk ledelse af teamet og gruppedynamik på holdet (Flores-Cidoncha et al., 2023). Javier Ventaja-Cruz et al. (2024b), undersøger også motivationsfaktorer, men gennem socioøkonomiske, kulturelle og psykosociale aspekter. Dette

studie bygger på en kvantitativ undersøgelse med piger, som viser at sociale interaktioner, sjov og personlig succes, motiverer mest. Samtidig viser studiet at motivation falder i takt med, at pigerne bliver ældre. Dette understøtter, at piger, der oplever glæde ved at spille fodbold, har højere indre motivation (Ventaja-Cruz et al., 2024b).

Studierne viser, at både indre og ydre motivation har indflydelse på, hvorvidt piger og kvinder ønsker at fortsætte fodboldkarrieren. Samtidig viser artiklerne, at kommunikationen mellem trænere og spillere har en betydningsfuld rolle i skabelsen af motivation. For at dykke dybere ned i kommunikationen, udfolder næste tema, hvordan kommunikation i sport er en essentiel aktør i motivation.

4.4 Tema 3: Kommunikation i sport

I søgningen om kommunikation i sport, blev vi præsenteret for forskellige former for kommunikation, der spiller en rolle i forbindelse med pigers motivation i fodbold. Første del fokuserer på kønsrelateret kommunikation mellem trænere og kvindelige atleter (Nolan et al., 2024; Kristiansen et al., 2012; Persson, 2023; Eliasson, 2011). Anden del udforsker tre andre kommunikationsperspektiver, der påvirker pigers motivation i fodbold: trænerledelse, familiestøtte og gruppedynamikker (Abdul-Sattar & Al-Samarraie, 2021; Mutz & Albrecht, 2017; Abell et al., 2024).

4.4.1 Kønsrelateret kommunikation

Flere undersøgelser belyser kommunikationen mellem trænere og kvindelige sportsatleter. Studierne afslører både sammenfald og forskelle i, hvordan kommunikationsstile påvirker motivationen, præstationen og trivslen blandt atleterne (Nolan et al., 2024; Kristiansen et al., 2012; Persson, 2023; Eliasson, 2011). Både Nolan et al (2024) og Kristiansen et al (2012) understreger den vigtige rolle for træner-atlet kommunikation. Begge studier indikerer, at kommunikationen ofte er relateret til køn, og at dette har en direkte negativ påvirkning hos atleterne. Som træner er der flere kommunikationsaspekter, man skal være opmærksom på, og dette spiller en essentiel rolle i skabelsen af et positivt og inkluderende miljø.

David Nolan et al's (2024) studie er udført i irsk elite rugby, men vi argumenterer for, at der kan drages paralleller til et lignende sportsmiljø i fodboldverdenen. Studiet anvender en kvalitativ metode baseret på otte interviews med trænere og viser, hvordan kvindelige og

mandlige atleters behov er forskellige. Kvindelige atleter søger oftest en dybere forklaring og forståelse af træningsmetoderne, og har et større behov for detaljerede forklaringer sammenlignet med mænd. Dette kræver en mere uddybende og detaljeret kommunikation af trænerne i forsøget på at fremme motivation og engagement, hvorfor trænerne ofte må tilpasse deres trænerstil for at imødekomme kvindelige atleters behov (Nolan et al, 2024). Desuden fremhæves det, at kvinder er mere åbne hvad angår følelser og sundhedsemner som menstruationscyklusser. Trænerne påpeger derfor vigtigheden af at skabe et trygt miljø, hvor sådan emner kan diskuteres, hvilket styrker tilliden mellem atlet og træner (Nolan et al, 2024).

Elsa Kristiansen et al's (2012) kvalitative studie udarbejdet med norske elitefodboldspillere supplerer dette perspektiv. Dette gør de ved at illustrere, hvordan miskommunikation eller mangel på kommunikation mellem træner og atlet kan føre til misforståelser eller have konsekvenser for kvindelige atleters præstation og motivation. Studiet belyser også, at trænerne ofte ikke ser det som miskommunikation, men at atleterne modtager og opfatter kommunikationen anderledes end tiltænkt. Formår trænerne ikke at forstå kvindelige atleters behov, skaber det et kommunikationsgab, hvor atleternes bekymringer overses og motivationen svækkes. Et centralt fund er, at kvindelige atleters mere forsigtige kommunikationsstile ofte bliver misforstået som manglende engagement, hvilket forstærker udfordringerne i kommunikationen (Kristiansen et al. 2012). Inger Eliassons (2011) etnografiske undersøgelse understøtter også hvordan køn i sport påvirker deltagelse og præstationer. En central konklusion er, at selv i en ung alder konstruerer og forstærker børn kønsnormer, som ofte flugter med en maskulin standard inden for fodbold. Studiet viser også, hvordan trænere og forældre bidrager til at videreføre disse normer ved ofte at lægge vægt på præstation og konkurrence frem for sociale interaktioner – noget som børnene selv vægter højt. Dette bidrager til at belyse, at kønssocialisering allerede begynder i en tidlig alder (Eliasson, 2011).

Malene Perssons (2023) udfordrer Nolan et al's (2024) resultat om, at kvindelige atleter foretrækker en mere præcis og pædagogisk kommunikationsstil. Persson påpeger, at en forsigtig og pædagogisk tilgang ikke altid er gavnlig for kvindelige atleter, især hvis den baseres på stereotype kønsopfattelser. Studiet viser, at når trænere anvender en blidere kommunikation over for piger, kan det forstærke kønsforskelle og begrænse pigernes sportslige udvikling. I ungdomsfodbold resulterede denne tilgang ofte i mindre fysisk og direkte feedback, hvilket skabte en barriere for pigernes ambitioner og fastholdt dem i en mindre udfordrende sportslig ramme (Persson, 2023). Mens Nolan et al. (2024) og Kristiansen et al.

(2012) ser tilpasset kommunikation som støtte til kvindelige atleter, peger Perssons (2023) studie på, at denne tilgang også kan have negative konsekvenser, hvis den er baseret på kønsstereotyper. Dette skaber et paradoks, hvor en inkluderende og omsorgsfuld kommunikationsstrategi samtidig kan fastholde piger i mindre ambitiøse rammer. Studierne understreger derfor behovet for en nuanceret kommunikation, der både tilgodeser atleternes behov og undgår at forstærke kønsbaserede normer.

4.4.2 Trænerledelse, familiestøtte og gruppedynamikker

Udover kønsrelateret kommunikation spiller andre kommunikationsformer også en vigtig rolle for pigers motivation i sport. Tre studier viser, hvordan træneres ledelse, familiens støtte og gruppedynamikker i sportsmiljøer påvirker pigers engagement og trivsel i fodbold (Abdul-Sattar & Al-Samarraie, 2021; Abell et al., 2024; Mutz & Albrecht, 2017).

Mazin Abdul-Sattar og Hosam Al-Samarraie (2021) undersøger i deres studie, hvordan træneres interpersonelle tiltrækning og homofili påvirker unge fodboldspilleres motivation i Irak. De opdeler *interpersonel tiltrækning* i tre kategorier: social, fysisk og opgavemæssig tiltrækning (Abdul-Sattar & Al-Samarraie, 2021, s. 64). Social tiltrækning handler om trænerens evne til at skabe sociale relationer og en støttende atmosfære, mens fysisk tiltrækning refererer til trænerens fysiske fremtoning og kompetencer, der kan inspirere spillerne. Opgavemæssig tiltrækning omfatter trænerens evne til at strukturere meningsfulde og motiverende træningsaktiviteter. *Homofili* blev målt ud fra to dimensioner: attitude og baggrund (Abdul-Sattar & Al-Samarraie, 2021, s. 64). Attitudemæssig homofili handler om, hvor ens trænerens og spillernes holdninger er til spillets værdier, målsætninger og læringsprocesser. Baggrundsmæssig homofili relaterer sig til sociale og kulturelle ligheder, såsom demografiske og uddannelsesmæssige faktorer. Studiet viser, at trænerens sociale, fysiske og opgavemæssige tiltrækning har en markant positiv indflydelse på spillernes motivation, og at trænerens holdning spiller en væsentlig rolle, mens baggrunden ikke har en signifikant betydning (Abdul-Sattar & Al-Samarraie, 2021). Derudover understreger studiet, at effektiv kommunikation mellem træner og spillere forbedres, når de deler lignende holdninger, hvilket styrker træner-spiller-relationen og øger spillernes motivation. Samlet set bidrager studiet til en bedre forståelse af, hvordan specifikke interpersonelle kommunikationsstrategier fra trænerens side kan fremme motivationen hos unge fodboldspillere (Abdul-Sattar & Al-Samarraie, 2021).

Michael Mutz og Peggy Albrecht (2017) peger i deres studie på en anden vigtig form for kommunikation, der også kan fremme motivationen til at dyrke sport. Studiet fremhæver forældrenes kommunikation som en central faktor for børns fysiske aktivitetsniveau og motivation til sport. Undersøgelsen der inkluderer børn fra socialt og etnisk blandede miljøer i Tyskland, viser at børns fysiske aktivitetsniveau varierer med køn, men ikke med alder og etnicitet (Mutz & Albrecht, 2017). Forældrenes socioøkonomiske status, støtte til sportsaktiviteter, egne sportsvaner og tro på sportens positive effekter på personlighedsudvikling og social integration har en markant betydning. Forældre fungerer som rollemodeller og skaber gennem aktiv støtte, for eksempel ved at dyrke sport sammen med børnene og tale om sport, et miljø, der fremmer fysisk aktivitet. Studiets konklusion er, at fremadrettede tiltag bør fokusere på at styrke familiens sociale interaktioner og støtte, især i socioøkonomisk udsatte områder, hvor kommunikationen spiller en ekstra vigtig rolle som kompensation for manglende ressourcer (Mutz & Albrecht, 2017).

Loren Abell et al. (2024) udforsker i deres studie en lidt mere kompleks kommunikation, der opstår i gruppedynamikker i sportsmiljøer. Studiet undersøger, hvordan universitetsstuderende oplever brugen af "banter" (venlig drilleri og humoristiske bemærkninger) i sportsforeninger og sociale klubber på universiteter i Storbritannien (Abell et al., 2024, s. 8727). Studiet viser, at banter både kan styrke sociale relationer og skabe fællesskab, men også bruges som undskyldning for upassende adfærd, der kan føre til mobning og social eksklusion. Især når samme joke gentages og rammer personlige karakteristika, kan banter udvikle sig fra harmløst drilleri til skadelig eksklusion. I konteksten af pigers motivation i dansk breddefodbold fremhæver studiet, hvordan humor og gruppedynamikker både kan styrke og svække pigers trivsel og engagement i sporten afhængigt af, hvordan banter anvendes (Abell et al., 2024).

Sammenlignet viser alle tre studier, at kommunikation fra både trænere, forældre og pigerne selv spiller en central rolle i at skabe et motiverende fodboldmiljø. Studierne viser, at når kommunikationen er positiv, struktureret og balanceret, styrkes trivslen og motivationen, mens negativ eller ekskluderende kommunikation kan få det modsatte resultat.

4.5 Opsummering og positionering i forskningsfelt

I dette afsnit påpeger vi begrænsninger i litteraturen, og fremhæver hvordan vores speciale kan bidrage med ny viden inden for forskningsfeltet omkring pigers motivation i breddefodbold. I forlængelse af de tre temaer, er vi blevet bekendt med eksisterende forskning, der bidrager til

en helhedsorienteret forståelse af det forskningsfelt, vores speciale er forankret i. Litteraturreviewet understreger, at en fuld forståelse af pigers motivation kræver en kombination af disse temaer, da både kultur og kommunikation spiller en central rolle i at skabe motivation i sport. Dette kan vi anvende som et vidensgrundlag til en videre undersøgelse af pigers motivation i dansk breddefodbold.

Fælles for søgningerne i de respektive temaer er, at størstedelen af undersøgelserne fokuserer på eliteidræt, hvorfor vores forskning kan bidrage med et syn på breddefodbold. Derudover er studierne ofte baseret på målgrupper, der falder uden for den, vi ønsker at undersøge (13-18 år), hvilket efterlader denne som en underbelyst målgruppe. Selvom sporten historisk set har gjort store fremskridt, påvirker kulturelle kønsnormer stadig pigers oplevelser i fodboldmiljøet. Kvindefodboldens fortsatte udvikling understreger behovet for yderligere forskning i feltet. Trænernes manglende forståelse for pigers behov kan medføre, at de mister motivationen og at de stopper karrieren. Dette giver anledning til at undersøge dynamikken mellem træner og spillere, hvor det ikke kun handler om eliteudøvere, men også om piger i breddefodbold. Forskningen inden for kommunikation i sport viser et komplekst billede af, hvordan forskellige kommunikationsformer kan påvirke fastholdelse af piger i fodbold. Det er tydeligt, at der ikke findes en entydig 'rigtig' kommunikationsform, som fungerer for alle piger. Denne kompleksitet gør det relevant for os at undersøge, hvordan piger i breddefodbold finder motivation gennem kommunikation, og hvordan denne kommunikation er formet af kulturelle kønsnormer.

Vores speciale befinder sig i krydsfeltet mellem de tre temaer: kultur og køn i sport, pigers motivation i sport og kommunikation i sport. Litteratursøgningen viste at vores hovedfokus, motivation hos unge piger i dansk breddefodbold, er relativt underbelyst. Da størstedelen af eksisterende forskning primært dækker sport generelt frem for specifikt fodbold, elite frem for bredde, kvinder frem for piger og de fleste studier er udført uden for Danmark, ser vi en mulighed for at bidrage med ny viden. Vi har ligeledes ikke fundet andre studier, der kombinerer de tre temaer på samme måde, hvilket giver vores speciale en unik position i forskningsfeltet. Dette er illustreret i figur 3.

Figur 3: Illustration af specialets placering i forskningsfeltet

5. Teori

For at besvare vores problemformulering om, hvilken betydning repræsentation og anerkendelse har for pigers motivation i fodbold og hvordan disse forhold udfordres eller reproduceres, opstiller vi en teoretisk ramme, der bevæger sig fra det strukturelle og kulturelle niveau til det relationelle. Vi tager afsæt i Stuart Halls (1997) teori om repræsentation for at forstå, hvordan mening og identitet skabes gennem sprog og diskurser. Hall suppleres af Anthony Giddens' (1984) strukturationsteori, som viser, hvordan piger selv kan påvirke normer og strukturer. Herefter trækker vi på Nancy Frasers (1999) teori om anerkendelse og omfordeling, som kobler kulturel værdsættelse sammen med adgang til ressourcer. I forlængelse heraf inddrager vi Axel Honneths (2004) tre anerkendelsesformer, der understreger betydningen af støtte og respekt for pigers motivation. Vi bygger videre med Edward Deci og Richard Ryans (2000a) Self-Determination Theory (SDT) for at belyse, hvilke typer motivation der kan drive pigerne, og hvordan det kan komme til udtryk i praksis. Afslutningsvis inddrager vi Dainton & Zelley (2005) og Deborah Tannen (1991) for at undersøge, hvordan kommunikation og kønnede kommunikationsstile påvirker pigers oplevelse af fællesskab og motivation.

5.1 Repræsentationer og strukturers indflydelse på pigefodboldens kultur

For at forstå pigers oplevelser og motivation i fodbold, er det nødvendigt at se nærmere på de kulturelle rammer og forestillinger, som sporten er indlejret i. Her kan Halls teori om *repræsentation* hjælpe med at belyse, hvordan mening og identitet skabes gennem sproget i fodboldmiljøet (Hall, 1997, s. 1). Han beskriver repræsentation således:

“Representation means using language to say something meaningful about, or to represent, the world meaningfully, to other people.’ (...) Representation *is* an essential part of the process by which meaning is produced and exchanged between members of a culture. It *does* involve the use of language, of signs and images which stand for or represent things” (Hall, 1997, s. 15).

Ifølge Hall handler repræsentation altså om, hvordan vi gennem sprog aktivt skaber mening og forståelse af verden omkring os. Repræsentation er ikke blot et spejl af virkeligheden, men en

praksis, hvor mennesker sammen producerer og udveksler betydninger gennem sproget (Hall, 1997, s. 15). Når vi kommunikerer, forbinder vi tre ting: den konkrete virkelighed (banen, bolden og spillerne), vores forestillinger om denne virkelighed, og de tegn (ord eller billeder), som vi bruger til at udtrykke disse forestillinger. Disse tre elementer forbindes gennem kulturelle koder, som konstant ændrer sig, hvilket gør repræsentation til en social og fortolkende praksis (Hall, 1997, s. 61-62). Hall fremhæver desuden, at repræsentation ofte trækker på følelser, forestillinger og magtforhold, særligt når det handler om mennesker eller grupper, der adskiller sig fra flertallet (Hall, 1997, s. 225-226). Sådanne repræsentationer er sjældent neutrale, da de er indlejret i kulturelle forestillinger om, hvad der anses for normalt eller legitimt, og skaber ofte en opdeling mellem “os” og “dem” (Hall, 1997, s. 229). På den måde hænger repræsentation tæt sammen med magt, fordi det former, hvordan vi ser på andre mennesker, og hvilke roller vi mener, de bør have i samfundet. Forskelle, såsom køn, bliver betydningsfulde, fordi de bruges til at definere, hvad der kulturelt anses som ‘normalt’ og hvad der ses som ‘anderledes’. Det betyder, at visse interesser eller adfærd, som for eksempel at spille fodbold, måske bliver opfattet som mere passende for drenge end for piger. Repræsentationer af køn formes derfor ofte gennem stereotype og polariserede billeder, som fastholder snævre opfattelser af, hvad det vil sige at være dreng eller pige (Hall, 1997, 257).

5.1.1 Semiotikkens rolle i forståelsen af repræsentation

Hall arbejder ud fra en poststrukturel tilgang, hvor betydning ikke forstås som stabil eller medfødt, men som noget, der skabes og forhandles i kulturelle kontekster (Hall, 1997, s. 9-10). For at udvikle denne forståelse trækker han på Ferdinand de Saussure, Roland Barthes og Michel Foucault, og ved brug af deres teoretiske forståelser viser han, hvordan mening, identitet og magt hænger tæt sammen (Hall, 1997, s. 15). Hos Saussure forstås sproget som et system af tegn bestående af en *signifier* (fx et ord eller billede) og en *signified* (det mentale koncept, tegnet refererer til). Forbindelsen mellem tegn og betydning er ikke tilfældig, men socialt og kulturelt betinget (Hall, 1997, s. 36). Hall bruger denne pointe til at argumentere for, at repræsentation ikke blot afspejler virkeligheden, men aktivt skaber mening gennem kulturens sprog og symboler (Hall, 1997, s. 36). Det semiotiske lag bliver dermed centralt for Halls teori, fordi det synliggør, hvordan tegn får betydning gennem kulturelle praksisser og ikke gennem nogen objektiv eller universel sandhed. Barthes viderefører Saussures semiotik og anvender den på populærkultur, fotografi, reklamer og mode. Han betragter disse fænomener som kulturelle sprog, der kommunikerer skjulte betydninger og værdier gennem

tegnsystemer (Hall, 1997, s. 42). Dette viser, hvordan repræsentation ofte bærer på skjulte ideologiske betydninger, som kan være med til at opretholde stereotyper for eksempel omkring køn og sport. Saussure og Barthes er relevante at inddrage, fordi de giver et grundlag for at forstå, hvordan repræsentation skabes gennem sprog og kulturelle tegnsystemer. Dette er centralt for at kunne analysere, hvordan stereotype forestillinger om køn opstår og opretholdes i fodboldmiljøet.

5.1.2 Repræsentationer og diskursers magt i fodbold

Hall udvider det semiotiske perspektiv ved at inddrage Foucaults diskursteori for at nuancere forståelsen af repræsentation og vise, hvordan det også hænger sammen med magt og viden. Ifølge Foucault bliver repræsentationer ikke blot til gennem sprog, men gennem *diskurser*, hvilket er de dominerende måder, vi taler om og forstår verden på (Hall, 1997, s. 44). Her hænger magt og viden uløseligt sammen, fordi viden aldrig er neutral, men formes af magtforhold. Samtidig er viden med til at opretholde magt, fordi den påvirker, hvordan vi handler og forstår verden (Hall, 1997, s. 48-49). Et konkret eksempel fra litteraturreviewet ses i Gozillon & Bréhon (2024), hvor kvindelige spillere fremstilles som mindre teknisk kompetente end mandlige spillere. Selvom denne opfattelse måske ikke er 'sand', har den reel effekt. Opfattelser som denne og mange andre, kan påvirke træneres kommunikation, pigers selvtillid og deres lyst til at fortsætte med at spille. Viden fungerer her som magt, fordi den former, hvad der betragtes som 'normalt', 'seriøst' eller 'naturligt' i fodboldens verden. Hall argumenterer for, at det derfor er afgørende at forstå, hvordan repræsentationer ikke blot afspejler verden, men er med til at skabe den (Hall, 1997, s. 36). Foucault pointerer ligeledes, at diskurser ikke blot former vores viden, men også skaber bestemte subjekter og identiteter, som mennesker må navigere i. Ifølge ham er menneskers identitet ikke noget fast eller medfødt, men noget der formes af diskurser, som tilbyder bestemte identitetspositioner. Gennem sproget og kulturen skabes der altså nogle bestemte roller og positioner, som individer må forholde sig til (Hall, 1997, s. 55). Køn er dermed ikke noget medfødt, men noget, man bliver, gennem de kulturelle diskurser, man placeres i og identificerer sig med (Hall, 1997, s. 55). For piger i fodboldmiljøet betyder det, at de ikke frit kan definere deres identitet, men må navigere i normer og fortællinger om for eksempel 'rigtige piger' og 'seriøse fodboldspillere'. Subjektiveringsprocessen sker dermed ikke alene i pigernes indre selvforståelse, men formes gennem de dominerende diskurser i fodboldkulturen, som de må navigere i (Hall, 1997 s. 55).

Hall udvikler sin teori om repræsentation med afsæt i en række centrale idéer fra semiotik, kulturteori og diskursteori. Inspireret af Saussure, Barthes og Foucault viser Hall, hvordan sprog og billeder former mening og identitet, og hvordan disse indgår i magtfulde kulturelle og samfundsmæssige strukturer. Det poststrukturelle blik gør det muligt at analysere, hvordan kategorier som køn og identitet ikke er naturlige eller faste, men konstrueres og genskabes gennem diskurser og kulturelle repræsentationer. Hall understreger ligeledes, at kommunikation aldrig er neutral, men altid præget af kulturelle normer og forestillinger (Hall, 1997, s. 36). Den måde, man taler om pigefodbold på, både i klubber og i det daglige samspil mellem trænere og spillere, er derfor med til at skabe bestemte billeder af, hvad pigefodbold er, og hvem pigerne kan være i sporten. Ved at analysere kommunikationen i fodboldmiljøet kan vi identificere, hvordan repræsentationer enten understøtter eller udfordrer stereotype forestillinger om køn og sport. I forlængelse heraf, hvordan dette påvirker pigernes oplevelse af anerkendelse, tilhørsforhold og lyst til at blive i sporten. Repræsentation handler derfor ikke bare om at beskrive piger i fodbold, det er noget, der aktivt former, hvem de kan være i sporten, og hvilke muligheder de får adgang til.

5.1.3 Pigers rolle i at reproducere og udfordre normer i fodbold

For at udvide Halls perspektiv inddrager vi Giddens' strukturationsteori, som ikke beskæftiger sig direkte med repræsentation, men med samspillet mellem strukturer og menneskelig handling (Giddens, 1984, s. 103). Hall ser ikke repræsentation og betydning som endeligt fastlagt, men som noget, der konstant er åbent for forhandling. Her bidrager Giddens med et supplerende blik på, hvordan aktører, i dette tilfælde piger i fodboldmiljøet, også aktivt deltager i at reproducere eller udfordre de normer og strukturer, de indgår i. Vi anvender Giddens til at belyse, hvordan repræsentationer får betydning i praksis og hvordan pigerne selv spiller en rolle i denne proces. Ifølge Giddens sætter strukturer rammer for, hvordan mennesker handler, men strukturerne kan samtidig ændres gennem menneskers handlinger (Giddens, 1984, s. 103). I relation til pigefodbold betyder det, at pigernes position ikke blot er et resultat af eksisterende normer og sproglig praksis, men også noget, de selv kan påvirke. Gennem deres deltagelse, interaktioner og modstand mod dominerende forestillinger har de mulighed for at forhandle og potentielt ændre de strukturer, der former deres vilkår i sporten. Hvor Hall fokuserer på, hvordan betydning skabes gennem repræsentation og diskurser, tilbyder Giddens et perspektiv, der viser, hvordan sociale systemer både opretholdes og forandres gennem praksis (Giddens, 1984, s. 103).

Giddens' strukturationsteori bygger på idéen om *strukturens dualitet* – at struktur og handling er gensidigt forbundne (Giddens, 1984, s. 103). Strukturer sætter rammer for handling, men mennesker kan samtidig ændre og skabe nye strukturer gennem deres handlinger. Centralt i hans teori er begrebet *struktur*, der består af regler og ressourcer, som former, hvordan samfundet fungerer, og hvordan mennesker handler i det. Det er et begreb, der både kan sætte begrænsninger og skabe muligheder for handling (Giddens, 1984, s. 103). Disse strukturer opretholdes gennem *sociale systemer*, hvor mennesker gentager bestemte handlinger og relationer (Giddens, 1984, s. 103). Samtidig er struktur ikke statisk, men formes og genskabes gennem *strukturering*, som er den proces, hvor strukturer enten bliver opretholdt eller ændret gennem menneskers handlinger (Giddens, 1984, s. 103). Med denne teori viser Giddens, at sociale systemer ikke er fastlåste, men at mennesker handler inden for strukturer og at deres handlinger også kan ændre disse strukturer.

Ved at kombinere Hall og Giddens' teorier kan vi både undersøge hvordan klubkultur og trænermotivation påvirker pigers motivation, og hvordan pigerne er aktive medspillere i at opretholde eller udfordre for eksempel kønnede normer i fodbold. Pigerne kan eksempelvis fastholde kønsnormer, hvis de accepterer mindre træningstid, eller taler om kvindefodbold som mindre prestigefyldt end herrefodbold. Omvendt kan de også udfordre strukturerne, hvis de kræver bedre vilkår, tager lederskab eller aktivt arbejder for at ændre opfattelsen af pigefodbold i klubben. Dermed kan Giddens' teori supplere Halls ved at udvide perspektivet fra fokus på kulturelle repræsentationer og diskurser til også at omfatte de sociale strukturer, som pigerne indgår i. Det giver os et samlet teoretisk udgangspunkt for at undersøge pigers motivation i fodbold, både som noget, der formes af kulturelle repræsentationer, og som noget, pigerne selv er med til at forme gennem deres handlinger.

5.2 Anerkendelse som teoretisk ramme for pigers motivation i fodbold

I følgende afsnit bygger vi videre på det kulturelle og strukturelle fundament fra Hall og Giddens og inddrager Fraser og Honneth for at undersøge, hvordan oplevelsen af retfærdighed og anerkendelse påvirker pigernes følelse af at høre til i fodboldverdenen. Fraser og Honneth tilbyder hver deres blik på, hvordan retfærdighed og anerkendelse er afgørende for individets deltagelse, trivsel og selvforståelse. Disse perspektiver udvider forståelsen af motivation ved at sætte fokus på, hvordan oplevelsen af at blive respekteret, hørt og inkluderet kan være afgørende for pigers engagement i fodboldmiljøet.

5.2.1 Frasers todelte retfærdighedsbegreb

Fraser skelner i sin teori om social retfærdighed mellem to centrale begreber: *omfordeling* og *anerkendelse* (Fraser, 1999, s. 3). Omfordeling vedrører en retfærdig fordeling af ressourcer og økonomiske muligheder. Anerkendelse handler om respekt for identiteter og forskelle, såsom køn, etnicitet og seksualitet, uden at der forventes, at de tilpasser sig en dominerende kultur eller norm (Fraser, 1999, s. 3). Fraser argumenterer for, at retfærdighed i dag kræver både omfordeling og anerkendelse, da ingen af delene er tilstrækkelige alene. Hun betragter tendensen til at adskille dem som en misvisende opdeling (Fraser, 1999, s. 4). Halls teori om repræsentation og Frasers teori om anerkendelse supplerer hinanden ved begge at sætte fokus på, hvordan identitet og forståelse formes i et strukturelt perspektiv. Hvor Hall undersøger, hvordan kulturelle repræsentationer og diskurser skaber mening, ser Fraser på, hvordan retfærdighed afhænger af både omfordeling af ressourcer i samfundet og kulturel anerkendelse. I arbejdet med køn peger Fraser på, at feminismen i dag ofte er delt i to retninger. På den ene side handler det om økonomisk ligestilling, for eksempel lige løn og lige adgang til arbejdsmarkedet (omfordeling). På den anden side handler det om kulturel anerkendelse af kvinders erfaringer og forskelle mellem køn (anerkendelse) (Fraser, 1999, s. 3). Denne splittelse kan genfindes i fodboldens verden, hvor pigers deltagelse og motivation både kan være præget af materielle uligheder, såsom ringere adgang til faciliteter og træning (omfordeling) og af en manglende kulturel anerkendelse i form af stereotype forestillinger om piger som mindre engagerede eller fysisk svagere end drenge (anerkendelse). Fraser viser, at køn er en såkaldt *todimensionel uretfærdighed*, og beskriver det som: "Gender, in sum, is a 'bivalent' social differentiation. It encompasses a class-like aspect that brings it within the ambit of redistribution, while also including a status aspect that brings it simultaneously within the ambit of recognition. Redressing gender injustice, therefore, requires changing both the economic structure and the status order of society" (Fraser, 1999, s. 10).

Citatet viser, at køn både handler om økonomisk ulighed og kulturel nedvurdering. For at skabe reel ligestilling må man derfor ændre både samfundets økonomiske strukturer og de kulturelle normer og værdier. Et centralt aspekt af denne nedvurdering er *androcentrisme*: et kulturelt mønster, hvor det maskuline tillægges højere værdi, og det feminine nedvurderes (Fraser, 1999, s. 9). Dette mønster kan komme til udtryk i fodboldmiljøer, hvis drengefodbold betragtes som mere 'seriøst' eller 'naturligt', og pigefodbold dermed risikerer at blive nedprioriteret. Det kan afspejle en form for kulturel dominans og manglende respekt, som ifølge Fraser udgør

eksempler på misanerkendelse (Fraser, 1999, s. 5). Netop fordi køn ikke entydigt kan placeres i én kategori, enten økonomisk eller kulturel, kræver det, ifølge Fraser, en kombineret tilgang (Fraser, 1999, s. 10). Retfærdighed for piger i fodbold må derfor tage højde for både anerkendelse gennem materielle vilkår og kulturelle forestillinger, som påvirker deres motivation.

5.2.2 Honneths tre former for anerkendelse

Honneth er kritisk over for Frasers opdeling. Han mener, at alle former for social uretfærdighed i bund og grund er udtryk for manglende anerkendelse for eksempel i form af ydmygelse eller social udstødelse. Økonomisk ulighed er ifølge Honneth ikke en selvstændig kategori, men et resultat af manglende respekt. Derfor skal løsningen findes i én samlet anerkendelsespolitik, hvor målet er at sikre, at alle individer deltager i samfundet uden skam og med mulighed for personlig udvikling (Honneth, 2004, s. 351). Ifølge Honneth handler retfærdighed om at sikre individets værdighed og respekt gennem tre former for anerkendelse: *kærlighed*, *retlig ligebehandling* og *social agtelse* (Honneth, 2004, s. 355). Disse tre former for anerkendelse spiller en central rolle i identitetsdannelsen, fordi individets selvopfattelse udvikles i samspil med den måde, det bliver anerkendt på. Manglende anerkendelse kan føre til oplevelser af ydmygelse og respektløshed, hvilket kan have skadelige konsekvenser for individets selvforståelse (Honneth, 2004, s. 354). Vi inddrager både Fraser og Honneth for at undersøge, hvordan anerkendelse i form af ressourcer, kultur og i sociale relationer, er en vigtig faktor i pigers motivation. Fraser bidrager med et strukturelt blik på anerkendelse, hvor Honneth bidrager med et mere relationelt blik. Honneths tre anerkendelsesformer vil anvendes til at analysere, hvordan oplevelser af støtte, respekt og ligeværd, eller fraværet heraf, kan have betydning for pigers deltagelse og motivation i fodbold.

Den første anerkendelsesform, kærlighed, finder sted i primære relationer, hvor individet oplever følelsesmæssig bekræftelse og opbygger grundlæggende selvtillid (Honneth, 2004, s. 354). I en fodboldkontekst kan dette forstås som det trykke fællesskab, der opstår på et hold, og den støtte pigerne oplever fra trænere, medspillere og forældre. En udvikling på dette område kræver en gradvis nedbrydning af kønsstereotyper og strukturelle barrierer, der begrænser pigers muligheder for at tilpasse sig sportens krav (Honneth, 2004, s. 362). Den anden anerkendelsesform, retlig ligebehandling, handler om, at individet anerkendes som et ligeværdigt medlem af samfundet gennem juridiske rettigheder og friheder (Honneth, 2004, s.

355). I fodboldverdenen kan dette kobles til pigers adgang til de samme ressourcer, faciliteter og udviklingsmuligheder som drenge. Honneth argumenterer for, at alle individer bør anerkendes i samme grad, baseret på deres behov og præstationer (Honneth, 2004, s. 359). Hvis piger oplever ulighed i forhold til adgang til trænere, banetid eller økonomiske midler, kan det føre til en følelse af manglende anerkendelse, hvilket kan påvirke deres motivation negativt. Den tredje anerkendelsesform, social agtelse, vedrører den anerkendelse, individet opnår for sine bidrag til samfundet, hvilket muliggør udviklingen af en følelse af selvværd (Honneth, 2004, s. 358). I en fodboldkontekst betyder dette, at pigefodbold skal anerkendes som en ligeværdig og værdifuld del af fodboldkulturen. En udvikling på dette område kræver en grundlæggende revurdering af de kulturelle normer, der primært anerkender bestemte områder inden for sport, såsom professionel herrefodbold, mens kvindefodbold fortsat tillægges lavere status (Honneth, 2004, s. 362). For at styrke pigernes motivation er det derfor vigtigt, at deres præstationer og engagement anerkendes på lige fod med drengenes.

Set gennem anerkendelsesbegrebet hænger pigers motivation tæt sammen med, om de oplever følelsesmæssig støtte, retlig ligebehandling og social anerkendelse. Hvis de møder negative stereotyper, mangler ressourcer eller savner kvindelige rollemodeller, kan deres motivation svækkes. Omvendt kan støtte fra trænere, ligebehandling og anerkendelse af deres præstationer styrke deres lyst til at fortsætte i sporten. Sammenlagt gør Fraser og Honneth det muligt at analysere, hvordan samfundsstrukturer, kulturelle normer og sociale relationer påvirker pigers muligheder og motivation i fodbold. Deres teorier fungerer som et analytisk redskab til at undersøge, hvordan oplevelsen af anerkendelse, eller fraværet heraf, spiller en central rolle i pigers motivation i fodbold.

5.2.3 Kan anerkendelse medvirke til at opretholde ulighed?

Selvom både Fraser og Honneth tilbyder vigtige perspektiver på social retfærdighed og anerkendelse, bliver de også kritiseret for den måde, de håndterer viden, magt og erfaring på. Kritikken handler især om, hvordan teorierne risikerer at overse, hvem der egentlig har lov til at definere, hvad der er uretfærdigt (McNay, 2022, s. 88). Kritikken lægger op til, at teorierne bør lære af *epistemisk uretfærdighed* og feministisk tænkning for at skabe mere retfærdighed (McNay, 2022, s. 92).

I forhold til Fraser rettes kritikken mod, at hun på trods af sine idealer om at forskning skal foregå gennem dialog og deltagelse alligevel skaber et skjult hierarki, hvor teoretikeren får mere at skulle have sagt end dem, det hele handler om, i dette tilfælde piger i fodboldmiljøer (McNay, 2022, s. 89). Det gør det svært at leve op til hendes egne idealer om en teori, der udvikles i samspil med virkelige erfaringer (McNay, 2022, s. 91). Her bliver begrebet *epistemisk uretfærdighed* centralt, som handler om, at visse grupper ikke tages alvorligt, når de deler deres erfaringer, fordi deres viden mødes med mistro eller bliver ignoreret (McNay, 2022, s. 92). Et eksempel på dette er, at pigers fodboldfaglige viden ikke tillægges samme værdi som drenges, fordi de ofte ikke opfattes som lige så seriøse eller kompetente, eller at de skal retfærdiggøre deres oplevelser for at blive taget alvorligt (McNay, 2022, s. 96).

Honneth lægger vægt på subjektive oplevelser og ser anerkendelse som et grundlæggende menneskeligt behov. Hans teori kan underbygges ved at inddrage epistemisk uretfærdighed som en fjerde form for anerkendelse. Denne form for anerkendelse indebærer retten til at blive lyttet til og anerkendt som en person med legitim viden og erfaring (McNay, 2022, s. 92). Hvor Honneth fokuserer på kærlighed, rettigheder og social værdsættelse, peger kritikken på, at anerkendelse også handler om at blive taget alvorligt som én, der har gyldig viden og erfaringer, særligt når man tilhører en marginaliseret gruppe (McNay, 2022, s. 92). I en fodboldkontekst kan det være piger, som ikke deler taktiske input og overses af træneren. Ikke fordi de siger noget forkert, men fordi de ikke opfattes som nogen, der har noget vigtigt at sige. Ved at inkludere epistemisk uretfærdighed som en fjerde form for anerkendelse kan Honneths teori blive mere opmærksom på, hvordan anerkendelse og viden er tæt forbundet i praksis.

Både Fraser og Honneth understreger, at anerkendelse er en forudsætning for retfærdighed, men kritikken fremhæver, at de ikke i tilstrækkelig grad forholder sig til, hvordan anerkendelse også kan bruges til at fastholde magt og ulighed. Nogle grupper kan nemlig blive anerkendt på måder, der samtidig placerer dem i stereotype eller underordnede positioner (McNay, 2022, s. 105). I fodboldens verden kan det for eksempel ske, når kvinder mødes med særlige hensyn i en velment indsats for at imødekomme deres behov, men hvor denne anerkendelse samtidig fastholder ideen om, at de er anderledes end mænd og har brug for særbehandling. Det rejser spørgsmålet om, hvorvidt anerkendelse altid bidrager til frigørelse, eller om den nogle gange kan være med til at opretholde netop de skel, den forsøger at nedbryde? (McNay, 2022, s. 105).

Kritikken bidrager med en vigtig nuancering af anerkendelsesbegrebet og understreger, at anerkendelse ikke i sig selv sikrer retfærdighed. Når teorier som Frasers og Honneths anvendes

i praksis i arbejdet med pigers motivation i fodbold, er det centralt at fokusere på, hvordan anerkendelse formidles i kommunikation. De strukturelle forhold kan undersøges ved at analysere, hvordan der tales om piger i fodbold, mens de relationelle kommer til udtryk i den måde, der kommunikeres til og med pigerne under træning. I begge tilfælde spiller kommunikationen en central rolle, da den kan styrke eller svække pigernes oplevelse af anerkendelse og dermed påvirke deres motivation.

5.3 Hvordan motivation påvirker pigers tilknytning til fodbold

For at undersøge samspillet mellem motivation og anerkendelse inddrager vi motivationsteori som analytisk perspektiv. I den forbindelse anvender vi Deci og Ryans perspektiver som den overordnede teori om indre og ydre motivation (Ryan & Deci 2000a; Deci & Ryan 2000b). For at få en mere nuanceret forståelse inddrages Robert Vallerands (1997) videreudvikling af teorien med tre hierarkiske niveauer. Yderligere inkluderer vi John Nicholls (1984) præstationsteori om hvorvidt motivation sker på baggrund af individets fokus på egen læring eller ved sammenligning med andre.

5.3.1 Indre og ydre motivation i fodbold

Ryan og Deci beskriver SDT som “(...) an approach to human motivation and personality that uses traditional empirical methods while employing an organismic metatheory that highlights the importance of humans' evolved inner resources for personality development and behavioral self-regulation” (Ryan og Deci, 2000a, s. 68). SDT er altså motivation drevet af egen lyst, og det bidrager til forståelsen af, hvordan sociale interaktioner, trænere, forældre og holdkammerater kan påvirke motivationen. SDT giver mulighed for at vise hvilken form for motivation, der udtrykkes på et givent tidspunkt, men samtidig hvordan de identificerede motivationstyper udvikles og opretholdes (Ryan og Deci, 2000a, s. 69). Motivation opdeles i to kategorier: *indre motivation*, hvor aktivitet udføres grundet lyst, interesse og glæde uden eksterne belønninger. *Ydre motivation* er derimod drevet af udefrakommende faktorer og udføres for at opnå en ekstern belønning, anerkendelse eller i frygt for straf (Ryan og Deci, 2000a, s. 69-70). Her er det ikke nødvendigvis udelukkende glæden ved at spille fodbold, der motiverer, men snarere ønsket om at leve op til andres forventninger og derigennem få anerkendelse og være en del af fællesskabet.

SDT opnås ifølge Ryan og Deci gennem tre psykologiske behov: *autonomi*, *kompetence* og *relatering* (Ryan og Deci, 2000a, s. 68). Disse psykologiske behov er alle lige essentielle for at opnå selvbestemt motivation og psykisk trivsel, og kan føre til øget motivation eller modsat føre til *amotivation* (Ryan og Deci, 2000a, s. 68). De argumenterer for, at når de tre behov er tilfredsstillende, fremmes selvbestemt motivation. Autonomi er følelsen af at have kontrol over egne handlinger, det vil sige, at individets vilje og værdier stemmer overens med de handlinger, der foretages. Når dette behov tilfredsstilles, opleves en højere grad af frivillighed i individets adfærd, der kan fremme indre motivation (Ryan og Deci, 2000a, s. 68). Hvis træneren eksempelvis inddrager spillerne i beslutninger, kan det fremme følelsen af autonomi. I denne forbindelse kan vi undersøge hvordan og i hvilken grad pigerne har indflydelse på beslutninger og handlinger på holdet, og hvorvidt denne indflydelse er i overensstemmelse med deres egne værdier, ønsker og intentioner. Ifølge Ryan og Deci refererer kompetence til følelsen af at være god nok (Ryan og Deci, 2000a, s. 70-71). Den indre motivation øges ikke udelukkende ved, at man føler sig kompetent. For at følelsen af kompetence skal styrke motivationen, kræver det samtidig, at handlingen er selvvalgt og meningsfuld (autonomi). Spillerne skal altså føle, at de er dygtige og har kontrol over deres egen adfærd. Derudover er relatering et grundlæggende behov, der refererer til at føle sig forbundet med andre mennesker og føle sig anerkendt og værdsat (Ryan og Deci, 2000a, s. 70-71). Hvis piger oplever, at den fodboldklub de er en del af, behandler dem på lige fod med drengene, kan dette styrke deres oplevelse af relatering, idet de føler sig set og værdsat. Denne følelse af anerkendelse kan endvidere ses i forlængelse af Honneths begreb om retlig anerkendelse, hvor ligebehandling fremmer individets oplevelse af respekt og værdighed.

5.3.2 Motivation på tværs af niveauer

Deci og Ryans tre psykologiske behov finder også genklang i Vallerands hierarkiske model, hvor han bygger videre på Deci og Ryan forståelse af de tre psykologiske behov. Han påpeger at "(...) intrinsic and extrinsic motivation, and amotivation exist within the individual at the three hierarchical levels of generality" (Vallerand, 1997, s. 274), og tilføjer tre hierarkiske niveauer på både det *globale*, *kontekstuelle* og *situation specifikke niveau* (Vallerand, 1997, s. 274). Dette hierarkiske perspektiv er relevant i undersøgelsen af pigers motivation for at spille fodbold, da det kan bidrage til forståelsen af, hvordan motivation kan opstå i forskellige kontekster. Det globale niveau refererer til individets generelle motivation i livet, altså om man generelt set er indre- ydre- eller amotiveret (mangel på motivation) (Vallerand, 1997, s. 274).

En spiller kan have høj motivation i fodboldklubben (kontekstuel), og have lav motivation til en bestemt træning (situationsspecifikt), hvis hun ikke føler sig inkluderet eller god nok den dag. Det kontekstuelle niveau påvirkes af det miljø, man befinder sig i, som eksempelvis en bestemt klubkultur (Vallerand, 1997, s. 274-275). Her kan kønnede strukturer og kulturelle forestillinger påvirke pigers motivation. De tre motivationsniveauer påvirker hinanden og bevæger sig både op og ned i hierarkiet. Det betyder, at det globale niveau påvirker det kontekstuelle niveau, som igen påvirker det situationsbestemte niveau og omvendt (Vallerand, 1997, s. 275). Hvis spillerne oplever lav situationsbestemt motivation over tid i deres fodboldkarriere, kan det ende i lav indre motivation på det kontekstuelle niveau (Vallerand, 1997, s. 275). Modellen kan bidrage til at undersøge, hvordan pigers motivation hierarkisk dannes fra livsperspektiv til klubniveau og konkrete oplevelser på banen eller på holdet.

Ifølge SDT er graden af motivation afhængig af, hvor høj grad de tre grundlæggende behov opfyldes, i en given kontekst. Befinder fodboldspillerne sig i et miljø, som støtter autonomi, kompetence og relatering, vil det oftest fremme mere indre og vedvarende motivation. Derimod kan et kontrollerende miljø med for høje krav eller eksklusion medføre en mindre grad af motivation. Ryan og Deci argumenterer for, at en høj indre motivation, på lang sigt, er mere vedvarende og fører til bedre præstation og engagement end den ydre motivation (Ryan og Deci, 2000a, s. 69-70). Derfor finder vi det relevant at undersøge, om pigernes motivation i fodbold i højere grad er drevet af indre lyst eller ydre pres, og hvilke konsekvenser det har for deres trivsel og deltagelse. Dog kan dette udfordres ved at kigge på hvordan det udspiller sig i en konkurrencepræget sport som fodbold, hvor ydre faktorer som pokaler, anerkendelse og økonomiske forhold ofte ses som en drivkraft og frembringer en ydre motivation. Som det fremgår af vores litteraturreview, viser flere studier, at piger i højere grad udviser indre motivation i forbindelse med sociale aktiviteter, hvor faktorer som fællesskab, relationer og personlig udvikling er centrale. Drenges indre motivation relaterer sig derimod oftere til mere resultatorienterede aspekter som konkurrence og præstation. Denne kønsforskel ses også i relation til ydre motivation, hvor der ligeledes tegner sig forskellige mønstre. Litteraturen peger på, at drenge i højere grad er tilbøjelige til at lade sig motivere af ydre faktorer som anerkendelse, status og belønning, mens piger oftere oplever ydre motivation gennem sociale forventninger og et indre pres om at leve op til andres krav. Dette kan skabe et spændingsfelt mellem ydre forventninger og pigernes egne værdier, da deres motivation ofte bygger mere på ansvar og hensyn til andre snarere end lyst eller egne mål. De to motivationstyper kan påvirke

hinanden, og motivation betegnes ikke som enten indre eller ydre. Det skal nærmere ses som et spektrum med forskellige grader af motivation (Ryan og Deci, 2000a, s. 72-73).

5.3.3 Ydre motivation og præstationsmotivation

Deci og Ryan inddeler ydre motivation i fire reguleringsformer, der varierer i graden af selvbestemmelse: *ekstern*, *introjiceret*, *identificeret* og *integreret regulering* (Ryan og Deci, 2000a, s. 71-72). Ekstern regulering dækker over handlinger, der udføres for at opnå belønning eller undgå straf. Eksempelvis en spiller, der søger anerkendelse fra forældre ved at score et mål. Introjiceret regulering er drevet af indre pres, såsom skyld eller angst, som når en spiller fortsætter med at spille for ikke at svigte holdet. Identificeret regulering indebærer, at aktiviteten ses som meningsfuld, selvom den ikke nødvendigvis er lystbetonet, eksempelvis at spille fodbold for motionens skyld. Ved integreret regulering er aktiviteten i overensstemmelse med personlige værdier, men ikke noget individet nødvendigvis synes er sjovt (Ryan og Deci, 2000a, s. 73). Eksempelvis hvis pigerne spiller fodbold, fordi det er blevet en del af deres identitet, men i mindre grad motiveres af selve glæden ved at spille. Disse former for ydre regulering står i kontrast til indre motivation, hvor handlingen udføres af lyst. Desuden fremhæver Ryan og Deci at omgivelser har en essentiel betydning for hvilken reguleringsform der fremmes, herunder eksempelvis træneren (Ryan og Deci, 2000a, s. 74-75).

I sammenhæng med de fire reguleringsformer bliver Nicholls teori om præstationsmotivation relevant (Nicholls, 1984, s. 328). Nicholls fokuserer på, hvordan individer forstår evne, samt hvordan denne har en indvirkning på motivation, valg af opgaver, følelser og præstationer. Nicholls skelner mellem to opfattelser, der har det fællestræk at “(...) the notions that task mastery is improved by effort or learning and that mastery is not normally lost” (Nicholls, 1984, s. 329). Den første opfattelse er *opgaveorientering*, der refererer til, at individet vurderer egne evner og succes i forhold til egen indsats og læring (Nicholls, 1984, s. 329). Fokus er på personlig udvikling, forbedring over tid og mestring af opgaver. Her opfattes fejl ikke negativt, men som en del af læringsprocessen. I vores kontekst kan opgaveorientering udtrykkes, når en spiller oplever glæde og motivation ved at mestre en ny færdighed på banen. I modsætning hertil er *egoorientering*, når man vurderer sine evner i relation til andres præstationer (Nicholls, 1984, s. 329). Nicholls teori demonstrerer individets behov for kompetence, hvilket læner sig op af SDT. Hvor SDT tager udgangspunkt i autonomi, kompetence og relatering, fokuserer Nicholl udelukkende på kompetence. Hans skelnen mellem opgave- og egoorientering ses, idet

opgaveorienterede spillere typisk vil være mere tilbøjelige til at udvikle identificeret eller integreret regulering, da de oplever motivation gennem personlig udvikling snarere end sammenligning med andre. Egoorienterede spillere vil derimod, oftere opleve ekstern eller introjuceret regulering, da deres motivation i højere grad styres af ydre anerkendelse og frygt for at fejle. Dette gør det muligt at undersøge, hvordan kulturelle og sociale normer påvirker den præstationsmotivation, piger udvikler, og hvilken form for motivation, der dermed opstår. Stereotype forventninger til pigers rolle i fodbold kan være med til at fremme egoorientering, hvis de føler, de skal bevise deres værd over for eksempelvis drenge, hvilket kan medføre en ydre regulering eller amotivation.

5.3.4 Kritik og begrænsninger af SDT

Selvom SDT giver mulighed for at forstå motivation gennem behovene autonomi, kompetence og relatering, er der også begrænsninger i teorien. Ryan og Deci nævner selv begrænsninger ved deres teori ved at belyse, hvordan behov opfyldes forskelligt på tværs af kulturer og gennem individets udvikling (Ryan og Deci, 2000a, s. 75). SDT kritiseres for at være en universel teori, hvor de tre behov er fælles for alle individer, uanset køn, alder og kultur. Den forklarer ikke dybdegående, hvordan normer, identitet og kønsroller påvirker hvilke behov, der opfyldes. Derfor er det let at overse kønsforskelle i motivation, da piger og drenge eksempelvis kan motiveres af forskellige parametre (Deci og Ryan, 2000b, s. 231). Kritikken fremhæver fraværet af et strukturelt perspektiv, noget Hall til gengæld bidrager med gennem sit fokus på kultur og identitet. Han kan derfor bidrage med at forstå hvordan motivation og behov formes i sociale og kulturelle sammenhænge, herunder også i relation til køn. Fraser bidrager ligeledes med et strukturelt perspektiv ved at vise, hvordan samfundets fordeling af ressourcer og anerkendelse påvirker pigers motivation.

Deci og Ryans selvbestemmelsesteori bygger på en grundlæggende antagelse om, at menneskelige behov er medfødte og universelle. Denne forståelse deles imidlertid ikke af alle teoretiske retninger. Eksempelvis argumenterer både Hall og Giddens for en mere socialt konstrueret forståelse af verden, hvilket står i kontrast til SDT's udgangspunkt. Den amerikanske psykolog Henry Murrays anvendelse af SDT adskiller sig ligeledes fra Deci og Ryans om at behov er medfødte. Han betragter ligesom Hall og Giddens behov som noget, der i højere grad er socialt tilegnet frem for medfødte: "According to Murray, psychological needs are relatively stable differences in desires that vary in strength across individuals as a function

of their socialization history” (Vansteenkiste et al., 2008, s. 135). Disse perspektiver udfordrer forestillingen om behov som universelle og stabile på tværs af kontekster og individer, som det antages i SDT.

Ryan og Deci argumenterer for, at tilfredsstillelse af behov fører til motivation og trivsel, men Vansteenkiste et al. diskuterer, hvorvidt personer der opfylder behov gennem pres ikke nødvendigvis opnår tilfredsstillelse. Det kan derimod være mere frustrerende, og individer kan tolke støttende oplevelser som mindre støttende (Vansteenkiste et al., 2008, s. 138). Netop dette udfordrer SDT's antagelse om, at behovstilfredsstillelse automatisk fører til trivsel og motivation. Vansteenkiste et al.'s (2008) perspektiver er centrale at medtænke i undersøgelsen af unge pigers motivation for at spille fodbold i forskellige sociale og kulturelle kontekster for at få et mere retvisende billede.

5.4 Kommunikationens rolle i fodbold

I det følgende afsnit undersøges, hvordan interpersonel kommunikation og relationer spiller en central rolle i pigers oplevelse af fællesskab, anerkendelse og motivation i fodboldmiljøet. Med afsæt i teorier fra Dainton og Zelley (2005) samt Tannen (1991) sættes der fokus på både relationelle og kønnede kommunikationsmønstre, og hvordan disse kan påvirke pigers deltagelse i sporten. Afsnittet diskuterer, hvordan kommunikationen mellem spillere og trænere og spillerne imellem, formes af både sociale strukturer og kulturelle normer, og hvordan dette får betydning for pigers oplevelse af at høre til.

5.4.1 Interpersonel kommunikation og relationer i pigefodbold

Der findes flere forskellige definitioner af interpersonel kommunikation, men ifølge Dainton og Zelley forstås det som de budskaber, der udveksles mellem to gensidigt afhængige personer. Formålet med disse budskaber er at igangsætte, definere, vedligeholde eller udvikle en relation: “Interpersonal communication includes those messages that occur between two, interdependent persons; IPC messages are offered to initiate, define, maintain, or further a relationship” (Dainton & Zelley, 2005, s. 51). De understreger, at interpersonel kommunikation ikke kun handler om indholdet i samtalen, men også om kvaliteten af budskaberne og det potentiale, de har for at videreudvikle relationen: “(...) the content and quality of the messages relayed and the possibility of further relationship development” (Dainton & Zelley, 2005, s. 51). Med dette udgangspunkt præsenterer Dainton og Zelley fire centrale teorier, som de betragter som

grundlæggende for forståelsen af interpersonel kommunikation. Vi har valgt udelukkende at inddrage den teori, Dainton og Zellej kalder *systemteori*, da vi vurderer, at den er mest relevant for vores undersøgelse.

For at forstå pigers motivation for at spille fodbold, er det nødvendigt at betragte motivation som et fænomen, der opstår i og formes af sociale relationer og kommunikation. I denne sammenhæng tilbyder systemteori et relevant perspektiv, da det anskuer kommunikation som det, der både skaber og opretholder relationelle systemer. Et fodboldhold kan betragtes som et system bestående af spillere, trænere, forældre og eventuelt klubledere, der gennem kommunikation påvirker hinanden gensidigt. Dette perspektiv kan bruges i vores analyse til at undersøge, hvordan kommunikationen mellem aktørerne i og omkring et fodboldhold, særligt træner-spiller-relationen, påvirker pigers oplevelse af anerkendelse, fællesskab og dermed deres motivation.

Dainton og Zelleys teori tager ikke direkte højde for kultur, køn og samfundsmæssige strukturer, selvom netop disse faktorer kan have stor betydning for, hvordan interpersonel kommunikation udspiller sig i pigefodbold. Kommunikation påvirkes af samfundsmæssige, kulturelle og institutionelle strukturer, som Hall (1997) påpeger. Hvor Hall fokuserer på de overordnede kulturelle betydninger, viser systemteori, hvordan disse genskabes i praksis, for eksempel i den daglige kommunikation på et fodboldhold. Derfor kan det ses som en gensidig påvirkning mellem det interpersonelle og det strukturelle, hvor overordnede samfundsforhold former og rammesætter de kommunikationsmønstre, og sociale dynamikker, der opstår i eksempelvis træner-spiller-relationer eller i spillernes indbyrdes samspil. I pigefodbold er dette særligt relevant, da samfundets kønsforestillinger kan påvirke pigers oplevelse af inklusion i sporten. Hvor Dainton og Zellej giver et overblik over relationers betydning, bidrager Tannen (1991) med et nuanceret blik på kønnede kommunikationsstile og deres betydning i fodboldmiljøet.

5.4.2 Kønnede kommunikationsstile

Tannen bygger sin teori på tanken om, at kvinder og mænd vokser op i forskellige kulturer og derfor lærer at kommunikere på forskellige måder (DeFrancisco, 1992, s. 320). Piger vokser typisk op i mindre og tætte fællesskaber, hvor samarbejde og samtale er i centrum. Her lærer de at bruge sproget til at skabe og passe på relationer. Drengene er oftere en del af større grupper med en mere hierarkisk struktur, hvor venskaber knyttes gennem fysisk aktivitet og

konkurrence. I de fællesskaber, lærer de at bruge sproget til at få magt og dominere (DeFrancisco, 1992, s. 320). Fodbold minder ifølge Tannens beskrivelse mere om de fællesskaber, drenge typisk indgår i, som er præget af aktivitet og konkurrence. Derfor kan det være sværere for piger at føle sig inkluderet og forstået, da de ofte er vant til mere relationelle fællesskaber.

Tannen forklarer, at kvinder og mænd både har behov for intimitet og selvstændighed, men at kvinders kommunikation ofte er centreret omkring intimitet, mens mænds er centreret omkring uafhængighed og kontrol (DeFrancisco, 1992, s. 320). Dette kan give anledning til såkaldte *asymmetrier* i kommunikation, hvor misforståelser ikke opstår af ond vilje, men som følge af forskellige måder at forstå og bruge sprog på (DeFrancisco, 1992, s. 320). Tannen kalder disse forskelle i kommunikationsstile for *genderlects*. Hun beskriver, hvordan kvinder ofte bruger det, hun kalder *rapport talk*, som er samtale, der handler om relationer og fællesskab, mens mænd i højere grad bruger *report talk*, som handler om at informere, vise viden eller status (DeFrancisco, 1992, s. 320). Tannen uddyber forskellen mellem rapport talk og report talk ved at skelne mellem privat og offentlig tale. Kvinder føler sig som regel mest trygge i private samtaler, hvor der er fokus på relationer og nærvær, ofte i nære og trygge fællesskaber. Allerede fra barndommen lærer piger, at det ikke giver social gevinst at tage ordet eller forsøge at dominere samtaler (Tannen, 1991, s. 111). For mænd handler samtale ofte mere om at vise uafhængighed og status, for eksempel ved at fortælle historier, lave sjov eller dele viden. Drenge lærer tidligt, at tale kan bruges til at få opmærksomhed, og de føler sig ofte bedst tilpas i større grupper, hvor man ikke nødvendigvis kender hinanden så godt, hvilket Tannen kalder offentlig tale. Selv i mere private situationer tenderer mænd mod at bruge en report talk-stil, hvor fokus er på fakta og præstation frem for relation og fællesskab (Tannen, 1991, s. 112). Set i relation til pigers motivation i fodbold kan forskellene i kommunikationsstil få stor betydning for, hvordan de oplever fodboldmiljøet og fællesskabet. Hvis trænerne primært bruger en report-talk-stil, altså en kommunikation præget af fakta, instruktioner og fokus på præstation, kan det skabe afstand til pigerne, der er socialiseret ind i en mere relationel kommunikationsstil.

Tannen bliver også mødt med kritik. Flere peger på, at hun ikke tager højde for de magtforhold, der ofte spiller ind i kommunikationen mellem kønnene (DeFrancisco, 1992, s. 321). Kritikere fremhæver, at kvinder tit tilpasser sig mere i samtaler, men at det ikke nødvendigvis hjælper dem, især ikke når de møder modstand fra mænd, der har mere social eller sproglig dominans (DeFrancisco, 1992, s. 322). Tannen ser forskellene som misforståelser mellem to forskellige

kønskulturer, men glemmer, at kommunikation også handler om magt, normer og ulighed (DeFrancisco, 1992, s. 322). Dette kan betyde, at kommunikation mellem kønnene ikke kun præges af kønskulturelle forskelle, men også af underliggende uligheder, som påvirker, hvem der bliver hørt og taget alvorligt. Dette er relevant i pigefodbold, da det kan forme, hvordan pigers stemmer bliver hørt og anerkendt i træning og fællesskaber, og dermed påvirke deres oplevelse af anerkendelse og motivation.

6. Videnskabsteoretisk refleksion

Vores speciale bygger på mange forskellige teorier, som har forskellige videnskabsteoretiske retninger. Dette valg udspringer af et ønske om at undersøge pigers motivation i fodbold gennem både kulturelle, strukturelle og relationelle perspektiver. Selvom teorierne bygger på forskellige tilgange, muliggør deres samspil en mere nuanceret forståelse af fænomenets kompleksitet. Vi vil derfor i følgende afsnit reflektere over teoriernes videnskabsteoretiske ståsteder, og hvordan de supplerer hinanden.

Hall (1997) udgør et centralt fundament i specialet, og bidrager med en poststrukturalistisk forståelse, hvor identitet og betydning ses som noget, der opstår i diskursive praksisser og aldrig er fast defineret. Han placerer sig dermed i et teoretisk perspektiv, der betoner “åben tilblivelse, forskel, det uvisse og historien” (Fathaigh & Rae, 2024, s. 2). Dette åbner for at undersøge hvordan pigers motivation formes gennem de kulturelle fortællinger og betydninger, der findes i fodboldmiljøet. I forlængelse heraf trækker vi på Giddens’ (1984) tænkning, som anlægger et realistisk ontologisk perspektiv, hvor struktur og aktør forstås som gensidigt afhængige (Brier, 2019 s. 107). Giddens adskiller sig fra klassisk strukturalisme ved at forstå sociale strukturer som noget, der både former og formes af menneskelig handling (Turner, 1986, s. 970). Det muliggør en analyse af, hvordan piger i fodboldmiljøet både påvirkes af og selv påvirker de rammer, de er en del af, og hvordan deres motivation formes i dette samspil. Fraser (1999) og Honneth (2004) bidrager med et kritisk-teoretisk perspektiv, der fokuserer på retfærdighed, anerkendelse og deltagelse (Brinkmann og Tanggaard, 2020, s. 472). De ser på, hvordan både økonomiske vilkår og mangel på respekt kan påvirke menneskers selvforståelse, og deres mulighed for at være en del af fællesskabet. Ligesom Giddens mener de, at der findes samfundsmæssige strukturer, som påvirker mennesker, uanset om de selv er bevidste om det, men det er stadig vigtigt at forstå, hvordan mennesker oplever og handler på disse strukturer.

På den måde skaber deres tilgang en forbindelse mellem Halls fokus på kulturelle betydninger og Giddens' blik for samspillet mellem individ og samfund.

Deci og Ryan (2000a) adskiller sig fra Hall og Giddens og arbejder ud fra en mere positivistisk tilgang, hvor motivation ses som et fænomen, der kan måles (Brier, 2019, s. 218). Vi anvender SDT, da den giver et operationelt og anvendeligt sprog til at forstå pigernes motivation i praksis. Vallerand (1997) og Nicholls (1984) bygger videre på SDT ved at koble personlige oplevelser sammen med den sociale kontekst og skaber dermed bro til de mere samfundsteoretiske perspektiver. Endeligt inddrager vi også Dainton & Zelle (2005) og Tannen (1991), som med deres mikrosociologiske og praksisnære fokus viser, hvordan den nære og konkrete kommunikation kan forme pigernes oplevelse af fællesskab og anerkendelse og dermed deres motivation. Når vi kobler deres fokus på det nære og relationelle med Hall og Giddens' blik for de overordnede samfundsstrukturer, kan vi undersøge, hvordan køn og kultur forhandles i samtaler og relationer. Denne sammensætning af flerstrengede teoretiske perspektiver giver os et solidt grundlag for at undersøge pigers motivation som både socialt, kulturelt og relationelt forankret. Dette muliggør en mere nuanceret analyse af, hvordan motivation skabes og opleves i fodboldens hverdag.

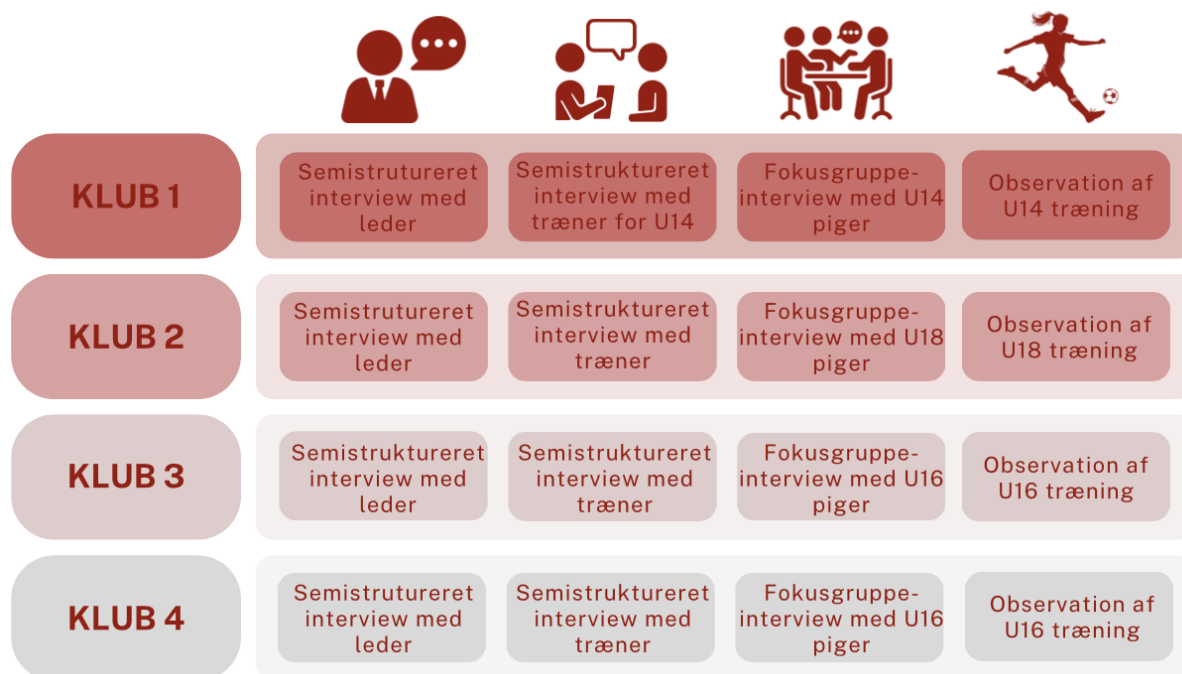
Vores teorier supplerer hinanden godt, da de alle snakker ind i det fortolkende paradigme, der handler om at forstå menneskers oplevelser, betydninger og handlinger i deres sociale og kulturelle kontekster. Samtidig inddrager vi en bevidsthed om de strukturer og kulturer, som individer er indlejret i, hvilket er et perspektiv, der til dels adskiller sig fra det positivistiske paradigme. Det er dog relevant at inddrage SDT i samspil med de øvrige teorier, da den bidrager med et mere konkret indblik i pigers motivation samtidig med, at vi bevarer fokus på de strukturer, som individerne er indlejret i. Ved at kombinere disse perspektiver, opnår vi både et indblik i de samfundsmæssige rammer og i pigernes konkrete oplevelser i hverdagen.

7. Metode

Dette metodeafsnit gennemgår specialets forskningsdesign og metodiske tilgang. Vi indleder med at forklare, hvordan vi fik adgang til vores cases. Dernæst præsenterer vi vores anvendelse af casestudie som overordnet ramme. Herefter beskriver vi, hvordan vi har indsamlet data gennem interviews og observationer, hvor vi har fokus på interviewguides, udvælgelse af informanter og facilitering. I forlængelse heraf beskriver vi, hvordan vi har kodet interviewmaterialet, med henblik på at skabe et struktureret overblik til brug i analysen. Afslutningsvis præsenterer vi vores tilgang til transskription og vurdering af undersøgelsens kvalitet med udgangspunkt i kvalitetskriterier.

7.1 Dataindsamling

I samarbejde med DBU udvalgte vi fire breddeklubber med henblik på at opnå diversitet i undersøgelsen. For at skabe kontakt til klubberne, trænerne og spillerne, henviste DBU os til relevante kontaktpersoner i DBU Sjælland og DBU København, som herefter formidlede kontakt til de pågældende klubber. Lederne i klubberne satte os i kontakt med trænere, der matchede vores kriterier for målgruppen. Trænerne foretog herefter en udvælgelse af spillere, som deltog i undersøgelsen. I alt gennemførte vi 12 interviews (tre i hver klub) fordelt på følgende: ét semistruktureret interview med et medlem af ledelsen, ét semistruktureret interview med en træner og ét fokusgruppeinterview med de udvalgte træners spillere. De involverede fokusgrupper repræsenterer forskellige årgange i alderen 13-18 år, hvilket bidrager til at belyse aldersrelaterede nuancer i pigers motivation. Derudover gennemførte vi observationsstudier af én træning i hver klub med henblik på at undersøge, hvordan kommunikation og sociale dynamikker kan influere deres motivation i praksis. I forbindelse med interviews, kan der opstå mange etiske implikationer, hvorfor vi har gjort os nogle etiske overvejelser i forbindelse med dataindsamlingen (Kvale & Brinkmann, 2015, s. 39). Fortrolighed er en central etisk forpligtelse og vigtig for anonymitet i kvalitative undersøgelser (Brinkmann & Tanggaard, 2020, s. 598). Derfor blev alle interviewdeltagere informeret om specialets anonymitetsprincipper fra start, herunder at klubnavne, ledere, trænere og spillere forblev anonyme, for at sikre åben og ærlig udtalelse om følsomme emner. I figur 4 ses et overblik over de forskellige interviews og observationer, vi har foretaget i de fire klubber.

Figur 4: Overblik over interviews og observationer

7.2 Casestudie

I dette afsnit uddyber vi, hvordan vi anvender casestudie som ramme for specialet. Vores forskningsdesign bygger på et kvalitativt, indlejret multicasestudie (Yin, 2014, s. 62), hvor vi undersøger pigers motivation for at spille fodbold på tværs af fire klubber. Da vi inden for hver case inddrager perspektiver fra både ledere, trænere og spillere, arbejder vi med flere analyseniveauer. Det gør det muligt at opnå en nuanceret forståelse af både strukturelle og relationelle forhold, der påvirker pigers oplevelser i fodboldmiljøet.

Casestudier er ifølge Yin særligt velegnede, når man ønsker at undersøge et fænomen i dets virkelige kontekst, og hvor konteksten har betydning for fænomenet selv: “In other words, you would want to do case study research because you want to understand a real-world case and assume that such an understanding is likely to involve important contextual conditions pertinent to your case” (Yin, 2014, s. 16). Med inspiration fra Yin er vi således optaget af at forstå, hvordan repræsentation og anerkendelse spiller ind i pigers motivation for at spille fodbold i netop de kontekster, hvor dette udspiller sig. For at styrke casestudiets kvalitet og systematik anbefaler Yin desuden at udarbejde et forskningsdesign (Yin, 2014, s. 50). Det efterlever vi blandt andet ved at kombinere semistrukturerede interviews, fokusgruppeinterviews og deltagerobservationer. Denne metodiske triangulering bidrager ifølge Halkier til at øge undersøgelsens validitet, da den gør det muligt at belyse det samme

fænomen fra flere perspektiver (Halkier, 2016, s. 17). Gennem denne tilgang undersøger vi både kommunikation i træningssammenhænge og refleksioner fra de involverede aktører, hvilket giver os indsigt i, hvordan motivation skabes og formes i praksis. Casestudiets styrke ligger netop i muligheden for at foretage en dybdegående analyse og se fænomenet fra flere analytiske vinkler (Flyvbjerg i Brinkmann & Tanggaard, 2020, s. 622). Denne tilgang muliggør inddragelse af teoretiske perspektiver som repræsentation, anerkendelse og kommunikation og bidrager dermed til en mere holistisk forståelse af de rammer, der former pigers motivation i fodbold.

En af kritikpunkterne ved udførelsen af casestudie er, at man ikke kan generalisere ud fra enkelttilfælde. Flyvbjerg anfægter dog denne kritik og argumenterer for, at man ofte kan generalisere ud fra enkeltstående cases, især når der identificeres mønstre på tværs: “Man kan ofte generalisere på grundlag af en enkelt case, og casestudiet kan bidrage til den videnskabelige udvikling gennem generalisering som supplement eller alternativ til andre metoder” (Brinkmann & Tanggaard, 2020, s. 632). Ved at inkludere fire klubber med forskellig geografisk placering og kontekstuelle karakteristika, styrker vi mulighederne for at identificere tendenser, der rækker ud over den enkelte case. Derudover belyses fænomenet fra flere teoretiske perspektiver, hvilket gør at vi opnår en mere nuanceret forståelse af pigers motivation. Dermed vurderer vi, at vores speciale rummer potentiale for analytisk generaliserbarhed og kan bidrage med værdifuld indsigt i, hvordan motivation formes i breddefodboldens hverdagsliv.

7.3 Datagenerering

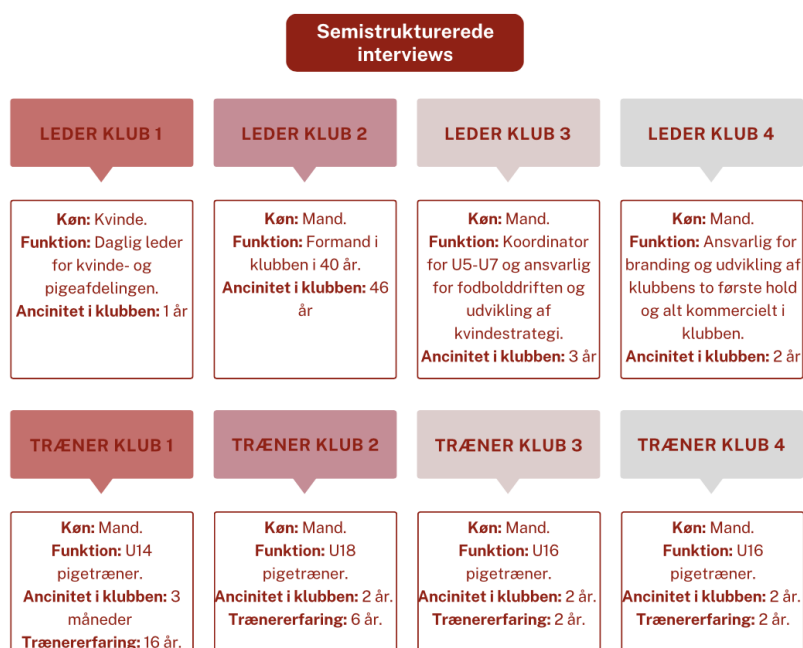
Dette afsnit er opbygget, med en præsentation af vores semistrukturerede interviews og herefter vores fokusgruppeinterviews, inden vi afslutningsvis beskriver brugen af observation som metode. Vi indleder med en gennemgang af de semistrukturerede interviews og præsenterer både de interviewede personer og vores interviewguides. Dernæst følger fokusgruppeinterviewene, hvor vi præsenterer interviewpersonerne, gruppesammensætningen, udvælgelse af deltagere samt interviewguiden og faciliteringen. Til sidst redegør vi for observation som metode og forklarer, hvordan denne er blevet anvendt i undersøgelsen.

7.3.1 Semistrukturerede interviews

Gennem individuelle, semistrukturerede interviews med både ledere og trænere indsamler vi nuanceret empiri fra personer, der har særlig indsigt i feltet. De fulde ledelsesinterview er vedlagt som bilag 7, 8, 9 og 10, og de fulde trænerinterviews er vedlagt som bilag 11, 12, 13 og 14. Denne tilgang muliggør en udforskning af informanternes “holdninger, meninger og oplevelser” eller “der sigter på at skaffe sig adgang til interviewpersonernes private verdener for at afdække skjulte aspekter af deres liv” (Kvale & Brinkmann, 2015, s. 134). Anvendelsen af det semistrukturerede interviewformat har givet mulighed for at afvige fra den foruddefinerede interviewguide i de tilfælde, hvor samtalen naturligt bevægede sig i retning af relevante temaer og fortællinger, som ikke på forhånd var indarbejdet i spørgsmålene (Brinkmann & Tanggaard, 2020, s. 43-43). Denne fleksibilitet har gjort det muligt at stille opfølgende spørgsmål, der rakte ud over vores oprindelige analytiske udgangspunkt. Herved har den semistrukturerede tilgang ikke blot sikret en struktureret samtale, men også åbnet for nye perspektiver, hvilket har bidraget til en udvidet og mere nuanceret forståelse af det undersøgte fænomen.

7.3.2 Præsentation af interviewdeltagere

Nedenstående figur 5 giver et overblik over deltagere i de semistrukturerede interviews herunder ledere og trænere. Af hensyn til informanternes anonymitet har vi valgt at angive køn, funktion og anciennitet i klubben som identificerende parametre.

Figur 5: Præsentation af interviewdeltagere ved individuelle interviews

7.3.3 Interviewguides til semistrukturerede interviews

I dette afsnit præsenterer vi vores interviewguides til de individuelle interviews, og overvejelserne bag udarbejdelsen af disse. Interviewguides for de individuelle interviews findes i bilag 4 og 5. Til gennemførelsen af de semistrukturerede individuelle interviews har vi udarbejdet separate interviewguides til henholdsvis trænere og ledere. Disse interviewguides er struktureret efter forskellige temaer. Ledernes interviewguide er opdelt i fem temaer: Klubstrategi, klubkultur, kommunikation, træner samt udfordringer og fremtidsperspektiver. Trænerens interviewguide er opdelt i fire temaer: Trænerens egen tilgang og rolle, kommunikation med spillere, motivation og fastholdelse samt diskurser og kulturelle normer. Derudover er vores interviewguides opdelt i forskningsspørgsmål og interviewspørgsmål. Denne opdeling er valgt for at sikre en tydelig kobling mellem den teoretiske forskningsramme og den empiriske virkelighed, idet forskningsspørgsmål ikke nødvendigvis egner sig direkte som interviewspørgsmål (Brinkmann & Tanggaard, 2020, s. 46). For at gøre spørgsmålene mere tilgængelige og forståelige for informanterne, har vi operationaliseret forskningsspørgsmålene. Det indebærer, at overordnede og teoretiske spørgsmål er blevet omsat til mere konkrete og situationsnære spørgsmål. For eksempel er forskningsspørgsmålet: "Hvordan påvirker trænerens kommunikationsstil pigernes oplevelse af relation, anerkendelse og motivation i fodbold?" (bilag 5) blevet omformuleret til en række mere specifikke spørgsmål, såsom: "Hvordan forsøger du at motivere pigerne gennem din kommunikation?" (bilag 5). Formålet med interviewene med ledelsen var at opnå en overordnet forståelse af den enkelte klubs organisatoriske rammer med særlig fokus på pigefodbold. Dette indebar en udforskning af klubbens vision, mission og kultur. Interviewguiden til trænerne adskiller sig herfra ved i højere grad at fokusere på den daglige praksis, herunder relationen mellem træner og spiller samt de konkrete tiltag, trænerne gør for at fremme motivationen blandt pigerne.

Valget af interviewform blev primært baseret på informanternes præferencer og logistiske forhold. Tre ud af fire interviews med ledelsesrepræsentanter blev gennemført online, mens et ledelsesinterview fandt sted fysisk i et lokale. To ud af fire trænerinterviews blev gennemført fysisk i klubbens egne rammer, i henholdsvis omklædningsrum og klubhuse, og to blev gennemført online.

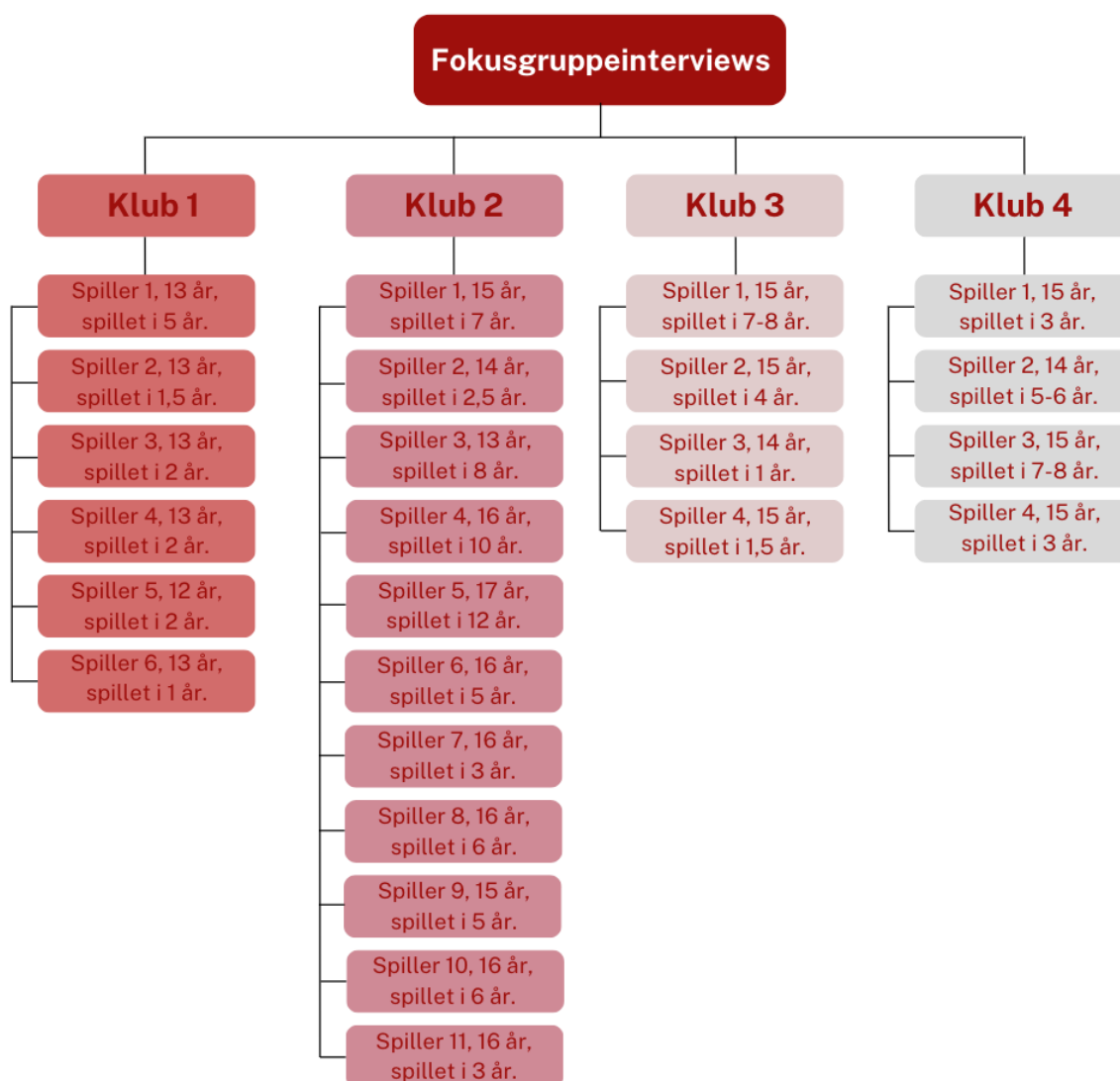
7.3.4 Fokusgruppeinterviews

For at besvare specialets problemformulering om, hvorvidt repræsentation og anerkendelse har betydning for pigers motivation i fodbold og hvordan disse forhold bliver udfordret eller reproduceret i fodboldmiljøet, har vi gennemført fire fokusgruppeinterviews med piger i alderen 13–18 år. Vi har interviewet et U14 hold, to U16 hold og et U18 hold for at favne aldersgruppen bredt og få forskellige perspektiver med. De fulde fokusgruppeinterviews er vedlagt som bilag 15, 16, 17 og 18. Valget af fokusgrupper udspringer af ønsket om at få indblik i pigernes egne erfaringer, oplevelser og forståelser med deres egne ord. Metoden er særligt velegnet til vores målgruppe, da det ofte føles mindre sårbart og mere trygt for unge piger at tale i en gruppe med jævnaldrende frem for i enetale med voksne forskere. Når deltagerne sidder sammen med nogen, de kender, skaber det et rum for fælles erindringer og sociale forhandlinger, som sjældent kommer frem i individuelle interviews (Halkier, 2016, s. 31). Halkier understreger, at fokusgrupper er “særligt velegnet til at producere empiriske data, der siger noget om betydningsdannelse i grupper” (Halkier, 2016, s. 10). Dette understøtter Kvale og Brinkmann (2015), som argumenterer for at fokusgrupper “kan bringe flere spontane ekspressive og emotionelle synspunkter frem, end når man bruger individuelle (...) interview” (s. 206). I vores undersøgelse muliggør dette en dybere forståelse af, hvordan motivation og anerkendelse ikke blot opleves individuelt, men formes i fællesskabet og gennem interaktionen mellem spillerne.

Derudover fremhæver Sue Wilkinson, at fokusgrupper kan anvendes som en feministisk informeret metode, idet de skaber rum for, at marginaliserede grupper kan komme til orde (Wilkinson, 1999, s. 232). Det gør metoden særlig relevant i denne undersøgelse, da den giver mulighed for at fremhæve pigernes egne perspektiver og erfaringer, som i en fodboldkontekst ellers kan risikere at blive overset i forhold til drengenes. Når man interviewer børn, er det nødvendigt, at indhente forældresamtykke forud for interviews og observationer (Brinkmann & Tanggaard, 2020, s. 598). Med henblik på at sikre informeret samtykke og etisk forsvarlighed udarbejdede vi derfor en informationsmail, som blev sendt til forældrene tilknyttet de respektive hold. I denne mail blev formålet med undersøgelsen og omfanget af interviewene og observationerne beskrevet. Formidlingen af information til forældrene, blev faciliteret via holdenes trænere, som fungerede som bindeled mellem os og forældrene. Forældreaccepten kan findes i bilag 28.

7.3.5 Præsentation af fokusgruppedeltagere

For et overblik over vores fire fokusgruppeinterviews, herunder fordelingen af deltagere i de fire forskellige klubber samt deltagernes alder, hvilket fremgår af figur 6. Af hensyn til informanternes anonymitet har vi valgt at angive alder og antal år i sporten som identificerende parametre.

Figur 6: Præsentation af deltagere i fokusgruppeinterviews

7.3.6 Gruppesammensætning

I udformningen af vores fokusgrupper, har vi haft særlig opmærksomhed på gruppesammensætningen og de sociale dynamikker, det kan medføre. Hver fokusgruppe består af spillere fra ét specifikt hold, hvilket betyder, at deltagerne i hver gruppe kender hinanden,

delers samme fritidsinteresse og befinder sig i samme aldersgruppe. Det fælles fodboldmiljø bidrager ifølge Halkier til en social genkendelighed, som er vigtig for at skabe tryghed og mulighed for gensidig forståelse (Halkier, 2016, s. 33). Samtidig har vi opnået variation i perspektiver ved at inkludere deltagere fra fire forskellige klubber. På den måde har vi fulgt Halkiers anbefaling om at sammensætte grupper, der internt er relativt homogene, men samlet set repræsenterer en vis variation (Halkier, 2016, s. 31–32). At deltagerne i hver gruppe kendte hinanden på forhånd, vurderer vi som en styrke, da det skaber et trygt rum, hvor det er lettere for pigerne at tage ordet og dele erfaringer (Halkier, 2016, s. 33). I vores interviews har vi oplevet, hvordan pigerne ofte byggede videre på hinandens udsagn og uddybede fælles oplevelser, hvilket bidrog til et mere nuanceret og dybdegående datamateriale. Dette bekræfter Halkiers pointe om, at sociale netværk kan styrke samtalskvaliteten gennem fælles referencerammer (Halkier, 2016, s. 33). Dog er vi også opmærksomme på de udfordringer, der kan følge med, når deltagerne kender hinanden. Som Halkier understreger, kan etablerede magtrelationer i en gruppe påvirke, hvem der taler, og hvordan (Halkier, 2016, s. 33). Pigerne indgår i en fælles social konstruktion, hvilket kan betyde, at nogle holder tilbage med at sige noget kritisk eller personligt.

7.3.7 Udvælgelse af deltagere

Med afsæt i Halkiers anbefalinger om fokusgruppers sammensætning, har vi tilstræbt at skabe grupper, der passer til både emnet og deltagerne. Halkier understreger, at gruppens størrelse bør tilpasses emnets karakter, målgruppen og den ønskede interaktion (Halkier, 2016 s. 37). Hun fremhæver også, at mindre grupper ofte er fordelagtige, når samtalen omhandler potentielt følsomme emner (Halkier, 2016, s. 37–38). Vores emne, pigers motivation i fodbold, er ikke direkte følsomt, men når unge piger skal dele erfaringer og tanker om deres motivation, trivsel og relationer i grupper, kan det opleves som sårbart. Derfor ønskede vi fokusgrupper bestående af 4–6 deltagere, da det kunne skabe en mere tryk og overskuelig samtaleramme. Selvom vi har formidlet vores ønsker om frivillig og tilfældig deltagelse til trænerne, har vi ikke selv haft mulighed for at udvælge deltagerne. Trænerne i de fire klubber har stået for rekrutteringen på baggrund af vores retningslinjer, men vi kan ikke vide, om udvælgelsen har været påvirket af for eksempel graden af pigernes motivation eller verbale styrke. Vores ønske om mindre grupper blev også udfordret af, at trænerne stod for rekrutteringen, hvilket blandt andet førte til, at fokusgruppe 2 kom til at bestå af 11 piger. Her blev det tydeligt, at de mindre grupper havde været at foretrække. Interviewet blev præget af, at enkelte deltagere dominerede

samtalen, mens andre forblev stille, trods vores aktive forsøg på at inddrage dem. Dette bekræfter Halkiers pointe om, at gruppens størrelse har betydning for deltagernes engagement og fordeling af taletid (Halkier, 2026, s. 37). Dette vil blive uddybet i afsnittet facilitering.

7.3.8 Interviewguide til fokusgruppeinterviews

Vores interviewguide er udviklet med udgangspunkt i relevant teori og tilpasset målgruppens alder, sprog og erfaringsverden, så spørgsmålene er både tilgængelige og teoretisk funderede (Kvale & Brinkmann, 2015, s. 157). Interviewguiden er struktureret omkring fire temaer: motivation, kommunikation, socialt miljø samt repræsentation og køn. Disse temaer er udvalgt for at sikre en systematisk inddragelse af de centrale teoretiske perspektiver og dermed opnå specifik viden om, hvad der motiverer pigerne i relation til den kommunikation og kultur, der præger fodboldmiljøet. Vi forsøgte at lægge særligt vægt på det kommunikative aspekt: hvordan pigerne oplever samspil, sprogbrug og relationer i fodboldmiljøet. I praksis har vi dog erfaret, at pigernes svar ofte bevægede sig ud over snævre beskrivelser af sproglig praksis og i stedet kredsede om bredere temaer som motivation, tilhørsforhold og oplevelser i fodboldkulturen. Det har betydet, at vi ikke har fået dybdegående indblik i specifikke ordvalg eller tegn, men til gengæld værdifulde fortællinger om, hvordan kommunikation opleves og forstås. For at sikre en høj tilgængelighed og forståelighed i interviewguiden, har vi operationaliseret vores forskningsspørgsmål til interviewspørgsmål (Kvale & Brinkmann, 2015, s. 186). Vi har eksempelvis i vores undersøgelse af de faktorer, der påvirker pigernes motivation for at spille fodbold, anvendt spørgsmål som: "Hvad fik jer til at starte til fodbold?" og "Hvad er det bedste ved at spille fodbold?" (bilag 6).

I udformningen af interviewguiden har vi været inspireret af det, Halkier betegner som *den stramme model*, hvor man arbejder med mere specifikke spørgsmål og øvelser (Halkier, 2016, s. 42). Denne tilgang er velegnet, når fokus primært er på indhold frem for interaktion, som i vores tilfælde, og da vi allerede havde omfattende viden fra interviews med trænere og ledelse, kunne vi stille mere målrettede spørgsmål (Halkier, 2016, s. 44). Fordelen er, at man sikrer relevant viden, men som Halkier påpeger, risikerer man at gå glip af uventede perspektiver (Halkier, 2016, s. 44). For at skabe et åbent refleksionsrum inkluderede vi en visuel øvelse, hvor pigerne blev præsenteret for billeder af henholdsvis 12 kvindelige og 12 mandlige professionelle fodboldspillere. Vi spurgte dem om spørgsmål som: "Hvad er en rigtig fodboldspiller i dine øjne?" (bilag 6), hvortil de skulle udvælge et billede og begrunde deres

valg. Dette gav mulighed for at tale om forbilleder, rollemodeller og repræsentation på en mere visuel og sanselig måde uden at lede svarene i en bestemt retning. Samtidig gav det os indsigt i, hvordan pigerne ubevidst positionerer sig i fodboldkulturen, og hvorvidt de, som Giddens (1984) påpeger, medvirker til at reproducere eller udfordre eksisterende strukturer.

7.3.9 Facilitering

Faciliteringen har haft til formål at skabe et trygt og uformelt rum, hvor samtalen kunne forløbe naturligt, og alle deltagere fik mulighed for at komme til orde. For at understøtte dette valgte vi at afholde interviewene i pigernes vante omgivelser i deres fodboldklubber, hvilket ifølge Halkier kan fremme en mere afslappet og autentisk interaktion (Halkier, 2016, s. 40). Undervejs har vi balanceret mellem at styre samtalen og give plads til de dynamikker, der opstod spontant mellem deltagerne (Halkier, 2016, s. 53). Som tidligere nævnt blev fokusgruppeinterview 2 ikke gennemført som planlagt. Træneren insisterede på, at alle 11 piger skulle deltage, selvom vi havde ønsket en mindre gruppe på 4–6 deltagere for at skabe en trykramme. Vi valgte at tilpasse os situationen, men oplevede, at flere af pigerne virkede uforberedte og overraskede. Det gjorde samtalen mere formel og mindre dynamisk end ønsket. Vi havde ikke mulighed for at planlægge et andet tidspunkt, da pigerne havde andre forpligtelser, og derfor vurderede vi, at det var bedst at gennemføre interviewet i de rammer, der var til rådighed. Interviewrammerne var ikke ideelle, og det blev dermed ikke den naturlige gruppesamtale, vi havde håbet på. Derudover opstod der også en udfordring i fokusgruppeinterview 4, hvor en af deltagerne var datter af holdets træner. Dette kan have haft indflydelse på interviewets dynamik, idet hun muligvis har været mere forudindtaget i sine vurderinger af trænerens adfærd eller mere tilbageholdende med at udtrykke kritik for at beskytte relationen til sin far. Samtidig kan det have hæmmet de andre piger i at udtale sig frit eller kritisk om træneren, da han er far til en af deres veninder. Trods udfordringerne har vi fået værdifulde indsigter fra de fire fokusgrupper. De giver os adgang til pigernes egne perspektiver på motivation, fællesskab, anerkendelse og repræsentation i fodboldmiljøet.

7.3.10 Observation som metode

Som supplement til vores interviews har vi gennemført observationer af fire fodboldtræninger i de respektive klubber. Formålet med observationerne er at få indblik i den praksisnære interaktion og kommunikation, som ikke altid fremgår gennem interviews. Tilgangen er inspireret af det, Bryman, med afsæt i Reinharz, betegner som *feministisk etnografi*. Denne

retning har til formål at dokumentere kvinders liv, forstå dem i deres kontekst og anlægge deres eget perspektiv for at modvirke marginalisering og mandlige fortolkninger (Bryman, 2016, s. 453). Vi har observeret som ikke-deltagende observatører med interaktion (Bryman, 2012, s. 444). Dog er det væsentligt at være opmærksom på, at vores tilstedeværelse som observatører kan have haft indflydelse på konteksten, særligt fordi trænerne og spillerne på forhånd var informeret om, at vi ville komme. Under observationerne har vi ført feltnoter med beskrivelser af begivenheder, interaktioner og vores umiddelbare refleksioner, som er i tråd med Bryman og Raudaskoskis anbefalinger om at nedskrive centrale dimensioner af det observerede (Bryman, 2012, s. 447; Brinkmann & Tanggaard, 2020). Feltnoterne findes i bilag 19, 20, 21 og 22. Disse observationer skal ikke ses som en fuld etnografi, men nærmere som mikroetnografiske nedslag, hvor vi har fokuseret på særlige aspekter af motivation og kommunikation (Bryman, 2012, s. 433). Observationerne giver os mulighed for at komme tæt på praksis og giver adgang til aspekter af hverdagslivet i klubben, som ikke nødvendigvis fremkommer gennem interviews. Observationer er derfor særligt relevante i casestudier, hvor en forståelse af konteksten er central. De indsamlede observationsdata vil, ligesom interviewdata, blive kodet og inddraget i analysen.

7.4 Databearbejdning

I dette afsnit beskriver vi, hvordan vi har transskriberet vores interviews, og hvordan vi har kodet vores data med henblik på at skabe et overskueligt grundlag for den efterfølgende analyse.

7.4.1 Transskription af interviews

Alle interviews er blevet optaget for at give os mulighed for at fokusere fuldt ud på interviewets indhold og dynamik (Kvale & Brinkmann, 2015, s. 236–237). For at muliggøre en systematisk og refleksiv analyse har vi transskriberet alle interviews. Til vores fem online interviews med ledelse og trænere har vi anvendt Teams' transskriptionsfunktion, hvor vi ved fokusgruppeinterviews og øvrige fysiske interviews har transskriberet via værktøjet Good Tape (Good Tape, u.å.). For at sikre nøjagtighed og kvalitet i dataene har vi lyttet alle interviewene igennem, og gennemgået transskriptionen manuelt. På den måde har vi sikret, at indholdet er korrekt gengivet, og at nuancer i sprog og stemmeføring ikke er gået tabt. Vi har grovtransskriberet med fokus på indhold frem for fyldord og pauser. Denne tilgang har gjort

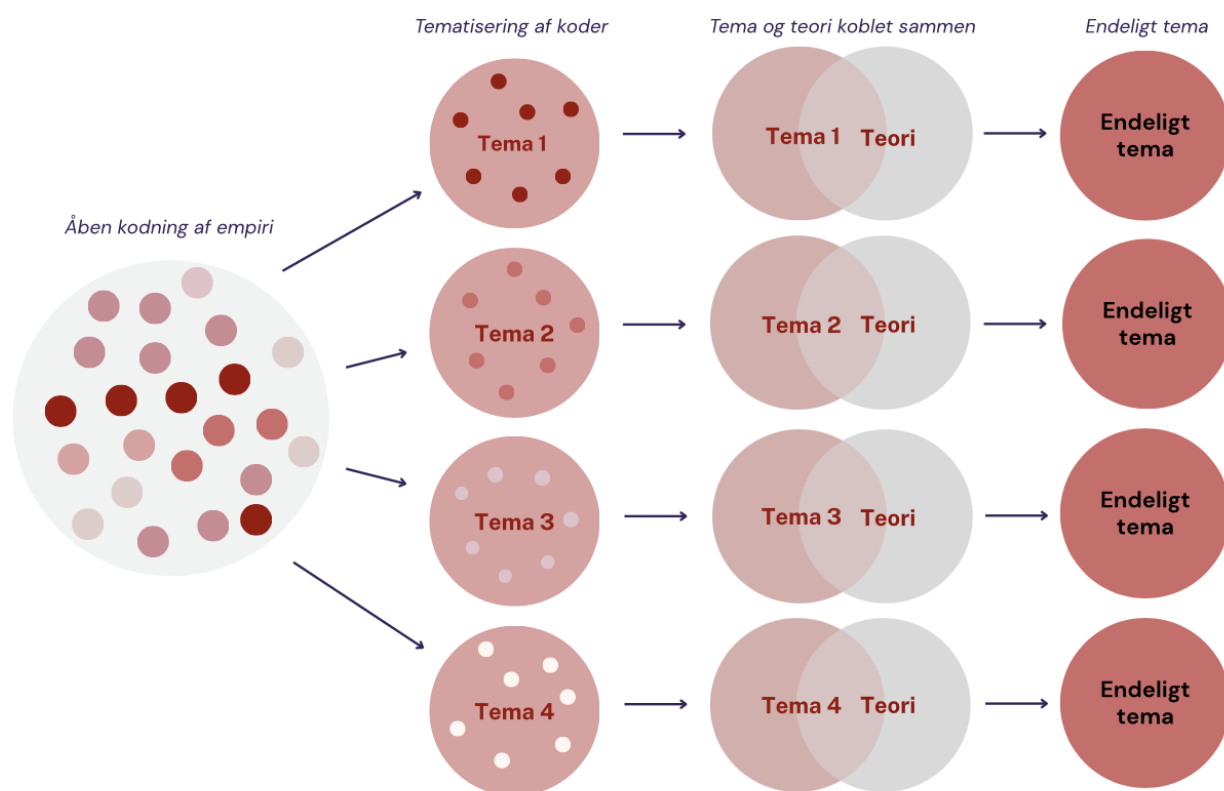
materialet mere overskueligt og anvendeligt til analyse og anvendelse af citater. Derudover har vi selv været til stede under alle interviews, som vi har transskriberet. Dette er blandt andet særlig centralt i fokusgruppeinterviews, hvor stemmer og kontekst kan være svære at adskille uden forudgående kendskab. Det sikrer en mere retvisende transskription og øger kvaliteten af det analytiske arbejde (Halkier, 2016, s. 72–73).

7.4.2 Kodning

I kvalitativ forskning foretages ofte en datareduktion, hvor datamaterialet sorteres i forskellige koder eller temaer (Kristiansen i Brinkmann & Tanggaard, 2020). Kodningen af vores data er inspireret af Braun og Clarkes (2008) seksfasede tilgang til tematisk analyse, men er tilpasset vores speciale (Braun & Clarke, 2008, s. 87). Analysen begyndte med åben kodning, hvor vi først foretog en grundig gennemlæsning af transskriptioner og observationsnoter, og nedskrev indledende analytiske overvejelser med teorien i mente. Derefter genererede vi indledende koder med udgangspunkt i centrale elementer på tværs af empirien. Disse koder blev samlet og organiseret i overordnede temaer med relevans for vores teoretiske ramme. I næste fase forbandt vi temaerne med teorien og udarbejdede beskrivelser, der forklarer hvordan temaerne og teorien hænger sammen. Dette dannede grundlaget for de endelige temaer. Processen kan findes i bilag 23.

Et eksempel fra kodningen viser, hvordan vi i den åbne kodning identificerede temaet “relationer og holdkultur” (bilag 23). Efterfølgende kobled vi relevant teori om anerkendelse og motivation på, hvilket førte til det endelige tema: “Anerkendelse og motivation gennem fællesskaber og relationer” (bilag 23). Her tydeliggøres, hvordan teorien har været med til at kvalificere og nuancere det oprindelige tema. Vi har i alt udledt 17 endelige temaer på baggrund af vores kodning af empiri. Kodningen er foretaget separat for henholdsvis ledelsesinterviews, trænerinterviews, fokusgruppeinterviews og observationer. Flere af temaerne går på tværs af de forskellige empiriformer, hvilket peger på gennemgående tendenser. Disse tværgående temaer udgør derfor et centralt grundlag for analysen. Et eksempel på et tema, der gik på tværs af alt vores data er: “fællesskaber og sociale relationer” (bilag 23). Til sidst blev alt vores empiri kodet i forhold til de endelige temaer ved at placere relevante citater heri. Vi kodede interviewene med ledere, trænere, fokusgrupper samt observationerne i separate dokumenter. For at bevare konteksten fra de fire forskellige klubber, har vi farvekodet materialet, så det tydeligt fremgår, hvilken klub udtalelserne stammer fra. Dette giver os et bedre overblik og

sikrer, at klubspecifikke forskelle og ligheder bevares i analysen. Disse kodninger skal være med til at danne grundlag for analysen og kan ses i bilag 24, 25, 26 og 27. Denne iterative og systematiske fremgangsmåde har sikret gennemsigtighed og stringens i vores kvalitative analyse. For at kvalitetssikre, har vi begge gennemlæst interviews og observationer flere gange. En oversigt over kodningsprocessen fremgår i figur 7.

Figur 7: Illustration af vores kodningsproces

7.4.3 Kvalitetskriterier

I kvalitativ forskning vurderes kvaliteten ofte ud fra, om undersøgelsen virker troværdig og giver et ægte billede af deltagernes oplevelser. Det handler om, hvorvidt forskerens fortolkninger føles realistiske og retfærdige over for den virkelighed, deltagerne lever i, da der kan være mange måder at forstå den sociale verden på. I dette speciale tager vi udgangspunkt i de fire centrale kriterier, der knytter sig til troværdighed (Bryman, 2012, s. 390).

Troværdighed vedrører undersøgelsens interne troværdighed, altså om vi som forskere giver en pålidelig og overbevisende fremstilling af de perspektiver, vi undersøger (Bryman, 2012, s. 390). For at styrke troværdigheden har vi arbejdet med metodetriangulering ved at anvende

flere datakilder: interviews med ledere og trænere, fokusgruppeinterviews med spillerne og observationer af træningsmiljøerne. Dermed kan vi belyse pigernes oplevelser af anerkendelse, repræsentation og motivation fra flere vinkler. Derudover har vi transskriberet interviewene præcist og forsøgt at præsentere deltagernes udsagn loyalt og nuanceret gennem direkte citater i analysen.

Overførbarhed handler om, i hvilken grad vores resultater kan overføres til andre kontekster (Bryman, 2012, s. 392). Da kvalitativ forskning typisk tager udgangspunkt i få, men dybdegående cases, har vi udarbejdet en beskrivelse af de fire klubber, der gør det muligt for andre at identificere lignende cases og gentage undersøgelsen ud fra de samme kriterier. Gennem detaljerede beskrivelser af deltagernes erfaringer og klubbens kultur giver vi dermed andre mulighed for selv at vurdere, hvorvidt resultaterne kan overføres til lignende kontekster.

Pålidelighed refererer til undersøgelsens konsistens, altså om forskningsprocessen er gennemsigtig og veldokumenteret (Bryman, 2012, s. 392). For at imødekomme dette kriterium har vi grundigt dokumenteret vores metodiske valg, herunder udformning af interviewguides, udvælgelse af deltagere og procedurer for dataindsamling. Vi har anvendt tre særskilte interviewguides målrettet henholdsvis ledere, trænere og fokusgrupper, som er anvendt systematisk på tværs af interviews. Dermed sikrer vi, at processen er reproducerbar.

Bekræftbarhed omhandler forskerens bestræbelser på at sikre, at resultaterne er formet af data og ikke af personlige forforståelser eller bias (Bryman, 2012, s. 392-393). I den forbindelse har vi været særligt opmærksomme på, at vi som to kvindelige forskere, der selv har en baggrund i fodboldverdenen, kan have forforståelser, der potentielt kan præge vores fortolkninger. For at mindske risikoen for bias har vi løbende reflekteret over vores egen position, og forsøgt at lade data og deltagernes perspektiver styre analysen frem for vores egne erfaringer. Vi har desuden inddraget citater fra deltagerne for at underbygge vores analytiske pointer, således at læseren selv kan følge sammenhængen mellem empiri og fortolkning.

Samlet set vurderer vi, at vores metodiske fremgangsmåde lever op til de fire ovenstående kvalitetskriterier, og dermed understøtter troværdigheden, anvendeligheden og transparensen i specialets konklusioner.

8. Analyse

For at besvare vores problemformulering, *hvilken betydning har repræsentation og anerkendelse for pigers motivation i fodbold, og hvordan bliver disse forhold udfordret eller reproduceret i fodboldmiljøet*, har vi opdelt analysen i tre dele. Vi analyserer med afsæt i vores litteraturreview og vores teori, hvor vi særligt trækker på Stuart Halls (1997) begreb om repræsentation, Giddens' (1984) forståelse af strukturens dualitet, Honneths (2004) og Frasers (1999) teorier om anerkendelse samt motivationsteori med fokus på Ryan og Decis (2000a) selvbestemmelsesteori.

De tre analysedele hænger tæt sammen og bygger analytisk oven på hinanden. Første analysedel tager udgangspunkt i strukturelle og samfundsmæssige rammer og undersøger, hvordan kønnede repræsentationer kommer til udtryk gennem sproget samt hvordan piger navigerer i disse normer og forventninger. Her belyses det ligeledes hvordan de kønnede repræsentationer udfordres og reproduceres. I anden analysedel rettes fokus mod det institutionelle og interaktionelle niveau, hvor vi undersøger hvordan anerkendelse kommer til udtryk på et relationelt og strukturelt plan, og hvordan disse former for anerkendelse påvirkes af de kønnede repræsentationer. Den tredje analysedel bevæger sig ind i det relationelle og subjektive niveau og undersøger, hvordan pigers motivation kommer til udtryk i træningsmiljøet, og hvordan den påvirkes af anerkendelse og kønnede repræsentationer. Ved at analysere sammenhængen mellem repræsentation, anerkendelse og motivation viser vi, hvordan kulturelle og strukturelle forhold i fodboldmiljøet spiller sammen med de relationelle oplevelser, spillerne har.

8.1 Analysedel 1: Repræsentationer og sprogets rolle i fodboldkulturen

I det følgende analyserer vi sprogets rolle i fodboldmiljøet med henblik på at besvare spørgsmålet: *Hvordan kommer kønnede repræsentationer til udtryk i fodboldmiljøets sprog og struktur, og hvordan påvirker det pigers oplevelse af at høre til i sporten?* Med afsæt i interviewdata primært fra ledere og trænere og med enkelte inddragelser af observationer og fokusgruppeinterviews, undersøger vi, hvordan kønnede repræsentationer udtrykkes og reproduceres gennem kommunikative praksisser. Dette er særligt relevant, da tema 1 i litteraturreviewet viser, at piger fortsat præges af mandsdominerede normer i sporten. Med Stuart Halls (1997) teori om repræsentation og Giddens' (1984) begreb om strukturens dualitet belyser vi, hvordan sprog er med til at skabe betydning, og hvordan aktørers udtalelser både

kan udfordre og fastholde eksisterende normer. Analysen fokuserer særligt på, hvilke forestillinger om køn og fodbold der kommer til udtryk, og hvordan disse påvirker pigers oplevelse af at høre til i sporten.

8.1.1 Kønnede repræsentationer i sproget

Kulturen i pigefodbold er formet af historiske og kulturelle normer, hvor køn har spillet og fortsat spiller en central rolle. Som Gozillon & Bréhon (2024) og Themen (2024) påpeger, er fodboldhistorien præget af normer, der har favoriseret drenge, og hvor piger har måttet kæmpe for anerkendelse og plads. Set gennem Stuart Halls (1997) teori om repræsentation analyserer vi i dette afsnit, hvordan repræsentation kommer til udtryk i måden, ledere og trænere taler om pigefodbold på. Ifølge Hall handler repræsentation om, hvordan vi gennem sprog aktivt skaber mening og forståelse af verden omkring os, hvorfor vi i dette afsnit ser nærmere på, hvordan ledelsens og trænerens sprog og ordvalg er med til at forme billedet af pigefodbold. Ligeledes vil vi benytte Giddens' (1984) teori om strukturens dualitet, som viser, hvordan aktører gennem deres handlinger og sprog både kan reproducere og udfordre de strukturer, de er en del af.

Med afsæt i dette ser vi på hvordan ledere og trænere viderefører kønnede normer gennem deres ordvalg, selvom de forsøger at tale positivt om pigefodbold. Af vores i alt otte interviews med ledere og trænere fra de fire fodboldklubber, er det bemærkelsesværdigt, at seks af de adspurgte, tre ledere (leder 2, 3 og 4) og tre trænere (træner 2, 3 og 4), eksplicit eller implicit taler ind i en kultur, hvor fodbold forbindes med maskuline normer. Dette udtrykkes på forskellig vis, men fælles for dem er, at deres ordvalg og måder at italesætte pigefodbold på ofte reproducerer eksisterende forestillinger og diskurser om fodbold som en maskulin sport. Selv når de forsøger at tale positivt om pigernes udvikling og deltagelse, kommer deres sprog ofte til at fastholde en repræsentation, hvor piger fremstår som 'de andre' i forhold til normerne i sporten. Interessant nok er det både lederen og træneren fra den samme klub (klub 1), som skiller sig ud ved slet ikke at tale ind i disse kønnede repræsentationer. De sammenligner ikke drenge og piger, men fokuserer i stedet på pigernes styrker og udvikling uden at definere dem i modsætning til drenge. Dette fravær af sammenligninger og stereotyper kan forstås som en form for moddiskurs, hvor pigerne ikke fremstår som 'de andre', men som en naturlig og ligeværdig del af sporten.

Kulturelle forestillinger og tilgængelighed i pigefodbold

På baggrund af ovenstående ser vi nu nærmere på udvalgte lederudsagn for at undersøge, hvordan deres sprog er med til at forme og reproducere forestillinger om køn i fodbold. Selvom mange ledere og trænere italesætter pigefodboldens udvikling som positiv, anerkender flere samtidig, at fodboldmiljøet stadig er præget af kønnede strukturer. Leder 3 formulerer det tydeligt: "Så det er jo bare meget mandsdomineret og som far at komme med sit barn til fodboldtræning (...), sådan er det bare stadigvæk (...)" (bilag 9, l. 281). Udsagnet og især formuleringen "sådan er det bare stadigvæk" vidner om en erkendelse af, at fodbold fortsat er præget af en mandsdomineret kultur. Det er ikke et udtryk for modstand mod pigefodbold, men som en konstatering af, hvordan sporten stadig fungerer i praksis. Leder 2 berører samme problemstilling, men fra en organisatorisk vinkel. Han fremhæver nødvendigheden af at skabe særskilte strukturer for piger for at sikre ligebehandling: "Det er min opfattelse, at hvis piger kommer ind under en herreafdeling, så får de ikke de samme rettigheder, som de har, hvis de er alene" (bilag 8, l. 53). Her adresseres en konkret strukturel udfordring. Piger risikerer at blive nedprioriteret, hvis de integreres i en klubkultur, hvor drengeafdelingen traditionelt har fyldt mest. Det viser, hvordan organiseringen af klubberne kan påvirke pigers muligheder for at opleve ligestilling og anerkendelse.

Leder 4 sætter direkte ord på den skæve prioritering mellem kønnene i fodboldens verden:

"Ligesom jeg tror pige- kvindefodbold har oplevet alle andre steder, så har det også været noget, der ikke har været prioriteret lige så højt som drenge- og herrefodbold. Det skyldes nok forskellige ting, men det skyldes nok ... (...) Der er ikke nok unge piger, små piger der har lyst til at starte til fodbold, fordi det gør man ikke. Det er ikke en pigesport eller hvad der nu kunne være af gængse forklaringer på det (...)" (bilag 10, l. 63).

Her anerkender han, at kvindefodbold historisk er blevet nedprioriteret sammenlignet med drenge- og herrefodbold. Samtidig peger han på, at det hænger sammen med kulturelle forestillinger om, hvad piger "gør" eller "ikke gør". Formuleringen "det gør man ikke" afspejler, hvordan sociale normer og usynlige regler former, hvilke aktiviteter piger opfatter som tilgængelige eller passende. Dette er, hvad Hall (1997) kalder en diskurs, som er en måde at tale om og forstå verden på, der samtidig er med til at forme den. I dette tilfælde afspejler diskursen en kønnet forestilling, hvor fodbold i højere grad forbindes med drenge, og hvor

pigers deltagelse dermed fremstår som mindre naturlig. Set i lyset af Saussures begreber om signifier og signified kan vi forstå, hvordan formuleringen “det er ikke en pigesport” fungerer som signifiers (sproglige tegn), der henviser til signifieds i form af stereotype forestillinger om køn og sport. Dette er et eksempel på hvordan stereotype forestillinger om køn reproduceres som fakta, og er samtidig et udtryk for, hvor dybt diskursen er indlejret. Ligeledes kan dette sende et signal om, at sporten ikke er for piger og dermed risikerer piger at fravælge fodbold.

Problemet forstærkes i leder 4's næste refleksion: “Og det er jo en udfordring, man står over for, når der ikke er nok piger, der melder sig til. Omvendt er der nok mange piger, der ikke melder sig til, fordi det ikke virker tilgængeligt” (bilag 10, l. 77). Her peger han på et problem, hvor pigers lave deltagelse både kan være en årsag til og en konsekvens af, at fodbold opleves som mindre tilgængeligt. Det kan forbindes til Corvino et al's (2024) anden fase, som piger typisk gennemgår, når de forsøger at blive en del af fodboldmiljøet. Fasen hvor pigerne møder udfordringer som geografisk afstand og manglende faciliteter, hvilket kan gøre det svært for dem at komme i gang med sporten. Det kan altså skyldes fysiske barrierer, men i lyset af repræsentation kan det også hænge sammen med, hvordan fodbold fremstilles, hvem man typisk ser i sporten, og hvilke signaler der sendes gennem sprog og billeder. Hvis piger ikke genkender sig selv i sporten, hverken i kulturen, sproget eller klubmiljøet, kan det være med til at påvirke deres oplevelse af, om de hører til i sporten. Dette vil vi komme nærmere ind på i afsnittet omkring mangel på kvindelige rollemodeller.

Indlejrede normer i sproget

I trænerinterviewene ses de samme tendenser som i lederinterviewene, hvor sproget ligeledes afslører, hvordan kønnede forestillinger i sporten reproduceres, og kan bidrage til at opretholde den mandsdominerede kultur. Træner 3 sætter ord på sin opfattelse af pigefodbold:

“Ja. Så tror jeg bare generelt, at der er sådan et stigma, eller hvad man kan sige, om at det bare er dårligt, ik? Og der er også noget med det tekniske niveau osv., hvor jeg tror folk synes, at der er stor forskel. Men det giver også mening, fordi drengene har fået de bedste trænere. De har måske også spillet fodbold, siden de var fem” (bilag 13, l. 154).

Citatet viser både en anerkendelse af en ulighed og en reproduktion af de normer, der skaber den. Ved at bruge udtryk som “stigma” og “det bare er dårligt” peger træneren på en udbredt opfattelse af pigefodbold som værende af lavere kvalitet. Men i stedet for at udfordre denne forestilling, forklarer han den med strukturelle forskelle som bedre trænere til drenge og tidligere opstart blandt drenge. Det sidste led i citatet, “det giver også mening”, bidrager til at fastholde en diskurs, hvor forskellen mellem kønnene i fodbold fremstilles som forventelig. Set gennem Stuart Halls (1997) teori om repræsentation, bliver trænerens udsagn et eksempel på, hvordan betydninger og hierarkier omkring køn skabes og opretholdes gennem sproglige valg. Når pigefodbold omtales som “dårligt”, og den tekniske forskel fremstilles som en selvfølgelighed, bidrager det til at skabe en bestemt forståelse af pigers rolle og position i sporten. At forskellen på drenge og piger “giver mening” er netop et tegn på, hvor dybt rodfæstede disse diskurser er: de opleves som naturlige, selv når de udspringer af ulige vilkår. Trænerens udsagn åbner også op for kritik af klubbernes strukturer, idet han peger på, at drengene har haft bedre vilkår, som for eksempel adgang til de bedste trænere og tidligere opstart. Det peger på et behov for, at klubberne aktivt arbejder for at udligne disse forskelle ved at tilbyde piger tilsvarende muligheder.

Et andet citat fra træner 4 viser ligeledes, hvordan lavere forventninger til pigers niveau kan blive reproduceret, selv når intentionen er at tale positivt om pigefodboldens udvikling. Træner 4 forsøger at italesætte de fordomme, der findes om pigefodbold, og han udtrykker sig positivt om både udviklingen og potentialet i sporten. Alligevel belyser hans dele af hans udtalelse, hvordan dybtliggende forestillinger om køn og evner stadig præger måden, pigefodbold omtales på. Han siger: “Jeg tror det har jo noget at gøre med, at du ser egentlig hvor gode piger kan være, (...) jeg er selv blevet overrasket på den front (...)” (bilag 14, l. 328). Brugen af ordene “egentlig” og “overrasket” viser, at det for ham ikke har været en selvfølge, at piger kan være dygtige til fodbold. I stedet fremstilles pigernes evner som noget, der går imod forventningen, altså noget, man bliver overrasket over. Det afslører en underliggende diskurs, hvor det er drengenes niveau, der udgør normen, mens pigers fodboldfærdigheder fremstår som noget usædvanligt eller overraskende. Set i lyset af Halls (1997), teori om repræsentation, fungerer trænerens udtalelse som et eksempel på, hvordan betydning skabes gennem sprog. Selvom trænerens intention er positiv, producerer sproget en forestilling om, at piger som udgangspunkt ikke forventes at være lige så gode som drenge. Dermed er hans udsagn, måske ubevidst, med til at reproducere en kulturel fortælling, hvor pigefodbold stadig skal ‘bevise’ et bestemt niveau for at opnå anerkendelse. Denne forestilling

minder om det, Corvino et al. (2024) kalder pigers første møde med fodbold, hvor de må bevise deres niveau for at opleve inklusion. Trænerens sprog viser, at denne mekanisme ikke kun findes i skolegården, men også afspejles i voksnes forventninger til pigespillere.

Citaterne fra både ledere og trænere belyser en tvetydighed, hvor de på den ene side forsøger at pege på uligheder i fodboldens strukturer, men på den anden side, gennem deres sprog, selv kommer til at reproducere de samme kønnede forestillinger. Det illustrerer Giddens' (1984) begreb om strukturens dualitet: at mennesker både formes af, og er med til at forme de strukturer, de handler inden for. I dette tilfælde forsøger ledere og trænere at udfordre ideen om fodbold som en mandsdomineret sport, men fordi denne struktur er så dybt forankret, ender den alligevel med at præge deres kommunikation. Dermed kommer sproget til at genskabe netop de kønnede repræsentationer, de ønsker at udfordre.

Kønnede bemærkninger i hverdagen

Under observationerne af træningerne i klub 2, 3 og 4 ser vi også, hvordan kønnede repræsentationer kommer til udtryk gennem sproget, når trænerne kommer med små kommentarer til spillerne. Kun i klub 1 observeres ingen bemærkninger, der trækker på kønnede forestillinger. I klub 2 bliver spillerne kaldt for "snakkeklubben" (bilag 20, l. 52), i klub 3 bliver en spiller kaldt for "sweets" (bilag 21, l. 64), og i klub 4 omtales en gruppe som "mean girls" (bilag 22, l. 35). Selvom disse udtryk siges i en venlig og humoristisk tone, er de med til at rammesætte en bestemt identitet for pigerne, der bygger på stereotype forestillinger. Når en gruppe spillere omtales som "snakkeklubben", opstår der konnotationer til en forestilling om piger som useriøse. Navnet kan antyde, at de ikke tager træningen alvorligt, og på den måde distanceres de fra idealet om den seriøse og målrettede fodboldspiller. Et ideal, der ifølge Levi et al. (2023) ofte forbindes med maskuline træk som robusthed og følelsesmæssig kontrol, hvilket gør, at kvindelige spillere risikerer at blive opfattet som mindre dedikerede og mindre kompetente. På samme måde signalerer betegnelsen "sweets" en form for nedtoning af sportslig autoritet. Det er et kælenavn, som umiddelbart kan virke venligt og omsorgsfuldt, men som samtidig placerer spilleren i en rolle, hvor hun opfattes som sød og blid. Dette kan, i forlængelse af Perssons (2023) kritik af kønnet kommunikation i ungdomsfodbold, ses som en del af en pædagogisk og blid tilgang, der risikerer at forstærke stereotype forestillinger om piger som mindre robuste og ambitiøse atleter. Ifølge Persson kan netop denne type kommunikation begrænse pigers sportslige udvikling og holde dem fast i en rolle, hvor krav nedtones. "Mean girls" er derimod et udtryk, der bærer en negativ ladning og

trækker på en populærkulturel reference til pigefællesskaber præget af eksklusion og intriger. Med Barthes' (Hall, 1997) blik på kulturelle tegn kan vi se, hvordan selv uskyldige ordvalg kan bære skjulte ideologier og reproducere bestemte billeder af, hvordan piger er i sporten. Dermed er det ikke kun de overordnede rammer og normer, men også de små sproglige praksisser, der er med til at opretholde en kønnet kultur i klubberne.

Pigers oplevelse af ikke at høre til i fodbold

Fokusgruppe 1 og 3 fortæller om deres erfaringer med at spille med drenge, hvilket bekræfter nogle af de kønnede repræsentationer, som ledere og trænere snakker ind i. Flere spillere beskriver oplevelser af at blive behandlet som mindre værd i forhold til drengene. Spiller 5 i klub 1 fortæller om, hvordan hun oplevede at spille med drengene i skolegården:

"I vores klasse var der sådan lidt, at pigerne ikke blev rigtig spillet, fordi de troede, at vi var dårlige. (...) Drengene ville prøve at dribble væk fra os piger, så de kunne spille til en anden dreng. Så vi blev ikke rigtig spillet" (bilag 15, l. 137).

Her bliver det tydeligt, hvordan pigerne oplever at blive aktivt fravalgt, ikke på baggrund af konkrete præstationer, men på baggrund af en forventning om lavere niveau. Spiller 1 i klub 1 supplerer med en lignende oplevelse: "Hvis du laver en fejl, så får du virkelig... Så bliver der skæld ud af drengene" (bilag 15, l. 110). Fejl bliver her ikke blot en del af spillet, men noget, der udløser kritik og skældud. Dette forstærker pigernes oplevelse af at være uønsket eller overvåget i et maskuint miljø. Spiller 2 i klub 3 fortæller, hvordan hun som lille gik på et drengehold, og siger: "Og det var bare svært at få venner derovre også" (bilag 17, l. 84). Sammen tegner udtalelserne et billede af, at pigerne oplever, at de ikke hører til. Dette svarer til Corvino et al.'s (2024) første fase, hvor piger i skolegården møder eksklusion gennem fysiske og verbale barrierer, hvilket netop er det, som spillerne beskriver i citaterne.

Set i lyset af Tannens teori om kønnede kommunikationsstile kan dette også forstås som et sammenstød mellem forskellige måder at kommunikere og skabe relationer på, hvilket er hvad Tannen kalder genderlects (DeFrancisco, 1992). Ifølge Tannen er piger ofte opvokset i mindre og tætte fællesskaber, hvor sproget bruges til at skabe relationer og intimitet. Drenge derimod socialiseres ind i hierarkiske og konkurrenceprægede fællesskaber, hvor sproget anvendes til at opnå status og position. Fodboldmiljøet minder i højere grad om sidstnævnte, og derfor kan

pigers mere relationelle tilgang til kommunikation opleves som afvigende i en kultur, hvor man skal hævde sig og præstere. Når pigerne oplever ikke at få bolden, blive skældt ud eller have svært ved at finde fællesskab, kan det således skyldes både en kønnet kultur i fodbold, men også en kommunikationskløft, hvor deres sproglige stil ikke passer ind i den dominerende drengeskultur. Tannen påpeger, at sådanne asymmetrier i kommunikation ikke nødvendigvis handler om ond vilje, men om kulturelt indlejrede forskelle i, hvordan sprog bruges. Men som kritikeren DeFrancisco (1992) påpeger, må disse forskelle også forstås i lyset af magt og anerkendelse. Nogle stemmer, for eksempel pigers i fodbold, bliver nemlig ikke nødvendigvis tillagt samme værdi som drengenes. Det viser, hvordan ulighed ikke kun handler om adgang og ressourcer, men også lever i hverdagskulturen og i relationerne mellem kønnene. Dette understøttes ligeledes af Eliasson (2011), som viser, at børn allerede i en tidlig alder reproducerer kønsnormer, der stemmer overens med en maskulin forståelse af fodbold. Spillernes fortællinger vidner om en diskurs, hvor fodbold forbindes med drenge, og hvor piger, gennem det, Foucault kalder subjektiveringsprocessen, tilegner sig bestemte identitetspositioner, der placerer dem som mindre kompetente deltagere i sporten (Hall, 1997).

8.1.2 Fokus på pigefodbold og ligestilling

Selvom ovenstående viser, at kønnede repræsentationer gør sig gældende i sproget, viser empirien også, at alle fire klubber arbejder aktivt på at forbedre vilkårene for piger og styrke pigefodbolden som en prioriteret del af klubkulturen. Ledere og trænere forsøger på forskellige måder at udfordre de strukturer, som de tidligere selv har talt ind i. I det følgende afsnit analyserer vi derfor, hvordan konkrete handlinger bidrager til at bryde med eksisterende forestillinger og udfordre de kønnede repræsentationer. Her vil vi have særligt fokus på praksis frem for sprog. I vores data tegner der sig et tydeligt billede af, at alle fire ledere prioriterer pigefodbold som et centralt indsatsområde og arbejder aktivt med at udvikle området. Leder 2 og 3 understreger begge, at pigerne prioriteres lige så højt som drengene, og at der blandt andet ikke gøres forskel i fordelingen af ressourcer. Eksempelvis nævner leder 2, at pigerne har samme tøjordning som drengene (bilag 8, l. 192), mens leder 3 siger, at pigerne har adgang til de samme banetider som drengene (bilag 9, l. 65). Leder 4 fortæller, at de har tilknyttet en fysioterapeut til pigerne, ligesom hos drengene. Disse tiltag indikerer et fokus på ligestilling (bilag 10, l. 95). Trænerne viser en mere nuanceret tilgang til spørgsmålet om ligestilling. Træner 1 og 3 fremhæver, at de ikke gør forskel på drenge og piger, hverken i træningsøvelserne eller i deres måde at møde spillerne på. Træner 2 skelner derimod mellem

kønnene og udtrykker, at piger kræver mere, hvilket han begrundet med, at man ikke kan anvende samme træningsmateriale til piger som til drenge (bilag 12, l. 314). Træner 4 giver udtryk for, at han savner mere dedikation fra pigerne, hvilket også afspejler en forskellig forventning i forhold til engagement og indsats (bilag 14, l. 148). Samlet viser vores data, at der er stor opmærksomhed på at styrke pigefodbolden, særligt på ledelsesniveau, hvor der arbejdes målrettet med at skabe mere ligestilling. På trænerniveau tegner der sig et mere nuanceret billede, hvor nogle trænere fortsat møder piger og drenge med forskellige forventninger og behov, mens andre tilstræber en kønsneutral tilgang.

Leder 1 beskriver flere konkrete tiltag i klub 1, som har til formål at styrke pigefodbold. Et eksempel på dette ses i følgende initiativ, hvor klubben imødekommer pigernes ønsker og samtidig bidrager til en strukturel forandring:

“DBU anbefaler de her mix hold indtil de faktisk er ret gamle og det er faktisk ikke noget der fungerer i vores klub, (...). Så for eksempel vores U7 piger tog fat i mig her i efteråret og sagde: “kan vi ikke lave et rent pigehold? Vi vil ikke træne sammen med drengene”, og vi havde kun 3 piger på årgangen. Og så har vi lavet det U7 hold, og nu er der 20 piger” (bilag 7, l. 138).

Citatet viser tydeligt, hvordan både pigerne og ledelsen aktivt bidrager til at ændre de eksisterende strukturer. Dette kan sættes i sammenhæng med Giddens (1984) som påpeger at strukturer ikke er faste, men skabes og genskabes gennem praksis. Når pigerne selv tager initiativ til oprettelse af pigehold, bidrager de aktivt til at ændre de sociale strukturer, de er en del af. Ledelsens forståelse af pigernes ønske og den efterfølgende ændring i organisationen skaber nye muligheder og en kultur, hvor piger i højere grad kan se sig selv som en naturlig del af sporten. Dette viser netop hvordan strukturer genskabes i praksis. Pigerne og ledelsen forholder sig ikke blot passivt til eksisterende normer og repræsentationer, men tager aktivt del i at udfordre og omforme pigers position i sporten. At antallet af spillere på årgangen stiger fra tre til 20 spillere, efter at pigeholdet er oprettet, peger på, at adgangen til kønsspecifikke fællesskaber kan være afgørende for pigers motivation og lyst til at begynde til sporten. Dette understøttes af Deci og Ryans (2000) Self-Determination Theory, hvor følelsen af tilhørsforhold er en grundlæggende psykologisk behovsfaktor for indre motivation. Det stigende antal piger i klubben efter oprettelsen af et rent pigehold tyder ligeledes på, at de oplever de positive effekter, som Corvino et al. (2024) beskriver i sin fjerde fase. Her

fremhæves det, at piger, der bliver en del af et pigehold, ofte oplever fællesskab, støtte og empowerment, hvilket kan bidrage til fastholdelse i sporten. Oprettelsen af pigeholdet bliver dermed ikke blot en organisatorisk ændring, men også et middel til at styrke adgangen til pigefodbold. Samtidig kan det fungere som en motiverende faktor, da det skaber ejerskab og tryghed for pigerne i deres idrætsmiljø.

Leder 1 fremhæver desuden endnu et initiativ, der har til formål at styrke pigernes trivsel og deltagelse:

“Der var ikke holdledere på alle holdene, og holdleder er den her funktion som jo, ja hjælper til med nogle praktiske ting, men særligt også faktisk det her sociale ting rundt om fodbolden, som ikke bare træninger og kamp. Så der har jeg nu fået holdledere på alle hold” (bilag 7, l. 118).

Her ses et bevidst fokus på at tilføre flere ressourcer og styrke det sociale omkring holdene og ikke kun det sportslige. Det viser, at ledelsen ikke blot har en vilje til forandring, men har igangsat konkrete tiltag, der styrker pigeholdene. Dette illustrerer, hvordan klub 1 arbejder for en mere retfærdig fordeling af ressourcer, her i form af holdledere, hvilket kan forstås som det Fraser (1999) kalder omfordeling.

Hvor ledelsens initiativer viser en tydelig vilje til at ændre strukturer og skabe mere ligestillede vilkår for piger i fodbold, tegner der sig et mere nuanceret billede på træerniveau. Her handler ligestillingsarbejdet ikke kun om praktiske forandringer, men også om de sproglige valg og holdninger, der præger daglig praksis og relationen til spillerne. Et eksempel på dette ses, når træner 3 siger:

“Jamen jeg synes ikke, jeg tænker over, hvordan jeg taler derudover måske... Jeg prøver så vidt muligt at gøre det kønsneutralt - altså målmand bliver til keeper og sådan noget. Så det er det, jeg tænker over i forhold til, at det er piger og ikke drenge jeg træner” (bilag 13, l. 53).

Citatet illustrerer en bevidsthed om sprogets betydning i arbejdet med pigefodbold og ligestilling. Ved at vælge kønsneutrale ord som “keeper” i stedet for “målmand”, forsøger han at undgå at reproducere en mandlig norm. Samtidig antyder citatet en begrænset forståelse af ligestilling, hvor fokus ligger på ordvalg frem for på dybere strukturelle eller relationelle

forhold. Dette kan fortolkes som en mindre grad af anerkendelse, der ikke nødvendigvis udfordrer de underliggende strukturer, normer og forestillinger. Træner 1 reflekterer over en udvikling i sit syn på fodbold og fortæller, at han tidligere havde et stærkt elitefokus, men nu lægger større vægt på fællesskab og breddefodbold: "Så på den måde har jeg udviklet mig på hvordan jeg tænker" (bilag 11, l. 241). Udsagnet tyder på, at træneren har ændret sit syn mod en mere inkluderende forståelse af sporten. Denne bevægelse fra konkurrenceorientering til fællesskabsorientering kan kobles til Anderssons (2020) begreb growth approach, hvor fokus ligger på læring, inklusion og demokratiske værdier frem for præstation og selektion.

Lederne i de undersøgte klubber arbejder aktivt for at styrke pigefodbold gennem tiltag som pigehold, holdledere og ligelig ressourcefordeling. Disse handlinger kan ses som strukturelle forandringer, hvor eksisterende normer udfordres i praksis (Giddens, 1984). Når pigerne oplever fællesskab og tryghed, styrkes deres indre motivation (Deci & Ryan, 2000), hvilket understøttes af Corvino et al. (2024), som fremhæver værdien af kønsspecifikke fællesskaber. Initiativer som holdledere kan samtidig forstås som strukturel anerkendelse i form af omfordeling (Fraser, 1999), mens træneres skift mod fællesskabsorientering afspejler en growth approach (Andersson, 2020).

8.1.3 Rollemodeller

Analysen viser, at kønnede repræsentationer stadig præger fodboldmiljøet. En mulig årsag kan være fraværet af kvindelige rollemodeller, hvilket er et tema, som alle fire ledere peger på som centralt. Som Hall (1997) påpeger, handler repræsentation ikke blot om at afspejle virkeligheden, men om aktivt at skabe mening og identitet gennem sprog og kulturelle koder. Når kvindelige rollemodeller er underrepræsenteret i fodbold, både hvad angår sproglige og visuelle udtryk, bliver mænd det primære referencepunkt. Det er gennem disse udtryk, at piger konstruerer deres forståelse af, hvem der hører til i sporten. Dette kommer til udtryk i fokusgrupperne, hvor langt de fleste spillere nævner mandlige fodboldspillere som forbilleder. I det følgende analyseres derfor, hvordan lederne forsøger at sætte fokus på manglen på kvindelige rollemodeller, og hvordan denne mangel kan medvirke til at opretholde kønnede repræsentationer. Samtidig inddrages spillernes refleksioner fra den visuelle øvelse, som vi lavede til fokusgruppeinterviewene, hvor de skulle forholde sig til både mandlige og kvindelige forbilleder. Her anvender vi Giddens' (1984) strukturationsteori til at undersøge, hvordan

pigerne, gennem deres valg og begrundelser, enten er med til at reproducere eller udfordre de kønnede repræsentationer, som både ledelse og trænere tidligere har givet udtryk for.

Mangel på kvindelige rollemodeller

Alle fire ledere fremhæver, at piger i fodboldmiljøet ofte kun har mandlige forbilleder at spejle sig i. Leder 4 siger i forbindelse med sin datter:

“(...) det er herrespillerne, hun synes er seje og hun vil sige hej til. Det er også fordi jeg ikke har eksponeret hende nok for kvindespillerne, men hvordan kan hun få en god rollemodel dér, som hun vil gerne spejle sig i (...)” (bilag 10, l. 119).

Citatet understreger spændingen mellem ønsket om kvindelige forbilleder og den begrænsede tilgængelighed af dem. Her kommer repræsentation til udtryk, når piger i højere grad eksponeres for mandlige spillere, bliver disse “de seje”. Gennem denne repræsentation bliver mænd dem, man spejler sig i og opfatter som normen. I forbindelse med dette fremhæver alle ledere vigtigheden af at få flere kvindelige rollemodeller ind i klubberne. Leder 3 siger, at de gerne vil have flere kvindelige trænere (bilag 9, l. 266), og leder 1 giver et konkret eksempel: “Vi har en på U16 der er ungdomstræner, og så har vi en på U19 der også er ungdomstræner. Ja, så det er de rollemodeller vi forsøger at finde til de helt små” (bilag 7, l. 431). Disse eksempler viser en tydelig bevidsthed om behovet for, at piger kan se sig selv repræsenteret i sporten, ikke blot som spillere, men som autoriteter, ledere og forbilleder. Med dette tiltag forsøger klub 1, at give pigerne en stemme, hvilket understøtter Themens (2024) pointe om, at det er afgørende at lade kvinder komme til orde i sporten for at kunne udfordre eksisterende strukturer og skabe en mere inkluderende sportskultur.

Manglen på kvindelige rollemodeller bliver også tydelig, når vi kigger på trænerrollen. Leder 4 tydeliggør det, når han siger: “kun 3% af alle fodboldtrænere i hele verden er kvinder (...)” (bilag 10, l. 134). Observationerne bekræfter ligeledes dette udsagn, da det i alle fire klubber er mandlige trænere, der dominerer. Kun i klub 1 optræder en ung kvinde som hjælpetræner (bilag 19). Det står i kontrast til ledelsens ønske om flere kvindelige rollemodeller og viser, at hensigt og praksis ikke nødvendigvis følges ad. Samtidig peger det på en strukturel udfordring, hvor det at rekruttere kvindelige trænere ikke blot handler om vilje, men også om at ændre de rammer og normer, der har fastholdt trænerrollen som en mandlig position. Dette er i tråd med Levi et al. (2023), som viser, hvordan sportskulturen præges af maskuline normer,

der bidrager til at opretholde mænds dominans i trænerroller. Når piger og unge kvinder ikke selv ser kvinder i trænerrollen, bliver det sværere at forestille sig, at det er en vej, de selv kan gå. Dermed kan fraværet af kvindelige trænere både blive et resultat af og en medvirkende årsag til en vedvarende skæv repræsentation. Denne påstand understøttes når leder 3 forklarer, at mange kvinder fravælger trænerrollen, fordi de ikke føler sig kompetente eller trygge i en mandsdomineret fodboldkultur. De ser ikke sig selv som trænere og oplever det som intimiderende at deltage i mandsdominerede fællesskaber. Mænd tager oftere initiativ, mens kvinder vælger mindre synlige roller som holdleder. Derfor understreger hun behovet for trygge rammer med plads til støtte og læring (bilag 9, l. 380). Dette understøttes af Themen (2024), som fremhæver vigtigheden af at give kvinder en stemme i sporten. Kvinders fravær i trænerrollen handler dermed ikke kun om synlighed, men også om adgang til anerkendelse og fællesskab.

Kønnede idealer

Manglen på kvindelige rollemodeller kommer også tydeligt til udtryk i fokusgrupperne, særligt i den visuelle øvelse, hvor deltagerne blev præsenteret for lige mange billeder af mandlige og kvindelige professionelle fodboldspillere. Da de skulle vælge, hvem de opfattede som en 'rigtig fodboldspiller', pegede 23 ud af 24 deltagere på en mandlig fodboldspiller. Det viser, at fodbold i deltagernes øjne i høj grad forbindes med det mandlige køn, og illustrerer, hvordan pigerne selv reproducerer en kønnet repræsentation af sporten. Flere af spillerne vælger fodboldspillere, som er blandt de mest kendte. Spiller 1 i klub 3 gav i denne forbindelse udtryk for: "Når man siger fodboldspiller, så tror jeg, at de fleste bare vil tænke Messi. En af de største overhovedet" (bilag 17, l. 595). Spiller 2 i klub 1 uddyber:

"Jeg synes selvfølgelig, at Messi. (...) Altså han ligner bare en fodboldspiller på en eller anden måde. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal beskrive det, men sådan... Ja, jeg synes bare altid, at han har været den bedste og den sejeste, så..." (bilag 15, l. 768).

Spiller 3 i klub 2 snakker ligeledes ind i dette og siger: "Altså jeg har bare valgt Ronaldo, men det er bare fordi, at det er sådan... Jeg kunne lige så godt have valgt Messi som Ronaldo, så det var bare fordi, det er jo en af de mest kendte" (bilag 16, l. 408).

Disse tre citater viser, at forestillingen om 'den rigtige fodboldspiller' typisk forbindes med en mand. Det skyldes ikke nødvendigvis, at pigerne ikke værdsætter kvindelige spillere, men at

de sjældnere eksponeres for dem, ligesom ledelsen pointerer. Når Messi og Ronaldo konstant præsenteres som idealer, bliver de også dem, pigerne naturligt spejler sig i og forbinder med fodbold. Flere af deltagerne begrundet deres valg med, at “han er den bedste” og “den største”, hvilket peger på en opfattelse af det tekniske som det ultimative ideal i sporten. Set i lyset af Barthes’ videreudvikling af Saussures tegnteori, kan vi forstå disse fodboldikoner som en del af et kulturelt sprog, hvor billeder og navne på spillere som Messi og Ronaldo fungerer som tegn (signifiers), der bærer på dybere kulturelle betydninger (signifieds), i dette tilfælde teknisk dygtighed og succes. Disse tegn kommunikerer skjulte ideologier om køn og kompetence. Når næsten alle piger i øvelsen peger på mandlige spillere som ‘de rigtige’, afspejler det, hvordan disse repræsentationer har fået status som naturlige, selvom de bygger på historisk og kulturelt indlejrede normer. Her ser vi Giddens’ (1984) begreb strukturens dualitet i praksis, hvor pigerne på den ene side er formet af en kultur, hvor mænd dominerer fodboldens billeder og fortællinger. På den anden side er de med til at reproducere denne struktur gennem deres valg af mandlige fodboldspillere, og når de sætter fokus på teknik og niveau i begrundelserne for deres valg.

Træner 3 sætter også ord på den skæve kønnede eksponering af fodboldspillere, når han fortæller, at pigerne på hans hold primært følger med i og taler om mandefodbold. Han tilføjer, at han oplever, at der stadig er lang vej igen, før pigefodbold får samme plads i samtalerne (bilag 13, l. 170). Her peger træneren på, at diskurserne om fodbold stadig kredser om mænd, og at det kræver aktiv indsats at ændre det. Når der tales mest om herrefodbold i både klub og medier, bliver det også gennem dette sprogbrug, at betydningen af, hvad fodbold er og hvem den er for, bliver skabt, som Hall (1997) påpeger. Dog ser vi også et enkelt eksempel på en spiller, der forsøger at udfordre manden som ideal, idet hun som den eneste vælger et billede af en kvinde som en ‘rigtig fodboldspiller’. Spiller 2 i klub 3 begrundet sit valg:

“(...) det er fordi hun ikke tænker på, hvordan hun ser ud, og det er derfor, jeg valgte hende. Fordi det gør man ikke. Så hun er meget sådan fokuseret i spillet. Tænker ikke så meget på sig selv, men mere på, hvad hun kan gøre og planlægge” (bilag 17, l. 590).

Spillerens begrundelse kan tolkes som en forestilling om, at ‘en rigtig fodboldspiller’ er én, der prioriterer spillet, mestrer det tekniske og ikke tillægger udseende betydning. På den måde vælger spilleren en kvinde som ideal, men begrundet det ud fra karaktertræk, der traditionelt er forbundet med maskulinitet. Det vidner om, hvordan stereotype forestillinger om køn og

sport stadig gør sig gældende i pigernes forståelseshorisont, også når de forsøger at udfordre dem.

Det andet spørgsmål, vi stillede i den visuelle øvelse, lød på, hvem spillerne helst ville have et råd fra. Her ser vi en tydeligere tendens til at vælge kvindelige forbilleder sammenlignet med det første spørgsmål. 11 ud af 24 spillere valgte en kvindelig fodboldspiller, mens 13 stadig valgte en mand. Det betyder, at flertallet stadig foretrækker mandlige spillere, men forskellen er mindre end ved første spørgsmål. Spiller 3 i klub 3 siger: "Jeg vil nok helst vælge en kvinde, fordi de kan sikkert give mig nogle bedre råd, når jeg også er en pige. Hvordan det er i pigefodbold." (bilag 17, l. 631). Spiller 6 i klub 2 forklarer: "Jeg tænkte på Pernille Harder. Jeg ved det ikke helt hvorfor, jeg føler bare, at hun virker meget succesfuld, og så virker hun også meget nede på jorden og almindelig" (bilag 16, l. 436). Citaterne indikerer, at når spørgsmålene bliver mere personlige og handler om erfaringer, identifikation og kommunikation, træder kvinderne i højere grad frem som rollemodeller. Det viser, at repræsentation ikke blot handler om synlighed, men også om genkendelse og fælles erfaring. Samtidig viser disse valg, at spillerne ikke blot reproducerer de eksisterende strukturer, men også har potentiale til at udfordre dem. Når spillerne vælger kvindelige rollemodeller og fremhæver værdier som genkendelighed, det at være "almindelig" og "nede på jorden", viser de en anden måde at forstå fodbold og rollemodeller på. Dette kan forstås som et eksempel på strukturering, som er den proces, hvorigennem sociale strukturer enten genskabes eller forandres gennem menneskers handlinger (Giddens, 1984). Dermed udfordrer pigerne den dominerende forestilling fra det første spørgsmål i den visuelle øvelse, hvor den 'rigtige fodboldspiller' blev forbundet med teknik og succes.

Det er særligt interessant, at spillerne i den visuelle øvelse fremhæver mandlige fodboldspillere som Messi og Ronaldo for deres tekniske kunnen og status som de bedste, mens de i højere grad spejler sig i de kvindelige spillere, når det handler om, hvem de helst vil have et råd af. Her opstår en tydelig kontrast mellem ideal og identifikation. De mandlige spillere repræsenterer det tekniske og præstationsmæssige ideal, som forbindes med succes og anerkendelse i sporten. De kvindelige spillere derimod forbindes med genkendelse, relaterbarhed og fælles erfaring og opfattes som nogen, man kan identificere sig med. Det er samtidig interessant, at spillerne opstiller en dikotomi, hvor teknisk dygtighed og relaterbarhed fremstår som modsatte egenskaber, der ikke kan sameksistere. Dette viser, hvordan stereotype forestillinger om køn og kompetencer, eksempelvis at mænd forbindes med

præstation og kvinder med følelser, stadig præger pigernes forståelseshorisont, ligesom Levi et. al. (2023) forklarer i sit studie. Denne kontrast viser, hvordan pigerne navigerer mellem to forskellige former for repræsentationer alt efter hvilken kontekst man snakker ind i. Det understøtter Halls (1999) pointe om, at betydning og identitet ikke er fastlagte, men forhandles i konkrete kulturelle praksisser.

8.1.4 Diskuterende delkonklusion

Analysedel 1 viser, at pigers adgang til og oplevelse af fodbold ikke kan adskilles fra de kulturelle og strukturelle rammer, som sporten er indlejret i. Men hvilke konsekvenser har det, når piger møder en fodboldkultur, hvor sproget og repræsentationen fortsat bærer præg af maskuline normer?

Med afsæt i Stuart Halls (1997) teori om repræsentation ser vi, hvordan sproget i fodboldmiljøet ikke blot afspejler virkeligheden, men aktivt skaber mening og identitet. Flere udtalelser viser, at ledere og trænere ubevidst taler ind i kønnede repræsentationer, hvilket ses gennem ordvalg, når de fremstiller piger som mindre teknisk dygtige eller mindre engagerede i sporten. Dermed reproducerer de forestillingerne om fodbold som et maskulint miljø. Trods positive intentioner fremstår anerkendelse af piger ofte betinget af, at de lever op til drengenes standarder. Denne manglende anerkendelse bidrager til at fastholde en kultur, hvor pigefodbold tillægges lavere værdi. Dette gør det vanskeligt at opnå social agtelse, som Honneth (2004) betragter som central for individets selvtillid og værdighed. Når piger gennem kønnede repræsentationer ikke anerkendes for deres bidrag til sporten, men i stedet fremstilles som nogen, der ikke lever op til fodboldens normer, risikerer det at påvirke deres selvværd negativt. Dette kan endvidere præge spillernes motivation. Motivation er i dette tilfælde ikke kun et spørgsmål om individuel lyst, men om hvorvidt piger opfattes som ligeværdige deltagere i sporten. Det rejser spørgsmålet, om piger forventes at tilpasse sig en eksisterende norm, frem for at forme deres egen måde at være på i sporten?

Set gennem Giddens' (1984) begreb om strukturens dualitet, ser vi, hvordan disse normer og strukturer opretholdes og genskabes i de daglige interaktioner mellem ledere, trænere og spillere. Kommentarer som "snakkeklubben" eller "sweets" afslører en sproglig praksis, hvor piger ses som stereotyper, der strider imod idealet om den seriøse og målrettede fodboldspiller. Her kommer en vigtig kontrast til syne, som er gennemgående i det meste af analysedel 1, nemlig kontrasten mellem det fællesskabsorienterede og det konkurrenceprægede. Men kan

denne dikotomi ikke forenes og bidrage til et mere inkluderende fodboldmiljø, hvor begge dimensioner anerkendes som værdifulde? Ifølge Deci og Ryans (2000a) SDT forudsætter fuld motivation, at de tre grundlæggende psykologiske behov: tilhørsforhold, kompetence og autonomi, opfyldes. Relatering og kompetence forstås her som integrerede og gensidigt understøttende dimensioner. Som analysen viser, bliver fællesskab (relatering) og teknisk kunnen (kompetence) ofte adskilt og hierarkiseret, hvilket kan påvirke den samlede motivation negativt, da begge behov ikke anerkendes som ligeværdige. Dette vidner om, at motivation er tæt forbundet med kulturelle og kønnede repræsentationer, og at de nuværende repræsentationer i fodboldmiljøet dermed risikerer at ekskludere de piger, hvis motivation primært udspringer af fællesskab og social tryghed.

Endelig fokuserer analysen på rollemodeller og repræsentation. Når piger i overvejende grad peger på mandlige fodboldspillere som 'de rigtige', belyser det, hvor dybt forankrede de kønnede repræsentationer er. Det er et udtryk for en manglende eksponering og anerkendelse af kvindelige idealer og rollemodeller. Kvindelige spillere bliver sjældent valgt, og vælges primært når spillerne skal pege på, hvem de helst vil have et råd fra. Dette er også et eksempel på en dikotomi, idet spillerne beundrer mændene grundet deres tekniske kunnen, mens de spejler sig i kvinderne ud fra en oplevelse af tilhørsforhold til dem. Denne adskillelse mellem præstation og relation afspejler en bredere sportslig og kulturel struktur, hvor det maskuline fortsat forbindes med ekspertise og autoritet, mens det feminine kobles til det relationelle.

Samlet set viser analysen, at kønnede repræsentationer i både sprog og struktur skaber barrierer for pigers oplevelse af at høre til i fodboldmiljøet. Disse repræsentationer påvirker ikke kun, hvordan piger ses og tales om, men også hvordan de opfatter sig selv som fodboldspillere, og dermed deres motivation og engagement i sporten. Dette danner afsæt for analysedel 2, hvor vi vil undersøge anerkendelsens betydning for pigers motivation i fodbold.

8.2 Analysedel 2: Anerkendelsens rolle i fodbold

Denne del af analysen har til formål at besvare spørgsmålet: *Hvordan udspiller anerkendelse sig i fodboldmiljøet på både relationelt og strukturelt niveau, og hvilken rolle spiller kønnede repræsentationer i denne sammenhæng?* Vi undersøger, hvordan ledere og trænere i klubberne udviser anerkendelse, og hvilken betydning dette har for pigernes motivation i fodbold. Som det fremgår af analysedel 1, formes pigers oplevelser ikke alene af fællesskabet og kulturen i klubben, men også af bredere strukturer og kønnede repræsentationer. I denne del skelner vi

mellem relationel og strukturel anerkendelse, som udspiller sig på forskellige niveauer, men påvirker hinanden gensidigt. Med afsæt i Honneths (2004) teori undersøger vi, hvordan relationel anerkendelse opstår i mødet mellem trænere, ledere og spillere. Samtidig inddrager vi Frasers (1999) todelte retfærdighedsbegreb for at analysere, hvordan institutionelle praksisser og kulturel anerkendelse former pigers position i sporten. Fraser og Honneth adskiller sig i deres forståelse af social uretfærdighed. Hvor Fraser ser anerkendelse og omfordeling som to ligeværdige dimensioner, der kræver strukturelle forandringer, betragter Honneth al uretfærdighed som misanerkendelse i sociale relationer. Tilsammen muliggør deres perspektiver en analyse af både institutionelle barrierer og personlige erfaringer. Når piger oplever anerkendelse eller misanerkendelse som fodboldspillere, hænger det tæt sammen med, hvordan de repræsenteres i sprog, kultur og klubmiljø. Denne analysedel er derfor inddelt i tre dele, der belyser anerkendelse i forskellige former og niveauer gennem kønnede repræsentationer.

8.2.1 Relationel anerkendelse i fodbold

Følgende afsnit undersøger, hvordan pigers relationelle erfaringer med trænere og ledere former pigers motivation for at spille fodbold. Der tages udgangspunkt i Honneths (2004) teori om anerkendelse, der bygger på ideen om, at individets identitet udvikles gennem tre former for social anerkendelse: Kærlighed, retlig ligebehandlig og social agtelse. Disse former manifesterer sig både i fællesskaber og i fodboldmiljøet, hvor individet oplever at være værdsat, respekteret og betydningsfuld, eller det modsatte i form af misanerkendelse.

Relationer og fællesskabets rolle i anerkendelse

I mødet mellem ledere, trænere og spillere foregår anerkendelse ikke kun gennem sprog, men også gennem stemning, handlinger og relationer. Det er tydeligt, at anerkendelse fungerer som en central motivationsfaktor på tværs af klubberne. Dette fremgår af vores kodning, hvor anerkendelse går igen i alle interviews og observationer og tegner et billede af, at det har stor betydning i klubmiljøerne. Temaet 'fællesskaber og sociale relationer' fremstår som den primære kontekst, hvori anerkendelse kommer til udtryk (bilag 23). Dette ses både i ledelses-, træner- og spillerudtalelser samt i observationerne, hvor det sociale samvær beskrives som dét, der binder pigerne til sporten. På trods af at pigerne udtrykker et ønske om udvikling, er det primært i det relationelle, snarere end i sportslige præstationer, at anerkendelse får betydning. Spiller 2 i klub 2 mener, at udvikling og relationer går hånd i hånd: "Jeg føler lige så

snart man har det sociale, så har man også meget bedre vilkår for at udvikle sig. Så jeg synes, at de begge vægter lige højt" (bilag 16, l. 104). I vores observationer af klub 2 fremgår det, hvordan anerkendelse udfolder sig til træning: (...) træneren roser pigerne, og pigerne roser også hinanden (bilag 10, l. 16). Eksemplerne illustrerer, hvordan relationel anerkendelse kommer til udtryk i praksis på forskellige niveauer, eksempelvis gennem oplevelsen af fællesskab og støtte blandt spillerne, eller gennem trænerens ros og bekræftelse i træner-spiller-relationen. Vi ser hvordan anerkendelse udfolder sig i træner-spiller-relationen i form af konkret ros til træningen, når vi observerer træner 4: Træneren roser hele tiden undervejs: "godt spillet", "kom igen" og når han siger: "god aflevering" (bilag 22, l. 57). Når spillerne får ros og dermed oplever sig som en del af et trygt fællesskab, hvor de bliver set, støttet og inkluderet, opstår det Nielsen et al. (2023) kalder empowering, da træneren har en positiv indflydelse på pigerne. Dette er ifølge Honneth (2004) kærlighedsanerkendelse, hvilket er den mest fundamentale anerkendelsesform, som skaber selvtillid og tilknytning.

Spiller 2 i klub 4 udtrykker, at det ikke nødvendigvis er resultater, men snarere venner og fællesskab, der motiverer hende:

"(...) det er vores sammenhold. Og jeg tænker bare, at vi alle sammen hygger os rigtig meget med at spille med hinanden. Og så kan det godt være, vi taber, men vi har det jo stadig sjovt og spiller sammen rigtig godt" (bilag 18, l. 153).

Dette viser, hvordan spilleren føler sig accepteret og som en værdsat del af holdet, uanset præstation. Det illustrerer at relationel tryghed og fællesskab vægter højere end konkurrence og resultater, hvilket understøtter Møllerløkken et al's (2017) pointe om, at piger er mindre præstationsorienterede end drenge. Dette er endnu et eksempel på, hvordan fællesskab og præstation adskilles. En skelnen, vi også identificerede i den diskuterende delkonklusion i analysedel 1. I citatet fremhæves det sociale og det sjove som det vigtigste, mens præstation, eksempelvis om man vinder eller taber, nedtones som mindre væsentlig. Det viser, at det primære udbytte af deltagelsen ikke måles i sejr, men i oplevelsen af glæde og sammenhold. Samtidig er det et udtryk for, at spillernes motivation udspringer af anerkendelse i nære relationer og fællesskaber, og samtidig ses som en moddiskurs til gængse forestillinger om fodbold som konkurrencepræget.

Alle ledere og trænere bekræfter betydningen af det sociale og fællesskabet på holdene. Dette kommer til udtryk gennem Honneths (2004) kærlighedsanerkendelse, som omsættes til praksis, når træner 2 fortæller om de initiativer, han introducerer til hans spillere: "Så efter yoga, så introducerede jeg dem så... Fordi vi skal stadig lave et eller andet. Så det har vi om onsdagen i stedet for, (...) Der danser vi herinde" (bilag 12, l. 99). Træneren fortæller, at onsdagstræningen erstattes med andre aktiviteter såsom yoga og dans. Dette illustrerer, hvordan træneren aktivt forsøger at tilpasse træningen til pigernes behov for fællesskab og tryghed. Ved at erstatte traditionel fodboldtræning med disse aktiviteter, skabes et rum, hvor det sociale og relationelle er i fokus, frem for præstation og konkurrence. Dette viser også en anerkendende tilgang, hvor træneren værdsætter pigernes behov og trivsel frem for udelukkende at fokusere på sportslig udvikling. Set i lyset af Honneths (2004) teori, kan dette tolkes som en praksis, der styrker den følelsesmæssige anerkendelse gennem fællesskab, som kan bidrage til øget motivation og tilknytning til sporten. Samtidig udfordres de traditionelle diskurser om fodbold som en maskulin og konkurrencepræget sport ved at skabe rum for alternative aktiviteter, som eksempelvis yoga og dans, og dermed åbne for andre måder at være fodboldspiller på som pige.

På ledelsesniveau omtales fællesskab og sociale relationer som faktorer, der tiltrækker flere piger og fastholder pigerne i sporten. Leder 1 fortæller:

"Ja det der fællesskab. Så ja, jeg har forsøgt det sidste år at gøre det godt for dem, der er. Fordi så tror jeg også på det både automatisk tiltrækker nye, men så gør det også at når nye så kommer ind, så er der et federe fællesskab at købe ind i det" (bilag 7, l. 134).

Leder 2 supplerer ovenstående i sin udtalelse: "Der er mere socialt i pigeklubben, og jeg tror der bliver gjort lidt flere ting omkring holdene i pigeklubben, end der gør hos drengene" (bilag 8, l. 75). Leder 2 fortsætter: "Jamen, det er jo det sociale, vi lever på" (bilag 8, l. 90). Ledernes udtalelser indikerer en prioritering, hvor pigernes behov for sociale aktiviteter anerkendes, og kan siges at være institutionaliseret gennem aktiviteter i klubben. Det udspiller sig som en kultur, hvor relationer skaber følelsen af tilhørsforhold. I vores observationer er det også tydeligt, at trænerne giver plads til hygge, og at spillerne tager sig friheden til at snakke og hygge sig med hinanden. Dette kommer blandt

andet til udtryk i klub 1: Pigerne danser og synger lidt imens de venter på, at det bliver deres tur. Der bliver fjollet lidt under øvelsen (bilag 19, l. 68), eller i klub 3, hvor vi observerer at: Pigerne fjoller med kegler på hovedet (bilag 21, l. 24). Trænerne accepterer pigernes leg og fjoller, hvilket understøtter den kulturelle anerkendelse af det høje fokus på relationer og fællesskab.

Anerkendelse gennem kommunikation

Ovenstående viser, at relationer og fællesskaber spiller en central rolle for pigers motivation. Samtidig peger vores empiri på, at anerkendelse også kommer til udtryk gennem træneres kommunikation og klubbens strukturelle praksisser. Anerkendelse handler således ikke udelukkende om det sociale fællesskab, men også om, hvordan spillerne mødes som individer med forskellige behov, og om de oplever sig som ligeværdige deltagere i fodboldfællesskabet. Et andet fremtrædende tema i vores kodning, som går på tværs af interviewene, omhandler køn og ligestilling, herunder normer, idealer og kønsspecifik kommunikation. Under dette tema beskriver flere trænere, hvordan de tilpasser deres kommunikationsstil i arbejdet med piger, fordi kommunikationen til drenge og piger ikke nødvendigvis har samme effekt. Træner 2 fremhæver eksempelvis vigtigheden af at udvise omsorg i arbejdet med pigespillere og siger samtidig:

”Du skal bare arbejde lidt mere og have lidt mere tålmodighed. Og... agere på en helt anden måde, end man skal gøre med en dreng. Med drenge, kan du sagtens tillade dig at råbe ”kom nu mand!” Det kan du ikke med piger” (bilag 12, l. 365).

Denne tilpasning kan tolkes som en anerkendende handling, da træner 2 ændrer på sin kommunikationsstil og tilpasser sig pigernes behov. Dette illustrerer Tannens (1991) begreb genderlects, hvor kønnede kommunikationsstile træder frem. Hun påpeger, at drenge ofte reagerer positivt på direkte sprog, mens piger typisk foretrækker mere dialogisk og anerkendende kommunikation. Det er netop denne forskel, træneren peger på, når han siger, at man kan råbe af drenge, men ikke af piger.

Ros og feedback er nogle af de kommunikative handlinger, som manifesterer sig hos spillerne, mellem spillere og trænere og mellem ledere og trænere, og som kan bidrage til motivation. Spiller 4 i klub 1 udtrykker, at det er de små hverdagskommentarer, der betyder noget: ”Det

er bare de der små kommentarer, der gør en glad" (bilag 15, l. 376). Denne anerkendende kommunikation ser vi udspille sig i praksis, når træner 3 roser pigerne til træning og siger: "Det ser godt ud piger" (bilag 21, l. 26). Dette læner sig op ad Honneths (2004) begreb om social agtelse, hvor individer føler sig værdsat og anerkendt for det, man bidrager med. Social agtelse ses også i udtalelser hos trænerne, som udviser bevidsthed omkring betydningen af ros, positiv kommunikation og feedback til spillerne. Træner 3 fortæller: "Det er jo så der, hvor jeg prøver i hvert fald at være meget rosende omkring dem, som jeg ved måske i højere grad har brug for det" (bilag 13, l. 129), hvilket indikerer, at træneren ser spillernes individuelle behov. Dette afspejler sig også i vores observationer, hvor træner 3 "(...) kalder en af spillerne "sweets" da han siger, "hun er god til at stå på mål", selvom hun ikke selv synes det" (bilag 17, l. 64), eller når vi observerer træner 1: Han roser pigerne og siger "kom igen" (bilag 19, l. 22). Dette kan også forstås i forbindelse med Dainton og Zelleys (2005) begreb om systemteori, hvor kommunikation former fællesskaber. Dette er ikke blot udtryk for anerkendelse i interaktionen, når trænerne roser spillerne, eller pigerne værdsætter de "små kommentarer", men fungerer også som repræsentationer, der kommunikerer hvordan pigerne ses og forstås som fodboldspillere. Når sproget bruges til at fremhæve pigers evner og engagement, eksempelvis gennem ros som "hun er god til at stå på mål", bidrager det til at konstruere repræsentationer af piger som dygtige og engagerede spillere, hvilket samtidig skaber anerkendelse.

Ligesom anerkendelse i form af positiv kommunikation og ros har en positiv betydning for spillernes motivation, fortæller spiller 2 i klub 3 også, hvilken følelse det giver, når kommunikationen er negativ: "Så er det sindssygt, at jeg hører sådan til kampe, hvor det andet holds træner råber af dem og skriger, så bliver man selv lidt bange for dem" (bilag 17, l. 183). Dette udviser en mangel på kærlighed og retlig ligebehandling, og får spillerne til at føle sig bange og utilpasse. Samtidig viser det, hvordan negativ kommunikation kan skabe repræsentationer, hvor fodbold forbindes med pres og ubehag. Når fodboldmiljøet repræsenteres med råb og skældud, kan det have konsekvenser, og dem som søger anerkendelse gennem tryghed og respektfuld kommunikation, kan blive ekskluderet. Hendes fortælling bakkes op af spiller 3 i klub 3: "Ja, i hvert fald de andre, hvis deres trænere råber meget, at man kan se på dem, at de virkelig har meget pres på sig" (bilag 17, l. 188). Spillernes udlægninger afspejler en form for misanerkendelse gennem kommunikation, der kan forstås som demotiverende for pigernes

deltagelse i kampe. Derfor bliver anerkendelse gennem kommunikation en afgørende faktor for, hvorvidt spillerne oplever, at de bliver behandlet med retfærdighed.

Anerkendelse i kommunikation handler ikke alene om ros og positiv feedback. Oplevelsen af at blive mødt med respekt og som ligeværdige individer, er lige så vigtigt for spillerne. Dette er tæt forbundet med Honneths (2004) anerkendelsesform: retlig ligebehandling. Denne anerkendelsesform handler om måden at blive betragtet som ligeværdig, eksempelvis i måden man bliver talt til og taget seriøst på. To af spillerne udtrykker eksplicit, at måden, de bliver talt til, har afgørende betydning for deres oplevelse af at høre til og blive taget alvorligt. Som spiller 1 i klub 3 fortæller: "(...) Jeg vil sige, at nogle trænere har været med og snakket ligeværdigt" (bilag 17, l. 260). Dette kan forstås som retlig anerkendelse, hvor spilleren anerkendes som og kommunikativt ligeværdig, hvilket understøtter en oplevelse af retfærdighed og respekt. Spiller 4 i klub 3 supplerer: "Det kan være meget frustrerende at blive talt til som om, at man er et lille barn. For så føler man ikke, at man er lige med dem" (bilag 17, l. 276). Disse citater indikerer, at måden, hvorpå spillerne kommunikativt positioneres, spiller en central rolle. Det tyder på, at spilleren har erfaring med at blive mødt med en nedladende kommunikation, hvilket kan opleves som en form for underkendelse. Dette kan forstås i lyset af McNays (2022) begreb om epistemisk uretfærdighed, hvor individers erfaringer og viden ignoreres eller undervurderes. Når spilleren beskriver at blive talt til "som et lille barn" kan det ses som et udtryk for, at hun ikke bliver taget seriøst eller anerkendt som en, der har noget væsentligt at bidrage med.

De to citater illustrerer, hvordan anerkendelse i kommunikation har direkte betydning for spillernes oplevelse af ligeværd, retfærdighed og tilhørsforhold, hvilket kan føre til øget motivation. Netop denne oplevelse, kan ses som en relationel oplevelse, der er indlejret i et system, hvor unge piger ikke nødvendigvis tilskrives samme autoritet eller viden som drenge eller voksne trænere gør. Denne form for epistemisk uretfærdighed kan hænge sammen med de kønnede repræsentationer, vi identificerede i analysedel 1. Hvis trænere opfatter piger som mindre teknisk dygtige eller mindre engagerede end drenge, kan det føre til, at pigernes input ikke bliver taget alvorligt. Dermed bliver de ikke anerkendt som nogen, der besidder gyldig viden. Denne vurdering kan altså være et resultat af stereotype forestillinger om køn i fodbold.

Det fremgår, hvordan nogle af trænerne aktivt arbejder med anerkendelse gennem kommunikation, hvilket kan ses i lyset af Tannes (1991) rapport talk. Dette illustreres i den

kommunikative interaktion mellem spillerne og trænerne, som kommer til udtryk, når træner 1 siger: "Jeg kan godt lide, at de må godt drille mig og jeg også godt må drille dem" (bilag 11, l. 159). Dette taler ind i Abell et al.'s (2024) studie om at humor og venlige drillerier, også kaldet "banter", kan styrke og skabe relationer. Træneren indtager her en mere relationel og uformel rolle, hvor det traditionelle hierarki mellem træner og spiller træder i baggrunden. Et eksempel på hvordan træner 2 udviser anerkendelse gennem kommunikation ses i følgende: "Ja, ja. Jeg tror, at det her giver lidt mere motivation. Den der... Han tænker på mig. At jeg "care" du ved, det vil en dreng ikke normalt tænke på" (bilag 12, l. 349). Træner 2's bevidsthed om vigtigheden af at spørge ind til spillernes trivsel, udfordrer Tannens (1991) teori om, at mænd i højere grad anvender report talk, der fokuserer på information og udvise status. Når begge trænere anvender rapport talk, en kommunikationsstil målrettet piger, imødekommer de pigernes behov. Dette kan få spillerne til at føle sig trygge og anerkendt ved at blive set og forstået. I denne kontekst kan trænerens tilgange også relateres til Honneths (2004) begreber om kærlighedsanerkendelse og retlig ligebehandling. At udvise omsorg for spillerne, og kommunikere med dem på en måde, der afspejler respekt og ligeværd, kan bidrage til en oplevelse af at blive anerkendt som et ligeværdigt individ på fodboldholdet. Denne form for anerkendelse trækker dog også på kønnede repræsentationer. Når træner 2 udviser "care" over for pigerne, sker det med afsæt i en forestilling om, at de har større behov for følelsesmæssig støtte end drengene. Set i lyset af Halls (1997) teori om repræsentation skabes og opretholdes her en bestemt forståelse af piger som mere sårbare og omsorgskrævende, hvilket bidrager til at fastholde stereotype kønsroller i fodboldkulturen. Trænerens anerkendelse kan udspringe af bestemte forestillinger om køn, snarere end af et individuelt ønske om at anerkende spillerne.

Når spillerne oplever, at deres indsats og evner anerkendes og værdsættes, aktiveres Honneths (2004) anerkendelsesform om social agtelse, som bygger på selvværd og følelsen af at bidrage positivt til fællesskabet. Spiller 3 i klub 2 fortæller, hvordan mangel på social agtelse opleves:

"De mænd jeg har haft, ud over vores træner nu, de har været meget sådan ... Altså mændene har været lidt mere hårde, og lidt mere sådan, "vi er bare piger". Så jeg føler, at kvinderne har været lidt mere sådan, du ved, piget, og måske ikke altid har kunnet sige fra, hvis der nu er sket et eller andet" (bilag 16, l. 238).

Dette afspejler en misanerkendelse, hvor mandlige trænere får pigerne til at føle sig som mindreværdige. Det kan forstås som om, piger ikke forventes at præstere på samme niveau som drenge eller blive taget lige så seriøst. Samtidig fremstiller spilleren kvindelige trænere som mindre autoritære, hvilket kan ses som en reproducering af en kønnet repræsentation, der afspejler forestillingen om trænerrollen som en mandlig position. Dette kan også forstås i forlængelse af analysedel 1, hvor fraværet af kvindelige rollemodeller og autoriteter betyder, at pigerne primært forbinder autoritet med mænd. Citatet er også en indikation af, hvordan pigerne positioneres gennem bestemte repræsentationer. Når spillerne får følelsen af "bare at være piger" grundet den mandlige træners måde at kommunikere på, skabes et billede, hvor de fremstår som mindreværdige i fodbold, hvilket kan påvirke spillernes oplevelse af, om de hører til i sporten. Dette afspejler også McNays (2022) begreb om epistemisk uretfærdighed, hvor spillerne ikke bliver taget alvorligt grundet deres køn. Spiller 1 i klub 2 supplerer: "Jeg har det omvendt. Jeg føler, at kvinderne er lidt mere sådan skrappe end mændene har været" (bilag x, l. 243). Dette tegner et billede af, at kommunikationens betydning for anerkendelse ikke er ensartet, men afhænger af kontekst og relationer. Citaterne indikerer dog, at det ikke nødvendigvis handler om køn, men snarere om kommunikationsformen og måden, relationen opbygges og vedligeholdes på. Dette taler ind i Halls teori om at køn ikke er medfødt, men at kommunikation afhænger af de kulturelle diskurser, man er indlejret i. Begge udtalelser understøtter Honneths (2004) teori om at anerkendelse i praksis skal balancere mellem kærlighed, retlig ligebehandling og social agtelse.

8.2.2 Strukturel og kulturel anerkendelse i fodbold

Følgende afsnit undersøger, hvordan kulturelle normer og institutionelle strukturer former pigers deltagelsesmuligheder i fodboldmiljøet. Der tages udgangspunkt i Frasers (1999) teori om social retfærdighed, hvor anerkendelse forstås som en kulturel og institutionel praksis, snarere end som en relationel følelse. Fraser skelner mellem henholdsvis økonomisk og materiel lighed, som hun kalder omfordeling og symbolsk og kulturel værdi, som hun kalder anerkendelse. Dette betyder at uretfærdighed både består af materielle uligheder og kulturel nedvurdering. Frasers teori muliggør det, at analysere de strukturelle og symbolske forhold, der ligger bag relationelle erfaringer.

Kulturel anerkendelse

Fraser (1999) beskriver androcentrisme som en kulturel mekanisme, hvor det maskuline bliver set som normen, og det feminine som afvigelsen. Som analysedel 1 viser, udtrykker nogle af

trænerne forståelser, som implicit placerer pigers måde at være på i sporten som anderledes, mindre effektiv, eller mindre seriøs sammenlignet med drenge. Træner 2 og 4 bekræfter vores fund fra litteraturreviewet om, at det kræver en anderledes tilgang at træne piger både i forhold til øvelser af lavere niveau, uddybende forklaringer af øvelser og anderledes kommunikation. Hvor træner 1 og 3 derimod anfægter køn som en afgørende faktor, men tilskriver i højere grad disse behov aldersrelaterede forskelle. Træner 1 giver udtryk for, at køn er ligegyldigt for ham, når det kommer til øvelser: "(...) Altså dem som jeg i hvert fald har trænet, der har jeg ikke gjort forskel på om det var drenge eller piger, jeg har trænet med omkring øvelser" (bilag 11, l. 266), og udtrykker i forlængelse heraf, at han: "(...) heller ikke følt noget om, at tingene skulle forklares mere til drengene eller pigerne for den sags skyld" (bilag 11, l. 287). Dette understøtter træner 3's udsagn om, at han ikke ændrer sin tilgang eller forventninger afhængigt af spillerens køn: "(...) vi hverken gør noget ekstra eller anderledes end hvis det havde været drengespillere. (...). Jeg forventer lige så meget, at de går til den, som hvis det var drenge" (bilag 13, l. 74). Disse udtalelser kan tolkes som udtryk for en intention om ligestilling og retlig ligebehandling, hvilket Fraser (1999) omtaler som anerkendelse, altså lige krav til begge køn, fra trænerens side, hvor køn behandles ligeligt i forhold til krav, kommunikation og øvelser.

Denne tilgang understøttes af Perssons (2023) kritik af kønnet differentiering i kommunikation, hvor hun påpeger, at en blidere og pædagogisk stil kan hæmme pigers sportslige udvikling og fastholde dem i en mindre udfordrende ramme. Når træner 1 og 3 aktivt undgår at gøre forskel på drenge og piger, kan det derfor bidrage til at modvirke netop de begrænsninger, Persson advarer imod, og dermed styrke pigernes motivation og udviklingsmuligheder i et mere ligeværdigt fodboldmiljø.

I modsætning hertil, ser træner 2 anderledes på kønnene og tilgang til både øvelser, kommunikation og krav:

"(...) I forhold til drenge de har ligesom mere den der hjerne. De kan godt stå og lege med en bold, hvor pigerne skal snakke lidt mere, når de kommer. De skal mere guides mere i gang, de skal have mere motivation til nu gør vi det her i forhold til også nogle gange, når man træner, så skal jeg lige høre på den anden halvdel, og den tredje, kontra drenge, de går bare, på du ved" (bilag 12, l. 38)

I dette tilfælde fremstilles drenges tilgang til fodbold som standarden, og anvendes derfor som en målestok for det normale. Pigernes tilgang kræver justering, hvilket afspejler en androcentrisk diskurs, hvor det feminine anses som mindre naturligt eller effektivt. Fraser (1999) advarer netop mod denne kulturelle hierarkisering af forskelle, hvor det ene køn skal tilpasses den dominerende norm. Med Halls (1997) forståelse af repræsentation som den måde, hvorpå mening produceres gennem sprog og praksis, ses træner 2's udsagn som en del af en diskurs, der fastlåser piger og drenge i bestemte positioner. Når han udtaler, at drenge har mere hjerne end piger, taler han direkte ind i kønnede repræsentationer af piger som mindre kompetente. Her opstår et klart eksempel på misanerkendelse og epistemisk uretfærdighed, hvor pigerne ikke bliver taget alvorligt. Dette kan i høj grad påvirke pigernes motivation negativt og ligeledes påvirke hvad der opfattes som anerkendelsesværdigt i fodboldkulturen.

I vores observationer i klub 4 ser vi, hvordan mangel på engagement i øvelserne afspejles hos spillerne under træningen: Der er ikke så meget engagement til øvelsen (...) (bilag 22, l. 26). I klub 2 fremgår det, at træneren må tilpasse og uddybe sine forklaringer for at sikre, at pigerne forstår øvelsen: Træneren deler pigerne op i forskellige hold og forklarer øvelsen. Øvelsen fungerer ikke ordentligt. Han laver øvelsen om for at gøre det nemmere for pigerne. (...) Træneren stopper, og forklarer øvelsen endnu engang (bilag 20, l. 10). Dette bekræfter Nolan et al's (2024) fund, som påpeger at kvindelige atleter ofte har behov for mere detaljerede forklaringer sammenlignet med mænd. Observationen af træneren i klub 2 illustrerer også en pointe, der kan tolkes som et forsøg på at fremme social agtelse, idet han udtrykker en pædagogisk tilgang, hvor der lyttes og justeres efter pigernes behov.

Disse mønstre peger på, hvordan kulturelt indlejrede repræsentationer om køn, former både træneres tilgang og spillernes position i fodboldmiljøet. Men som følgende afsnit viser, er det ikke kun i klubregi, at disse repræsentationer får betydning. Også i andre sociale kontekster oplever piger, at de skal bevise deres værd og kompetencer for at blive inkluderet i fællesskabet. Denne oplevelse kan potentielt også påvirke pigernes motivation i træningssammenhænge. Erfaringer som disse kan bidrage til at præge pigernes måde at forstå både fodbold og sig selv på, hvilket kan få betydning for deres motivation i sporten. Spiller 5 i klub 1 fortæller:

”I vores klasse var der sådan lidt, at pigerne ikke blev rigtig spillet, fordi de troede, at vi var dårlige. Og så her, når vi er piger, så spiller man bare til den, der er fri. Drengene ville prøve at dribble væk fra os piger, så de kunne spille til en anden dreng. Så vi blev ikke rigtig spillet” (bilag 15, l. 137)

Denne forestilling afspejler det, Covino et al. (2024) beskriver som den første fase i pigers møde med fodbold. En fase, hvor piger typisk spiller uformelt med drenge, eksempelvis i skolegården, og kun opnår følelsen af inklusion, hvis de beviser, at deres tekniske niveau, kan matche drengenes. Hvis ikke, mødes de ofte af eksklusion både fysisk og verbalt. Her opstår en manglende anerkendelse, idet pigerne mødes hverken med kærlighed, retlig ligebehandling eller social agtelse af de jævnaldrende af modsatte køn. Dette belyser, at anerkendelse eller mangel på samme uden for klubregi, også påvirker pigerne og deres motivation til at bidrage til fodbold fællesskaber. Selvom denne fortælling ikke sker i fodboldklubben, viser den, hvordan motivation for at spille fodbold formes i flere sociale arenaer. Ovenstående eksempler viser, at måden, som piger bliver mødt på og talt til, har stor betydning for deres oplevelse af at blive anerkendt som fodboldspillere.

Anerkendelse gennem ligestilling

Ledelsen i fodboldklubberne spiller en væsentlig rolle for at skabe de bedste rammer, hvor anerkendelse manifesteres i kommunikation og forankres i tiltag. Leder 3 forklarer, hvordan de i praksis ser på og handler efter ligestilling, ved at have en neutral tilgang til køn:

“(...) det vi egentlig gør, det er at prioritere pigerne lige så meget som drengene, og det kan være nemt at sige, fordi hvordan gør man også lige det? Men det er sådan nogle helt små, basale ting, som at det ikke er banetider, hvor drengene bliver favoriseret eller det ene og det andet. Så vi ser overhovedet ikke på, hvad køn eller noget som helst, når vi tildeler for eksempel banetider, eller vi opstarter hold” (bilag 9, l. 63).

Citatet viser et forsøg på at udøve anerkendelse gennem det, Fraser (1999) kalder omfordeling. Her manifesterer anerkendelsen sig i konkrete beslutninger om at fordele ressourcer som banetider ligeligt mellem køn. Træner 1 understøtter dette, og giver også udtryk for, at spillerne i klub 1 får ”fine banetider” og ”samme ting som drengene gør” (bilag 11, l. 351-352).

Det kan forstås som en neutral ressourcefordeling og ligestilling mellem køn, men det er samtidig vigtigt ikke at overse andre forskelle, som har betydning for motivation og tilknytning hos kønene. Frasers (1999) pointe er netop, at der både skal være omfordeling, men også anerkendelse af forskellighed, og at piger og drenge ikke blot skal behandles ens. Samtidig afspejler dette udsagn også en intention om Honneths (2004) begreb retlig ligebehandling, hvor pigerne anerkendes som ligeværdige medlemmer af klubben og det miljø og fællesskab, der er.

Træner 2's refleksioner afspejler hans opmærksomhed omkring at ligestilling ikke nødvendigvis er det samme som at følge samme mål og præstationer:

"Vi vil gerne være ligestillede alle sammen, i forhold til sport. Vi skal gerne kunne det samme. Men hvis vi skal motivere pigerne, så er det bare nogle andre måder, som træner og organisationer, skal gribe det an på. Vi kan ikke træne elitedrenge, (...) og så bruge samme materiale til pigerne" (bilag 12, l. 312).

Dette illustrerer en anerkendelse af piger som ligeværdige deltagere i fodbold, men at man skal tilgå dem på de måder, der motiverer dem, og opfylder deres behov for at opnå lige muligheder og succes. Træner 2 uddyber:

"(...) Man kan godt få samme løn, man kan godt gøre det på en anden måde, i forhold til hvilken vej man skal gå. Jeg synes bare, (...) der mangler, at vi kan godt komme her til sammen, men vi behøver ikke at gå den samme vej" (bilag 12, l. 320)

Dette taler ind i Frasers (1999) teori om, at ligestilling ikke nødvendigvis opnås gennem ens behandling, men derimod ved at anerkende forskelle, uden at tillægge dem lavere værdi. Træner 2's forståelse for anerkendelse forsøger at tage højde for køn i en sådan forstand, at det fremmer motivation og udvikling på pigernes præmisser. Det kan ses som et opgør med androcentriske idealer. Samtidig knytter udtalelsen sig til Honneths (2004) begreb om social agtelse, hvor pigerne anerkendes for deres unikke bidrag, evner og måder at engagere sig i fodbold på. Træneren udviser respekt for pigerne som gruppe ved at sige, at de kan "nå her til sammen", men at det ikke nødvendigvis skal gøres igennem samme system som drenge. Denne anerkendelse fremstår som afgørende for pigers motivation og oplevelse af tilhørsforhold. Dermed peger træner 2's refleksion på en vigtig pointe om, at anerkendelse i praksis både

kræver strukturel lighed og kommunikativ differentiering, for at give pigerne en følelse af at blive mødt som ligeværdige. Netop dette er et eksempel på hvordan omfordeling og anerkendelse ifølge Fraser hænger sammen.

8.2.3 Diskuterende delkonklusion

Analysedel 2 viser, at anerkendelse spiller en central rolle for pigers motivation i fodbold. Men hvad vil det egentlig sige at blive anerkendt i et miljø, der er præget af maskuline normer? Er det muligt at anerkende piger på deres egne præmisser i en kultur, hvor det maskuline ideal sætter standarden?

Analysedel 2 viser hvordan relationel anerkendelse, især gennem ros, tryghed og fællesskab, skaber positive erfaringer og motiverer pigerne til at blive i sporten. Dette taler direkte ind i Honneths (2004) begreb om kærlighedsanerkendelse og social agtelse. Når træneren skaber et trygt rum, hvor piger mødes i øjenhøjde, med omsorg og humor, opstår der hos pigerne en følelse af at være inkluderet, som kan fremme motivationen. Relationel anerkendelse fungerer altså som et vigtigt bindeled mellem træner og spiller, men er samtidig sårbar over for de kønnede repræsentationer, som præger fodboldmiljøet. Her kan det diskuteres om den omsorgsfulde tilgang er et udtryk for reelt ligeværd, eller en forestilling om, at piger i højere grad har brug for anerkendelse. Et eksempel på dette fremgår i analysedel 2, hvor træner 2 udtrykker, at han "care" om pigerne, da han antager, at deres behov for omsorg er større end drengenes.

Som det fremgår af analysedel 1, præges flere trænere udtalelser af kønnede repræsentationer, hvorfor der kan argumenteres for, at deres anerkendelse af pigerne kan bygge på stereotype forestillinger om køn. Netop dette problematiserer Persson (2023), der påpeger, at en sådan tilgang ikke nødvendigvis understøtter pigers udvikling og trivsel i fodboldmiljøet. Selv når trænerne roser og inkluderer spillerne, kan der derfor opstå spændinger om, hvorvidt de roses for deres bidrag eller fordi de kønnede repræsentationer har skabt en betydning af, at piger har mere behov for denne anerkendelse. Her opstår et paradoks, hvor spillerne anerkendes, men samtidig placeres de i en position hvor anerkendelse knyttes til deres køn, hvilket kan begrænse de forventninger trænere har til dem og dermed også deres muligheder. Derfor er det afgørende med en nuanceret kommunikation, som både imødekommer spillernes behov og undgår at reproducere kønnede normer. Denne spænding mellem anerkendelse og repræsentation gør det

tydeligt, at relationel anerkendelse ikke kan forstås isoleret, men må ses i sammenhæng med de strukturelle og kulturelle rammer, som omgiver interaktionen.

Frasers (1999) forståelse af anerkendelse som noget strukturelt, bidrager med et udvidet perspektiv til denne diskussion. Hun peger på, at anerkendelse ikke kun handler om, hvordan man føler sig set, men også om de institutionelle rammer og adgangen til ressourcer. Selvom trænerne bestræber sig på at anerkende pigerne, foregår det stadig i en kontekst, hvor pigefodbold ofte opfattes som en afvigelse fra normen. Hvad nytter det, at piger får samme banetider som drengene, hvis de samtidig skal bevise deres tekniske kunnen sammenlignet med drengenes? Ved at tildele piger de samme banetider som drenge, forsøger man at fremme ligestilling og bryde med eksisterende organisatoriske strukturer, hvilket svarer til retfærdig omfordeling af ressourcer. Denne form for strukturel anerkendelse er et vigtigt skridt, men hvis sproget og kulturen stadig fastholder stereotype forestillinger, kan det modarbejde de strukturelle forbedringer. Hvis sproget fortsat reproducerer kønnede repræsentationer, hvor piger fremstilles som mindre kompetente, svækkes indsatsen, og dette forsøg på ligestilling formår dermed ikke at udfordre eller forandre de underliggende strukturer.

Der tegner sig et billede af, at anerkendelse i fodboldmiljøet fortsat er påvirket af kønnede repræsentationer, idet nogle trænere reproducerer stereotype forestillinger gennem deres måde at anerkende piger på. Dermed kommer de til at fastholde de strukturer, de ellers forsøger at udfordre. Men samtidig ser vi også, at pigerne har brug for og værdsætter denne anerkendelse. Det skaber en kompleks situation, hvor det bliver vanskeligt at navigere mellem ønsket om at ændre kønnede repræsentationer og behovet for at imødekomme pigers ønsker om anerkendelse. Det rejser spørgsmålet, om løsningen nødvendigvis ligger i at ændre behovene eller i stedet anerkende, at pigers behov for tryk, fællesskab og omsorg er lige så værdifulde som andre måder at være i sporten på. Her bliver koblingen mellem relationel og strukturel anerkendelse tydelig. Det er ikke nok at ændre rammerne, hvis ikke også de symbolske betydninger og hverdagspraksisser ændres. Ligestilling er derfor ikke et spørgsmål om ensartethed, men om ligeværd.

Set i lyset af pigers motivation, betyder det, at motivation ikke kan forstås som et individuelt forhold, men formes af de strukturer og den kultur, individet er en del af. Piger motiveres, når de oplever fællesskab, og bliver mødt med anerkendelse, men denne anerkendelse formes til tider af normer og repræsentationer. Hvis fodboldmiljøet fortsat tillægger konkurrence større værdi end fællesskab og prioriterer tekniske færdigheder frem for relationelle aspekter, kan det

føre til, at de piger, der motiveres af sociale relationer og tryghed, marginaliseres eller fravælger sporten. Det leder os videre til analysedel 3, hvor vi ser nærmere på, hvordan forskellige former for motivation udfolder sig i lyset af den anerkendelse og repræsentation, pigerne møder i fodboldmiljøet.

8.3 Analysedel 3: Motivation i lyset af repræsentation og anerkendelse

Denne analysedel har til formål at besvare arbejdsspørgsmålet: *Hvordan kommer pigers motivation i fodbold til udtryk i samspillet mellem relatering, autonomi og kompetence, og hvordan påvirkes denne motivation af anerkendelse og kønnede repræsentationer?* På tværs af analysedel 1 og 2 fremgår det, at pigers motivation i fodboldmiljøet påvirkes af både anerkendelse og kønnede repræsentationer, hvorfor vi i denne analysedel dykker ned i hvordan disse sameksisterer. Vi undersøger hvordan motivation konkret kommer til udtryk, med det formål at forstå, hvilke forhold der fremmer eller hæmmer pigers lyst til at deltage og engagere sig i sporten. Med afsæt i Ryan og Deci (2000a) selvbestemmelsesteori og Vallerands (1997) hierarkiske motivationsmodel analyserer vi, hvordan behovet for autonomi, kompetence og relatering spiller ind. Analysen bygger primært på fokusgruppeinterview og observationer og tager udgangspunkt i, hvordan fællesskab og indflydelse, som vi så i analysedel 1 og 2, bidrager til pigernes motivation.

8.3.1 Fællesskabets betydning for motivation

I dette afsnit vil vi undersøge, hvordan motivation udspiller sig i fællesskaber og sociale relationer. Fokus vil særligt være på indre- ydre og amotivation, og hvordan disse formes, påvirker hinanden og udspiller sig i sociale kontekster. Derudover belyser vi også hvordan de udspiller sig i lyset af kønnede repræsentationer i fodboldmiljøet. Som det fremgår af analysedel 2, spiller fællesskabet en central rolle, hvilket også kommer til udtryk, når der i alle fokusgrupperne hersker enighed om, at fællesskabet og venskaber er det bedste ved at spille fodbold. Denne pointe underbygges af Ventaja-Cruz et al. (2024b), der i en kvantitativ undersøgelse blandt piger viser, at sociale interaktioner, sjov og personlig succes er de mest motiverende faktorer.

Sociale forventninger skaber ydre motivation

Ryan og Deci (2000a) påpeger at ydre motivation opstår, når handlinger styres af eksterne faktorer. Sociale relationer og forventninger udefra har indflydelse på, hvordan den ydre

motivation udtrykkes hos spillerne, hvilket ses i spillernes udtalelser. Spiller 5 i klub 1 giver et eksempel på dette: "Altså det motiverer også lidt en, fordi hvis man ikke har været begge gange til træning, så kan man ikke komme med til kamp i weekenden" (bilag 15, l. 267). Dette er et udtryk for det Ryan og Deci (2000a) kalder for ekstern regulering, hvor handlinger udføres for at opnå belønning eller undgå straf. I dette tilfælde har spilleren internaliseret vilkårene, og accepteret vigtigheden af deltagelse ved træning, for at blive udtaget til kamp. Samtidig viser det, hvordan klubbens sociale system former en struktur som spillerne navigerer i, for at kunne blive en aktiv del af fællesskabet ved både træninger og kampe. Den ydre motivation ses også, når spiller 5 i klub 2 henviser til træners 2 tiltag omkring yoga og dans: "Jeg synes bare, det har været hyggeligt at lave noget, altså udover at bare træne og bare møde op for at træne. Så vi har også har fået lavet noget andet sammen" (bilag 16, l. 363). Dette kan forstås som et eksempel på Ryan og Decis (2000a) begreb om identificeret regulering. Spilleren oplever fodbold som meningsfuldt, selvom motivationen ikke nødvendigvis udspringer af selve spillet, men snarere af de sociale aktiviteter, dans og yoga, der giver lyst til at møde op til træning. Det bekræfter den kønnede repræsentation fra analysedel 2, hvor piger primært forbindes med fællesskab frem for præstation, og samtidig viser det, at samvær er en central motivationsfaktor. Aktiviteter udover den sædvanlige træning er en investering, der skaber noget godt for både spillerne og holdet som helhed på længere sigt. Denne anerkendelse knytter sig til Honneths (2004) begreb om kærlighedsanerkendelse, hvor fællesskabet støttes og styrkes. Det kan fremhæve lysten til at deltage og dermed ses anerkendelse ikke kun som en belønning, men også som en indre motivation.

I nogle tilfælde, er det andre sociale forventninger, der ikke nødvendigvis bliver sagt, men som mærkes i fællesskabet og kulturen, spillerne motiveres af. Spiller 2 i klub 1 forklarer hvad, der motiverer hende: "Mine venner. Og så bare at tænke på, at man kan blive god. Og at man også gør ens træner glad ved at komme, og fællesskabet..." (bilag 15, l. 254). Udtalelsen illustrerer, at sociale forventninger og det at bidrage til sammenholdet fungerer som motivation. Dette kan ses som en identificeret regulering, da spilleren ikke nødvendigvis gør det af lyst, men for at være en god holdkammerat og en god spiller i trænerens øjne. Det kan også ses som en introjiceret regulering, der er drevet af indre pres, hvor spilleren deltager for ikke at svigte træneren og holdkammeraterne (Ryan & Deci, 2000a). Her motiveres spilleren af andre faktorer end selve interessen for fodbold, hvilket kan ses i forlængelse af de kønnede repræsentationer, vi så i analysedel 1 og 2, hvor piger blev fremstillet som mindre

ambitiøse og mere optagede af det sociale. Såfremt disse ydre faktorer dominerer, uden at være understøttet af oplevelsen af autonomi og anerkendelse, kan det risikere at påvirke den indre motivation negativt, og kan potentielt føre til amotivation. Her ses det, at positive sociale intentioner, i dette tilfælde at bidrage til holdet og den tilhørende kultur, kan have konsekvenser, såfremt spilleren ikke oplever det meningsfuldt på et personligt plan. Dette kan også forstås som et forsøg på at ville opnå en social anerkendelse, hvor andre omkring holdet anerkender spillerens tilstedeværelse.

Disse eksempler viser, hvordan ydre motivation blandt piger ofte hænger sammen med social ansvarlighed og ønsket om at passe ind. I Vallerands hierarkiske model placerer disse erfaringer sig ofte mellem det situationelle og kontekstuelle niveau, hvor ydre regulering bliver en del af deltagelsen. I stedet for at konkurrere individuelt, motiveres pigerne i højere grad af at opfylde fællesskabets forventninger, hvilket kan føre til både engagement og pres. Den ydre motivation kan altså påvirke den indre motivation, og dermed også have både positive og negative indvirkninger, og i værste fald føre til amotivation. Dette leder os videre til næste afsnit, som tager udgangspunkt i den indre motivation.

Relationers betydning for indre motivation

Ryan og Deci (2000a) pointerer at indre motivation styrkes gennem det, de kalder relatering, altså følelsen af at høre til og være forbundet med andre mennesker, og behovet for at føle sig anerkendt og værdsat. Denne motivationsform er vigtig for spillernes vedvarende motivation på længere sigt, men eftersom den indre og den ydre motivation er forbundne og kan påvirke hinanden, er det essentielt at kigge på, hvordan den indre motivation opstår. Fællesskab er en gennemgående motivationsfaktor i både spillernes udtalelser men også i observationer af træningerne. Dette udtrykkes blandt andet i følgende citat fra pige 2 i klub 4: "Jeg synes, det handler bare om, at vi er sammen og har det sjovt" (bilag 18, l. 75). Samtidig kan fællesskabet ses som en form for kærlighedsanerkendelse i Honneths forstand, hvor individet opnår selvtillid og trivsel gennem tryghed i sociale fællesskaber. Dette ser vi også, når pige 1 i klub 3 siger: "Jeg har fået virkelig mange venner. Der er fede ture og cups. Vi var i England for et par år siden. Det var virkelig fedt. Sammenholdet" (bilag 17, l. 92). Her bliver det sociale en motivationsfaktor, og oplevelsen af samvær og relationer driver lysten til at spille fodbold. Dette stemmer overens med eksisterende forskning fra Corvino et al. (2024), som pointerer, at piger ofte får en følelse af fællesskab og empowerment, når de spiller på et pigehold. Spiller 1 i klub 4 beskriver også,

hvordan fællesskab fungerer som et centralt omdrejningspunkt i træningen: "Jeg tænker bare sådan for at bevæge sig og at se sine veninder igen" (bilag 18, l. 119). Dette udsagn viser, hvordan sociale relationer og fællesskabet også bliver en motivationsfaktor på tværs af andre arenaer, blandt andet ved "at se sine veninder igen" kan motivere spillerne til at deltage i træningen. Her ses der en kobling mellem det Vallerand (1997) betegner som situationsspecifik motivation, hvor spilleren motiveres i øjeblikket af at gense veninder, og samtidig det kontekstuelle niveau, hvor deltagelse i træningen som aktivitet generelt er drevet af ønsket om at være en del af fællesskabet. De to niveauer ses i et kontinuerligt samspil. Over tid kan situationsspecifikke momenter som sociale oplevelser i enkelte træninger, styrke den kontekstuelle motivation og potentielt påvirke spillerens globale motivation, hvis fodbold er en del af spillernes identitet.

I observationerne ser vi den ovenstående omtalte fællesskabsorienterede kultur i interaktionerne. Dette udspiller sig i form af verbale udtryk, når spillerne i klub 4 snakker om private ting (bilag 22, l. 19). Dette ses også i form af en social praksis, der kommer til udtryk i Klub 3: Pigerne fjoller og wrestler på banen. Træneren accepterer de hygger (bilag 21, l. 62). Disse observationer stemmer overens med pigernes udtalelser om vigtigheden af hygge og socialt samvær som motivation for træningen. Spillernes samvær og relationer kan også forstås som en gensidig motivationsfaktor, idet de opfylder hinandens psykologiske behov for relatering (Ryan & Deci, 2000a). Som vi ser i ovenstående observation, og som vi også så i analysedel 2, accepterer trænerne at spillerne fjoller, hvilket indikerer, at trænerne anerkender, at spillerne netop skal have lov til dette. Det fremgår yderligere i analysedel 2, hvordan træner 2 aktivt forsøger at inddrage pigerne i fællesskabet, og lade dem få indflydelse på, hvordan dette kan gøres i træningsøjemed. Først blev der introduceret yoga som et tiltag, og på baggrund af spillernes feedback og engagement erstattede han senere en træning med dans i et forsøg på at styrke fællesskabet på holdet. Dette kan knyttes til Ryan og Deci (2000a) begreb om autonomi, der indikerer i hvilken grad spillerne har indflydelse på holdet, og hvorvidt det stemmer overens med deres ønsker. Anerkendelse spiller en central rolle som en ydre motivation, der understøtter den indre. Når spillerne oplever at blive værdsat og lyttet til, og når trænerne tilpasser aktiviteter ud fra spillernes ønsker, understøttes deres behov for både autonomi og relatering. I dette tilfælde foretrak pigerne dans frem for yoga, og derfor valgte træneren at erstatte yoga med dans for bedre at imødekomme deres ønsker. På denne måde anerkender Træner 2 vigtigheden af et godt fællesskab som motivationsfaktor for spillernes deltagelse. I Frasers (1999) optik, kan dette ses om et eksempel på, hvordan kulturel

anerkendelse skabes i praksis, idet træneren bidrager til at styrke værdsættelsen af forskellige måder, at være i fodboldmiljøet på, hvilket kan modvirke marginaliseringen af piger i fodbold.

Samtidig viser pigernes egne fortællinger, at motivation ikke kun handler om fællesskab, men også om ønsket om faglig udvikling i sporten. Dette kommer til udtryk i analysedel 2, hvor en spiller peger på, at gode sociale relationer skaber bedre forudsætninger for personlig udvikling. Dette fokus på både sociale og læringsmæssige mål udfordrer den stereotype forestilling om, at piger primært motiveres af relationer, mens drenge drives af konkurrence. Her ser vi en central modsætning i den kønnede forestilling om at udvikling og motivation ofte opstår gennem konkurrence, men i dette tilfælde sker det gennem fællesskab. I lyset af de eksisterende normer i sporten forbindes fodbold med en konkurrencesport med konnotationer til maskulinitet. Dermed opfattes sporten ud fra de stereotype standarder om, at en konkurrencepræget og mere seriøs tilgang, kan udløse bedre forudsætninger for kompetence i fodbold. Her kobles motivationen for at lære, eller hvad Ryan og Deci (2000a) kalder kompetence, direkte sammen med fællesskabets tryghed og støtte. Læring og fællesskab går ifølge spilleren hånd i hånd, og ses ikke som at det ene udelukker det andet, men derimod at begge dele kan og bør være til stede til træningen. Spiller 3 i klub 3 siger således: "Jeg synes, at en af de grunde, eller en af de ting, der motiverer mig meget, er, at jeg kan lære noget nyt" (Bilag 17, l. 218). Udsagnene peger på det Nicholl (1984) kalder en opgaveorienteret målorientering, hvor individet vurderer succes ud fra egen indsats og læring, snarere end sammenligning med andre. Dette stemmer også overens med Møllerløkken et al's (2017) fund i litteraturreviewet, hvor hun argumenterer for, at piger ofte befinder sig bedst i et mestringsorienteret miljø, med fokus på læring og udvikling. I modsætning til den stereotype opdeling mellem piger som sociale og drenge som konkurrenceorienterede, ønsker pigerne at blive bedre, men blot på deres egen måde og i trygge rammer.

Når fraværet af fællesskab fører til amotivation

I vores observationer og fokusgruppeinterviews ser vi også eksempler på, hvad der resulterer i amotivation hos spillerne. Amotivation er ifølge Ryan og Deci (2000a), når individet hverken oplever autonomi, kompetence eller relatering. Som analysen viser fremhæver flere spillere positivitet omkring andre sociale aktiviteter end fodbold, og dermed relatering, som en forudsætning for lyst til at gå til fodbold. Derfor kan det argumenteres for at fraværet af sociale relationer kan føre til lav motivation eller decideret amotivation. Som Spiller 2 i klub 3 fortæller:

”Tit når jeg skal til træning, så gider jeg virkelig ikke. Og det kan være virkelig irriterende, at jeg lige skal stoppe det, jeg skal, og skal til træning. Men så husker jeg på, at jeg har det altid sjovt, når jeg er til træning” (bilag 17, l. 223).

Spilleren udtrykker et dilemma mellem ønsket om fællesskab og modviljen mod træning. Dette kan siges at være en situationel amotivation, hvor det sociale frembringer motivationen, der afgør beslutningen for at deltage i træningen. Her opstår identificeret regulering, da spilleren ser fodbold som meningsfuldt grundet det sociale med sine veninder, selvom hun ikke har lyst til at deltage i træningen. Hvis spilleren ikke havde sine veninder, ville det føre til amotivation, da det primært er det sociale fællesskab, der motiverer hende til at deltage i træning. I observationen af klub 3 udspiller sig en situation, der også indikerer amotivation: Pigerne, som skal lave øvelse om at tippe bolden i målet ligger bare på jorden og snakker og hygger (bilag 21, l. 41). Denne iagttagelse kan forstås som amotivation for at deltage i selve aktiviteten, og snarere at spillerne motiveres af at hygge sig og snakke med hinanden. Dette kan skyldes manglende interesse i øvelsen, hvilket er et eksempel på manglende situationsspecifik motivation (Vallerand, 1997). Når fodbold i lavere grad handler om at forbedre tekniske færdigheder, men i højere grad om at være social sammen, bliver motivationen snarere drevet af relatering end af kompetence (Ryan og Deci, 2000a). Set i lyset af kønnede repræsentationer, reproducerer spillerne normen om, at piger har større tilbøjelighed til at lade sig styre af det sociale frem for konkurrence. Det kan forstås som et opgør mod det maskuline syn på fodbolden, der fokuserer på præstation som den ‘rigtige’ måde at engagere sig i sporten på. Det sociale og det konkurrenceorienterede kan komme til at stå i vejen for hinanden, særligt når det sociale opfattes som en barriere for udvikling. Dette er ifølge Ryan og Deci en udfordring, da relatering og kompetence begge er behov, der skal opfyldes for at opnå vedvarende motivation.

Trænerne i klub 3 blander sig ikke, når pigerne afviger fra øvelsen, og ligger på jorden. Dette tyder på en manglende anerkendelse, hvor det spillerne gør, ikke tillægges betydning. Når trænerne ikke udviser, at pigernes deltagelse eller indsats er vigtig, kan det føre til, at spillerne mister følelsen af både autonomi og kompetence, og dermed risikerer det at afføde amotivation. Her opleves det, hvordan repræsentation, anerkendelse og motivation hænger tæt sammen. Når trænerne møder pigerne med lave forventninger, risikerer de at forstærke den eksisterende forestilling om, at piger ikke er seriøse. I stedet for at styrke engagementet, kan det få den modsatte effekt, hvor pigerne trækker sig, fordi de ikke føler sig anerkendt, eller oplever

vigtigheden af deres tilstedeværelse. Set med Halls (1997) teori om repræsentation, kan dette være et eksempel på, hvordan piger skaber mening og identitet gennem fællesskab og samtale. Dog sker det i en fodboldkultur, hvor det ikke ses som normen. Pigernes måde at være i sporten udfordrer derfor de kønnede repræsentationer om, hvordan en 'rigtig' fodboldspiller skal være. Dermed risikerer deres adfærd at blive tolket som useriøs eller amotiveret, selvom den i virkeligheden kan være udtryk for en anden form for engagement og tilhørsforhold. Dette ses også når spillerne omtales som "snakkeklubben", hvor trænerne fremstiller dem som noget, der forstyrrer træningen og deres udvikling.

Fællesskab og sociale relationer spiller en central rolle for pigers motivation i fodbold og fungerer i mange tilfælde som en drivkraft for både engagement og læring. I stedet for at være en hindring for udvikling, udgør fællesskabet en alternativ måde at engagere sig i sporten på, hvilket fortjener anerkendelse. Når pigers motivation og deltagelse ikke anerkendes som legitim, men måles op imod stereotype idealer om konkurrence og præstation, opstår der, med Frasers (1999) begreb, en todimensionel uretfærdighed. For at imødekomme dette kræver det både lige fordeling af ressourcer og kulturel anerkendelse af det feminine som ligeværdigt. Denne forståelse af pigers motivation viser, hvordan deres engagement ofte står i kontrast til den konkurrenceprægede kultur, der dominerer fodboldmiljøet. Ydre og indre motivation påvirker hinanden og kan enten styrke eller hæmme deltagelsen, afhængigt af hvordan anerkendelsen gives og opleves. Som Bjerksæter og Lagestad (2022) påpeger, hænger ydre og indre motivation tæt sammen og påvirker hinanden gensidigt. I vores speciale viser det sig, at denne sammenhæng kan styrke eller hæmme pigers deltagelse, afhængigt af hvordan anerkendelse gives og opleves. Anerkendelse, der opleves som reel og støttende, kan styrke motivationen, mens pres og ensidige præstationskrav kan føre til amotivation. I det følgende rettes blikket derfor mod pigernes egne stemmer og deres aktive rolle i at forme fodboldens sociale rammer gennem deres handlinger og kommunikation.

8.3.2. Spillernes stemme

Ovenstående viser, hvordan pigers motivation ofte udfolder sig i samspil med fællesskab og anerkendelse snarere end præstation. I det følgende fokuserer vi på spillernes egne stemmer og ser nærmere på, hvordan pigerne ikke blot tilpasser sig de eksisterende rammer, men også aktivt er med til at forme dem. Det er centralt at undersøge pigernes perspektiver, da de, som Themen (2024) påpeger, spiller en central rolle i arbejdet med at udfordre maskuline magtstrukturer og

kønsbaserede udfordringer og dermed bidrage til en mere inkluderende sportskultur. Dette kommer blandt andet til udtryk, når spillerne efterspørger flere pigehold, påvirker træningens indhold eller sætter fokus på sociale aktiviteter frem for præstation. Disse tiltag fremhæver følelsen af medbestemmelse og indflydelse som en vigtig motivationsfaktor. For at forstå dette, tager vi udgangspunkt i pigernes egne stemmer, særligt som de kommer til udtryk i fokusgruppeinterviewene og observationerne samt hvordan deres handlinger kan kobles sammen med anerkendelse og kønnede repræsentationer.

Pigerne som medskabere af træningsmiljøet

Flere eksempler fra både fokusgrupperne og observationerne viser, hvordan pigerne oplever at have indflydelse og mulighed for selvbestemmelse i deres fodboldmiljø. På tværs af alle fire fokusgrupper giver pigerne udtryk for, at de har et godt forhold til deres trænere, og at kommunikationen imellem dem fungerer. Nogle nævner, at de føler sig trygge ved at sige deres mening. I fokusgruppe 3 bliver dette konkretiseret, da spiller 2 siger: "Men her kan vi godt sige, at den her træning var ret... Eller øvelsen var ret dårlig, fordi vi skulle vente i kø så længe" (bilag 17, l. 279). Udsagnet vidner om en flad relation mellem spiller og træner, hvor pigerne tør give udtryk for deres holdninger og komme med feedback. Når spillerne oplever, at deres stemme bliver hørt, får de mulighed for at præge træningen, så den afspejler deres egne behov og værdier, hvilket ifølge Ryan og Deci (2000a) er et eksempel på autonomi. Dette kan ifølge Abdul-Sattar & Al-Samarraie (2021) ligeledes styrke den attitudemæssige homofili, som handler om, hvorvidt trænere og spillere deler samme syn på spillets værdier, målsætninger og læringsprocesser. Jo større værdimæssig overensstemmelse, desto bedre bliver kommunikationen og dermed også motivationen. Det er derfor centralt, at trænere og spillere kan tale sammen om både udfordringer og ønsker, da dette i sidste ende har stor betydning for pigernes motivation. At spillerne får mulighed for at udtrykke egne præferencer og bliver mødt med en anerkendende tilgang fra træneren, kan samtidig forstås som et udtryk for Honneths (2004) begreb om retlig ligebehandling, hvor pigerne oplever sig som ligeværdige deltagere i fællesskabet.

Denne oplevelse af åbenhed og indflydelse, som spiller 2 i klub 3 sætter ord på, spejler sig i praksis, hvilket fremgår af observationerne. På tværs af alle fire observationer ser vi, at spillerne udviser en høj grad af handlekraft og ikke tøver med at engagere sig, enten ved at foreslå øvelser, stille spørgsmål eller helt at afvige fra trænerens instruktioner. Dette vidner om en vis grad af indflydelse, hvilket kan være med til at tilfredsstille spillernes behov for autonomi. Når pigerne får indflydelse på træningen frem for blot at følge anvisninger, vil de

opleve, at deres egne værdier og ønsker afspejles i det, de gør. Hvis en øvelse tilpasses efter deres input, styrkes følelsen af medbestemmelse og autonomi. Det øger sandsynligheden for, at spillerne engagerer sig frivilligt og med større motivation. Denne oplevelse af kontrol og ejerskab kan styrke deres indre motivation, fordi de i højere grad deltager på egne præmisser (Ryan & Deci, 2000a). I klub 1 er spillerne konstruktive og engagementet er tydeligt, når de løbende kommer med idéer til nye øvelser og byder ind med ændringer til, hvordan øvelserne kan udføres undervejs. Spillernes input mødes med anerkendelse og inddrages i det omfang, det kan lade sig gøre (bilag 19). Dette tyder på en høj grad af autonomi, selvbestemmelse og integreret regulering (Ryan & Deci, 2000a). I klub 2 er engagementet mere afdæmpet, men pigerne stiller spørgsmål og kommer i mindre grad med input (bilag 20). Her tegner der sig et billede af, at der eksisterer en åben kommunikationskultur, hvor det er acceptabelt at bidrage med input. I klub 3 og 4 udspiller der sig en anden type mønster, når vi ser tydelig modstand mod trænerens instruktioner. Som tidligere nævnt i denne analysedel beder træneren i klub 3 nogle spillere om at udføre en teknisk øvelse, hvor pigerne reagerer med utilfredshed, og flere siger ham direkte imod (bilag 21, l. 37-45). Noget lignende ses i klub 4, hvor en øvelse med armbøjninger mødes med brok og direkte afvisning ved at nogen af pigerne siger "nej" til øvelsen (bilag 22, l. 11). Træneren undlader at insistere på, at pigerne skal lave armbøjningerne (bilag 22, l. 14).

Ovenstående viser, hvordan spillerne ikke motiveres af ydre faktorer som belønning, anerkendelse eller frygt for straf. De modsiger trænerens instruktioner uden bekymring for konsekvenser, og de forsøger ikke at leve op til en forventet norm omkring præstation, hvilket tyder på fravær af ydre motivation. Det antyder også, at trænerne ikke lægger et præstationspres på spillerne, som de føler sig forpligtede til at efterleve. Dette kan forstås med afsæt i Frasers (1999) begreb om anerkendelse, hvor forskellige former for motivation og deltagelse værdsættes på lige fod, uden at skulle tilpasses en normativ standard for, hvordan fodbold bør praktiseres. Når trænerne undlader at presse pigerne til at præstere, udfordrer de samtidig de dominerende diskurser, hvor fodbold forbindes med konkurrence, teknik og maskuline værdier. De skaber i stedet en alternativ repræsentation af, hvad det vil sige at være fodboldspiller, hvor trivsel og fællesskab også kan være i centrum. Spillerne får lov til at sige nej til øvelser, fordi trænerne prioriterer trivsel og leg over konkurrence og præstation. Det skaber plads til andre former for deltagelse end præstationsorienterede. Samtidig kan denne tilgang dog virke paradoksal, for når kravene til spillerne er lave, kan det også fremstå som om, at trænerne har lave forventninger til spillerne. Dette afspejler en af de kønnede repræsentationer, der blev

tydelig i analysedel 1, hvor piger ofte italesættes som mindre teknisk kompetente og mødes med lavere forventninger.

Med Frasers (1999) perspektiv bliver det tydeligt, at hvis piger anerkendes uden, at de dominerende repræsentationer om køn ændres, risikerer man blot at fastholde de eksisterende hierarkier. Det bliver en form for kulturel misanerkendelse, hvor piger inkluderes på vilkår, der bekræfter deres marginaliserede position i sporten. Her bliver anerkendelse og repræsentation tæt forbundene, idet de lavere krav til spillerne både kan ses som en anerkendelse, der imødekommer deres behov og forskellighed, men samtidig risikerer at fastholde en repræsentation af piger som mindre kompetente aktører i sporten. Det peger på behovet for en anerkendelsespraksis, der ikke blot respekterer forskellighed, men samtidig arbejder aktivt for at ændre de diskurser, som positionerer piger som sekundære i fodboldkulturen. I dette tilfælde må pigernes egne behov sættes i centrum. Som tidligere vist i analysen fremhæver spillerne fællesskab som den vigtigste motivationsfaktor. Derfor kan det argumenteres, at trænerne bevidst prioriterer glæde og engagement over teknisk kunnen for at imødekomme pigernes ønsker om en mere legende og social tilgang til træningen. Dermed medvirker de til at skabe nye, mere inkluderende repræsentationer af fodbold.

Pigers motivation i spændet mellem relationer og kompetence

Eksemplerne viser også, at spillerne vægter relatering højere end kompetence og tager ejerskab over træningen. Dette viser en tydelig autonomi, hvor spillerne vælger aktivt ikke at deltage, siger træneren imod og agerer i overensstemmelse med deres egne ønsker. Dette indikerer, at de oplever en form for kontrol og selvbestemmelse, når de ikke deltager i øvelsen, fordi de ikke har lyst. Det er dog væsentligt at nuancere forståelsen af denne form for selvbestemmelse. Når spillerne vælger at afvige fra trænerens instruktioner, opstår en form for autonomi, men det sker i en kontekst, hvor træneren stadig repræsenterer den institutionelle autoritet. Hvis træneren ikke tydeligt guider og støtter spillerne, kan selvbestemmelsen ende med at skabe usikkerhed frem for motivation. Hvis spillerne oplever autonomi uden samtidig at føle sig kompetente og støttet i deres udvikling, risikerer man, at de mister følelsen af retning og progression. Men ifølge Ryan og Deci (2000a) kræver selvbestemt motivation både en tilfredsstillelse af autonomi, kompetence og relatering. I disse tilfælde opfyldes kun to af de tre behov: relatering i form af det sociale og autonomi i form af, at spillerne har kontrol over deres handlinger og ikke bliver tvunget til noget, som de ikke har lyst til. Når behovet for kompetence ikke imødekommes, kan det bidrage til lav motivation under øvelserne og på sigt øge risikoen

for amotivation. Øvelserne opleves måske som mindre meningsfulde, fordi spillerne enten ikke føler sig kompetente i dem, eller fordi de ikke tillægger teknisk kunnen samme værdi som andre behov, såsom fællesskab og kontrol. Trænerens accept af spillernes adfærd kan tolkes som et udtryk for retlig anerkendelse, idet han behandler dem som ligeværdige medlemmer af holdet med ret til både medbestemmelse og frihed i træningen (Honneth, 2004).

Set i lyset af vores litteraturreview viser disse observationer, at motivation i pigefodbold ofte hænger sammen med sociale aspekter snarere end præstationer. Dette støtter studierne af Rodrigues et al. (2023) og Nielsen et al. (2023) op om, da de fremhæver vigtigheden af, at trænerne understøtter spillernes autonomi og relatering for at fremme motivation. I disse tilfælde er det ikke nødvendigvis trænerne, der aktivt faciliterer denne understøttelse, men de giver plads til, at pigerne selv kan skabe den, ved at acceptere deres ønsker, og lade dem forme træningssituationen efter egne behov. Et eksempel på, hvor træneren direkte understøtter pigernes autonomi, ses i klub 3, da han spørger pigerne: "Jer der skal være med til kamp?" (bilag 21, l. 52). Hermed inviterer træneren pigerne til selv at vælge, om de ønsker at deltage i kampen til træningen, og giver dem dermed aktivt medbestemmelse og frihed til at træffe egne beslutninger. Ifølge SDT kan dette øge sandsynligheden for indre motivation, fordi handlingen opleves som frivillig og meningsfuld. Det er altså vigtigt at nuancere forståelsen af motivation. Manglende deltagelse i enkelte øvelser er ikke nødvendigvis et udtryk for amotivation, men snarere for, at motivationen har forskudt sig mod andre behov, såsom relationer og ejerskab. Spillerne engagerer sig nemlig stadig aktivt i andre dele af træningen, som for eksempel kamp, hvilket tyder på, at motivationen snarere er selektiv end fraværende.

Sammenfattende viser ovenstående, at spillerne udfordrer de kønnede repræsentationer, som vi analyserede i analysedel 1, hvor maskuline idealer som disciplin og konkurrence ofte dominerer. Det viser sig, at pigerne får lov til at bidrage til træningsmiljøet og skabe en kultur, der i højere grad stemmer overens med deres egne værdier og motivation. Dette kan ses som en moddiskurs, hvor pigerne, i tråd med Giddens' (1984) begreb om strukturens dualitet, er med til at forme de strukturer, de er en del af. Det er centralt at forstå denne mulighed for autonomi som et opgør med den historiske marginalisering af kvindefodbold, som flere studier i litteraturen peger på som en konsekvens af maskuline magtstrukturer og stereotyper (Gozillon & Bréhon, 2024; Themen, 2024). Når pigerne får plads til at vælge, tale og forme deres fodboldmiljø, er det et udtryk for en mere inkluderende kultur, hvor stemmerne fra dem, der traditionelt har været marginaliserede, træder tydeligere frem. Det bliver således tydeligt,

hvordan pigernes ret til medbestemmelse og oplevelse af autonomi i træningen er tæt knyttet til anerkendelse, men det er ikke nok, at pigerne bliver lyttet til som individer. Deres måde at deltage i sporten på skal også anerkendes som lige så værdifuld som drengenes i fodboldkulturen som helhed. Denne kobling mellem anerkendelse og repræsentation er central i Frasers (1999) teori, hvor netop status og kulturelle symboler spiller en afgørende rolle i forhold til social retfærdighed. Hvis piger i fodboldmiljøet konstant repræsenteres gennem diskurser, hvor de fremstår som mindre kompetente end drenge, bliver det vanskeligt for dem at opnå reel anerkendelse. Det er ikke nok, at de tildeles lige ressourcer som banetider eller faciliteter (omfordeling), hvis deres deltagelse stadig er indlejret i en kultur, hvor det feminine positioneres som 'det andet' i forhold til en maskulin fodboldnorm. Her viser Fraser (1999) hvordan anerkendelse og repræsentation hænger sammen. Hvis anerkendelsen ikke ledsages af en kulturel omvurdering, risikerer man at fastholde hierarkier, hvor piger accepteres på vilkår, der bekræfter deres marginaliserede position. Her bliver både anerkendelse og motivation betinget af, at pigerne ikke blot inkluderes, men aktivt ses som ligeværdige aktører i sporten. Altså er anerkendelse alene ikke nok til at motivere pigerne, hvis de dybt forankrede kønnede repræsentationer fortsat ikke ændres.

Usikkerhed og kompetence som motivationsbarrierer

Selvom vi i analysedel 2 ser, at trænerne ofte roser og anerkender pigerne, viser det sig samtidig, at ros og tryghed i træningssammenhæng ikke nødvendigvis overføres til kampsituationer. Det er bemærkelsesværdigt, at samtlige fokusgrupper peger på kamp som det sjoveste ved træning, men når det gælder "rigtige kampe", opstår der usikkerhed og modvilje. Pige 3 i klub 3 skelner mellem kamp til træning og en "rigtig kamp" og forklarer, hvorfor hun foretrækker træningskampen: "Det er ikke sådan en rigtig kamp. Der er ikke så mange forventninger. Der er ikke så meget pres på en" (bilag 17, l. 115). Her skelnes der tydeligt mellem leg og konkurrence, hvor træningskampe forbindes med leg, glæde og tryghed, mens 'rigtige' kampe forbindes med konkurrence, bedømmelse og forventningspres. Denne forskel kan forstås som et udtryk for lav situationsspecifik motivation til de 'rigtige' kampe (Vallerand, 1997), da det aktiverer ydre forventninger frem for indre lyst. Træner 3 understøtter denne pointe og siger:

"Meget tror jeg handler om selvtillid. Det er nok den største barriere for, at de ikke spiller kamp i hvert fald. Det er mere, at de ikke selv tror, at de er gode nok, eller at de er bange for, at de andre på holdet ikke synes de er gode nok" (bilag 13, l. 119).

Her ses, hvordan egoorientering kommer til udtryk, hvor pigerne vurderer deres egne evner i forhold til andres forventninger og vurderinger (Nicholls, 1984). Dette kan kobles til Ryan og Decis (2000a) pointe om, at piger ofte oplever ydre motivation gennem sociale forventninger og indre pres om at leve op til andres krav. Dette kan skabe et spændingsfelt mellem pigernes egne værdier og de ydre forventninger, hvilket øger risikoen for introjiceret regulering, hvor adfærden styres af indre pres, frem for indre motivation. I værste tilfælde kan det udvikle sig til amotivation, hvis pigerne ikke føler sig kompetente eller trygge nok.

Dette kan også ses i lyset af de kønnede repræsentationer, som blev analyseret i analysedel 1. Når pigefodbold i sprog og praksis fortsat forbindes med lavere niveau, mindre seriøsitet eller “det andet” i forhold til drengefodbold, skaber det en ramme, hvor piger ikke nødvendigvis føler sig som ‘rigtige’ fodboldspillere. Udsagn fra analysedel 1 som “det er ikke en pigesport” (bilag 10, l. 67) og “jeg blev overrasket over, hvor gode piger kan være” (bilag 14, l. 335) er udtryk for en kultur, hvor piger i fodbold forstås som undtagelsen og ikke som normen. Dette kan være med til at skabe en grundlæggende tvivl hos pigerne om, hvorvidt de passer ind i sporten, og om de er ‘gode nok’ til at spille kamp. Dette forstærkes i kampsituationer, hvor præstation og bedømmelse træder tydeligere frem end i træning. At pigerne i fokusgrupperne foretrækker træningskampe frem for rigtige kampe, kan det forstås i lyset af de internaliserede kulturelle repræsentationer og normer, som præger fodboldens sprog og struktur.

Dermed bliver det tydeligt, hvordan oplevelsen af kompetence udgør en central motivationsbarriere for piger i fodbold, særligt i kampsituationer, hvor bedømmelse og ydre forventninger fylder mere end i træning. Selvom relationel anerkendelse og en følelse af autonomi ofte er til stede i træningen, er det ikke tilstrækkeligt til at opretholde motivation, hvis spillerne ikke samtidig oplever sig som kompetente. Her bliver kulturelle repræsentationer afgørende. Når piger fortsat mødes af forestillinger om, at de er teknisk svagere, svækkes deres selvforståelse om at være ligeværdige deltagere i sporten. Hvis kompetence ikke anerkendes, hverken relationelt eller kulturelt, opstår risikoen for introjiceret regulering og i værste fald amotivation. Derfor må både træneres anerkendelse og fodboldkulturens sprog udfordre de dominerende kønnede repræsentationer, så piger ikke blot inkluderes, men oplever sig selv som naturlige aktører i sporten.

8.3.3 Diskuterende delkonklusion

Analysedel 3 viser at spillernes motivation i høj grad udspringer af fællesskab, tryghed (relatering) og oplevelsen af medbestemmelse (autonomi) frem for konkurrence og præstation (kompetence), som ellers ofte forbindes med den traditionelle forståelse af fodbold. Spillernes motivation bør ikke alene ses som noget individuelt, men snarere i tæt sammenhæng med de strukturelle og kulturelle rammer, der præger fodboldmiljøet. Det rejser spørgsmålet om, hvad der egentlig opfattes som anerkendt motivation i fodboldmiljøet?

Når spillerne foretrækker sociale aktiviteter, træningskampe eller samvær frem for tekniske øvelser, risikerer det at blive tolket som useriøsitet, som vi ser når pigerne omtales som “snakkeklubben”. Denne useriøsitet kan medføre, at disse motivationsformer ikke anerkendes som værdifulde i sporten. Men hvad afslører det egentlig om de underliggende kønnede normer i sporten? Det peger på, at bestemte former for motivation, dem, der lægger vægt på fællesskab og relationer, fortsat står i skyggen af en dominerende præstationsdiskurs, der er dybt forankret i sportens maskuline kultur. Dermed illustreres Halls (1997) pointe om, at repræsentationer ikke blot beskriver virkeligheden, men producerer den, og i dette tilfælde producerer forestillinger af piger som mindre ambitiøse, netop fordi deres måder at være motiveret på ikke passer ind i den eksisterende forståelse af fodbold. Samtidig ser vi eksempler på, at nogle trænere udfordrer denne norm, og anerkender spillernes behov for at engagere sig i sporten og dens kultur på deres egne præmisser. Her ses et tegn på, at fodboldkulturen og de tilhørende kønsdiskurser, der udspiller sig, er under udvikling, hvilket Javier Ventaja-Cruz et al. (2024a) også fremhæver. Det kan i samme ombæring diskuteres, om træneres anerkendelse af pigernes behov for fællesskab og hygge også afspejler lavere forventninger til dem.

Vi ser ligeledes, hvordan pigerne udfordrer disse strukturer. I analysedel 3 ser vi spillere, der ikke blot tilpasser sig, men aktivt tager ordet, foreslår ændringer og siger nej til øvelser. Dette kan tolkes som udtryk for en moddiskurs, hvor spillerne udtrykker, at fodbold også kan være andet end præstation. Giddens’ teori om strukturens dualitet (1984) hjælper os her til at forstå, at selv i et miljø præget af strukturer, har spillerne mulighed for at handle og påvirke disse. Spørgsmålet bliver dog, om pigerne faktisk får mulighed for at ændre normerne, eller om deres deltagelse blot foregår inden for de eksisterende rammer uden at udfordre dem? Det kan også diskuteres, hvorvidt nogle af pigerne egentlig ikke er motiverede for fodbold, men snarere foretrækker andre aktiviteter. Samtidig kan der argumenteres for, at det er acceptabelt at have

andre formål med at gå til fodbold end blot det sportslige, eksempelvis ønsket om fællesskab og samvær med veninderne.

En mulig løsning er at oprette to pigehold per årgang: ét konkurrencefokuseret hold der spiller kampe og ét fællesskabsorienteret hold uden turneringsdeltagelse. Det vil imødekomme både socialt- og konkurrenceorienterede spillere. Samtidig kan det åbne for flere kvindelige trænere, da trænerrollen på det sociale hold i højere grad baseres på relationsarbejde. Dette er en tilgang, som kan appellere til kvinder, der fravælger rollen grundet manglende fodboldfaglighed, som fremgår i analysedel 1. Der opstår dog et dilemma, da denne løsning risikerer at opretholde en opdeling mellem præstation og fællesskab – netop den dikotomi vi ser i analysen. At forene de to kræver et opgør med kønnede normer, der nedvurderer det feminine. Først når fællesskab anerkendes som en ligeværdig tilgang til fodbold, og piger ikke ses som mindre kompetente, kan man skabe inkluderende træningsmiljøer, hvor begge tilgange sameksisterer.

Derudover viser denne analysedel, at pigernes engagement i høj grad udspringer af relatering og autonomi, men at kompetence ofte bliver den svage faktor, særligt i kampsituationer, hvor usikkerhed og sammenligning fylder mere. Derfor kan det diskuteres, om fodboldmiljøet er formet til at frembringe pigers følelse af kompetence, når de motiveres af andre faktorer. Ifølge Honneth (2004) er anerkendelse afgørende for udviklingen af selvtillid og værdighed, og når pigers kompetencer sammenlignes med drenge og ikke anerkendes i tilstrækkelig grad, risikerer vi netop at se tendenser til amotivation og usikkerhed. Det handler ikke blot om, at piger får adgang til sporten, men også om, hvilken position de tildeles, og hvilke repræsentationer og samfundsmæssige vilkår der muliggør, at de kan føle sig kompetente. Derfor bliver det også nødvendigt at vende blikket tilbage mod de strukturer og repræsentationer, der former sporten som institution.

Sammenfattende peger analysedel 3 på, at motivation i pigefodbold ikke kan forstås løsrevet fra de kulturelle og strukturelle rammer, spillerne befinder sig i. Repræsentationer af køn, forskellige former for anerkendelse og de institutionelle strukturer hænger tæt sammen, og har direkte indflydelse på, hvordan motivation kommer til udtryk, og hvilke former for motivation, der overhovedet bliver anerkendt i fodboldens kultur.

8.4 Kontekstens betydning for pigers motivation

Følgende afsnit opsummerer de analytiske fund med fokus på, hvilken betydning konteksten i de fire cases har for pigers motivation. Når man sammenligner de fire fodboldklubber på tværs af geografisk placering, medlemstal og organisering, træder både fællestræk og forskelle frem, som har betydning for pigers motivation i fodboldmiljøet. På tværs af alle klubberne ses et gennemgående fokus på det sociale fællesskab som en central motivationsfaktor. På dette punkt ses ingen markante forskelle relateret til klubbernes specifikke kontekst.

Analysen viser også forskelle, når det gælder ressourcer, forståelser af køn og træneres tilgang til piger. I klub 2 og klub 3, som begge har mange pigemedlemmer, henholdsvis som en ren pigeclub og som en af landets største pigefodboldklubber, fremhæver ledere, at piger og drenge tildeles samme ressourcer. Dette ses ikke i klub 1 og 4, hvor piger udgør et mindretal, og hvor ligestilling dermed synes mindre fremtrædende. Når det gælder træning og kommunikation differentierer klub 1 og 3 ikke mellem køn. I kontrast hertil beskriver trænere i klub 2 og 4, at piger kræver en anden tilgang. Forskelle ses også i omtalen af kønnede repræsentationer, som klub 4 har tendens til at tale ind i. Det kan skyldes klubbens licenskrav, hvor fokus på præstation tydeliggør ulighed mellem køn. I modsætning til de andre klubber nævner hverken ledere eller trænere i klub 1 kønnede repræsentationer, hvilket er bemærkelsesværdigt, da klubben er stor, men har få pigespillere. Man kunne forvente, at dette ville gøre sig gældende i den rene pigeclub, men det peger på, at det ikke er fordelingen af køn, der er afgørende.

I klub 3 ses en højere grad af refleksion blandt spillerne. Det tyder på, at klubbens store pigefællesskab muliggør flere måder at forstå og identificere sig som fodboldspiller på. Klubbens placering i hovedstadsområdet kan spille ind, da bevidsthed om køn og ligestilling her kan være mere udbredt. Dog modsiges dette af klub 4, som også ligger i hovedstadsområdet, men hvor pigerne ikke i samme grad viser refleksion over køn. Det understreger, at det ikke nødvendigvis er den geografiske placering, men snarere de mennesker og diskurser, der præger klubkulturen, der har betydning for, hvordan køn og fodbold forstås. Bemærkelsesværdigt udtrykker spillerne i klub 3 størst usikkerhed ved at spille kamp, selvom piger og drenge behandles ens, og pigerne er stærkt repræsenteret. Dette indikerer, at kønnede repræsentationer har større indflydelse på pigers motivation end strukturelle forhold som kluborganisering og ressourcefordeling.

Sammenfattende viser dette, at konteksten i form af geografisk placering, klubstørrelse og klubfilosofi ikke kan stå alene som forklaringsrammer for pigers motivation i fodbold. Selvom alle klubberne deler en grundlæggende værdi om fællesskab og tryghed, viser forskelle i tilgang til ressourcer, træning og køn, at lokale praksisser og diskurser har stor betydning. Det bliver tydeligt, at det ikke er klubbernes kontekst, der er afgørende, men hvordan klubben arbejder med repræsentation, anerkendelse og køn i praksis. Dermed må konteksten forstås i samspil med de diskurser, der præger det sociale liv i klubberne.

9. Konklusion

Specialet har undersøgt, hvilken betydning repræsentation og anerkendelse har for pigers motivation i fodbold, og hvordan disse forhold enten bliver udfordret eller reproduceret i fodboldmiljøet. Gennem en analyse af fire danske breddefodboldklubber viser undersøgelsen, at pigers motivation i høj grad formes i samspillet mellem sociale relationer, oplevelsen af autonomi og følelsen af kompetence. Med afsæt i Ryan og Decis (2000a) selvbestemmelsesteori viser analysen, at disse tre behov, relatering, autonomi og kompetence, er afgørende for pigers vedvarende motivation, men at de i mange tilfælde ikke anerkendes som ligeværdige i en kultur præget af konkurrence og præstation. Disse faktorer viser sig at være tæt forbundet med de kønnede repræsentationer og kulturelle normer, der dominerer fodboldens verden.

Repræsentation viser sig at spille en central rolle i forhold til pigers oplevelse af at høre til i sporten. Når piger fremstilles gennem stereotype eller marginaliserende sproglige praksisser påvirker det deres oplevelse af, hvad der anerkendes som en legitim måde at være fodboldspiller på. Dette underminerer følelsen af kompetence og tilhørsforhold. Halls (1997) teori om repræsentation og Giddens' (1984) strukturationsteori har bidraget til at forstå, hvordan kønnede diskurser både afspejler og opretholder en mandsdomineret fodboldkultur, hvor piger ofte må tilpasse sig maskuline normer for at opnå anerkendelse.

Anerkendelse udspiller sig både relationelt, gennem trænere og lederes interaktioner med spillerne, og strukturelt, i form af adgang til ressourcer og organisatoriske rammer. Set i lyset af Honneths (2004) teori om anerkendelse er både kærlighedsanerkendelse, social agtelse og retlig ligebehandling centrale for pigernes mulighed for at deltage ligeværdigt i sporten. I flere tilfælde ses, hvordan anerkendelse gives på baggrund af kønnede forestillinger, eksempelvis når piger opfattes som mere omsorgskrævende eller mindre teknisk kompetente end drenge. Dette skaber et paradoks, hvor anerkendelse både kan motivere pigerne og samtidig fastholde stereotype forventninger. Honneths begreb om retlig anerkendelse peger på vigtigheden af, at alle deltagere i samfundet, herunder i sporten, anerkendes som ligeværdige. Når piger skal leve op til drengenes standarder for at blive taget alvorligt, undermineres denne form for ligeværd. Her bidrager Fraser (1999) med en vigtig pointe om, at anerkendelse ikke kun er et spørgsmål om individets oplevelse af at blive set og hørt, men også om at være ligeligt repræsenteret i de institutionelle strukturer.

Undersøgelsen viser også tegn på modstand og forandring. Flere ledere og trænere forsøger at anerkende pigers egne måder at deltage i sporten på, og pigerne selv udviser autonomi ved aktivt at præge træningen. Dog sker dette ofte inden for rammer, der stadig er påvirket af den dominerende præstationskultur. Derfor peger specialet på behovet for en mere inkluderende forståelse af fodbold, hvor både konkurrence og fællesskab kan sameksistere som legitime motivationsformer.

Sammenfattende viser specialet, at repræsentation og anerkendelse er tæt forbundne med pigers motivation i fodbold, og at disse forhold både udfordres og reproducere i hverdagspraksisser, sprogbrug og strukturelle vilkår. Skal pigefodbolden udvikles på ligeværdige præmisser, kræver det et opgør med de kønnede repræsentationer, som stadig hersker i sporten. Det kræver samtidig en anerkendelse af, at piger kan være motiveret af andre værdier end dem, der historisk har været tillagt høj status i fodboldens kultur.

10. Litteraturliste

- Abdul-Sattar, M., & Al-Samarraie, H. (2021). Influence of coach's interpersonal attraction and homophily on youth soccer players' motivation. *German Journal of Exercise and Sport Research*, 51(1), 63–70
- Abell, L., Buglass, S. L., Betts, L. R., & Morohunfolá, T. (2024). "It's all part of the culture": undergraduate students' experiences of banter in university sports clubs and societies. *Current Psychology (New Brunswick, N.J.)*, 43(10), s. 8727–8739
- Andersson, E. J. A. (2020). Political socialization and the coach-created educational environment of competitive games: the case of grassroots youth soccer in Sweden. *Routledge*. 21(7), s. 1-16
- ATLAS.ti. (u.å.). *Thematic analysis literature review*. Besøgt d. 7. februar 2025: <https://atlasti.com/guides/thematic-analysis/thematic-analysis-literature-review>
- Bennike, S., Madsen, C., Elsborg, P., & Nielsen, G. (2025). Dansk fodbold sætter tal på den gode træneradfærd. *Idrottsforum.org*.
<https://idrottsforum.org/wp-content/uploads/2025/03/bennikeetal250219.pdf>
- Bjærksæter, I. A. H., & Ligestad, P. A. (2022). Staying in or Dropping Out of Elite Women's Football—Factors of Importance. *Frontiers in Sports and Active Living*, 4, s. 1-11
- Braun, V., & Clarke, V. (2006). Using thematic analysis in psychology. *Qualitative Research in Psychology*, 3(2), s. 77-101
- Brier, S. (2019). *Tværvidevidenskabsteori*. København: Samfundslitteratur. S. 103-112, 218-241
- Brinkmann, S., & Tanggaard, L. (2020). *Kvalitative metoder. En grundbog*. København: Hans Reitzels Forlag. S. 15-63, 97-134, 167-184, 257-277, 471- 489, 581-670

Bryman, A. (2012). *Social research methods* (4. udg). Oxford University Press. S. 3-129, 379-413, 430-468, 500-520, 521-590

Chatzisarantis, N. L. D., & Hagger, M. S. (2009). Effects of an intervention based on self-determination theory on self-reported leisure-time physical activity participation. *Psychology & Health*, 24(1). S. 29–48

Corvino, C., Palumbo, M., Morozzi, C., & Gozzoli, C. (2024). Finally ... the team! Navigating obstacles in girls' access to football. *Sport, Education and Society*, s. 1–15

Cronin, P., Ryan, F., & Coughlan, M. (2008). Undertaking a literature review: A step-by-step approach. *British Journal of Nursing*, s. 38–43

Dainton, M., & Zelle, E. D. (2005). Applying communication theory for professional life: A practical introduction (2nd ed.). *SAGE Publications*. S. 50-73

Dansk Boldspil-Union (u.å, a). *DBU's strategi – Strategien for dansk fodbold*. Besøgt d. 14. Marts 2025: <https://www.dbu.dk/om-dbu/dbu-s-strategi/>

Dansk Boldspil-Union (u.å, b). *Udviklingsplan: Dansk fodbold for piger og kvinder*. Besøgt d. 16. februar 2025: <https://www.dbu.dk/samfundsansvar/diversitet/piger-og-kvinder/udviklingsplan-dansk-fodbold-for-piger-og-kvinder/>

Dansk Boldspil-Union (u.å, c). *Kvindekommissionens rapport*. Besøgt d. 14. Marts 2025: <https://www.dbu.dk/om-dbu/organisation/dbu-s-kvindekommission-for-flere-piger-og-kvinder-i-fodbolden/kvindekommissionens-rapport/>

Dansk Boldspil-Union (u.å, d). *DIF Medlemstal*. Besøgt d. 14. Marts 2025: <https://www.dbu.dk/om-dbu/viden-og-analyse/dif-medlemstal/>

Deci, E. L., & Ryan, R. M. (2000b). The “What” and “Why” of Goal Pursuits: Human Needs and the Self-Determination of Behavior. *Psychological Inquiry*, 11(4), s. 227–268

DeFrancisco, V. L. (1992). Review of the book: You just don't understand: Women and men in conversation, by D. Tannen. *Language in Society*, s. 319–324

Divisionsforeningen. (2023). *Klublicensmanual: 1. Division 2024/2025*. Besøgt d. 27. april: <https://divisionsforeningen.dk/wp-content/uploads/2024/01/1.-divisions-licensmanual-2024-2025-Ny.pdf>

EBCSO Connect (u.å). *Searching with Boolean Operators*. Besøgt d. 10. februar 2025: https://connect.ebsco.com/s/article/Searching-with-Boolean-Operators?language=en_US

Eliasson, I. (2011). Gendered socialization among girls and boys in children's football teams in Sweden. *Soccer and Society*, 12(6), s. 820–833

Fathaigh, Ó, C., & Rae, G. (2024). *Subjective Agency and Poststructuralism*. Routledge, s. 1-13

Flores-Cidoncha, A., Sanz-Remacha, M., González-Ponce, I., & López-Gajardo, M. Á. (2024). Examining barriers and reasons for sport retirement in women's soccer: A qualitative study. *Women's Studies International Forum*, 107, s. 1-8

Fraser, N. (1999). *Social Justice in the Age of Identity Politics: Redistribution, Recognition, and Participation*. SAGE Publications Ltd. S. 3-32

Giddens, A. (1984). *The constitution of society : outline of the theory of structuration*. Polity. S. 62-129

Good Tape (u.å.). *Hurtig, sikker og nøjagtig transskription*. Besøgt d. 5. marts 2025: https://goodtape.io/blog/da/?gad_source=1&gad_campaignid=20521819635&gbraid=0AAAAApSWVlW3liUHOe05Krcpzw0UGyi&gclid=Cj0KCQjw0erBBhDTARIsAKO8iqQxExQiPL4Bh21QMPZl3fiAhXikBHOx7Ug14LO8CCrhoyfrK3xJTc8aAg2uEALw_wcB

Gozillon, A., & Bréhon, J. (2024). Cultural anchoring of women's football or deception? Comparative historical analysis of the processes of institutionalization of the practice. *Soccer*

and Society, 25(2), s. 187–206

Halkier, B. (2016). *Fokusgrupper* (3. udg.). Samfundslitteratur. S. 7-117

Hall, S. (1997). *Representation: Cultural Representations and Signifying Practices*. SAGE. S. 1-78, 223-291

Honneth, A. (2004). *Recognition and Justice: Outline of a Plural Theory of Justice*. Sage Publications. S. 351-364

Jeanes, R. (2011). “I’m into high heels and make up but I still love football”: exploring gender identity and football participation with preadolescent girls. *Soccer and Society*, 12(3), s. 402–420

Kristiansen, E., Tomten, S. E., Hanstad, D. V., & Roberts, G. C. (2012). Coaching communication issues with elite female athletes: Two Norwegian case studies. *Scandinavian Journal of Medicine & Science in Sports*, 22(6), s. 156-167

Kvale, S. & Brinkmann, S. (2015). *Interview. Det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. København: Hans Reitzels Forlag. S. 19-41, 105-214, 235-243

Levi, H., Wadey, R., Bunsell, T., Day, M., Hays, K., & Lampard, P. (2023). Women in a man’s world: Coaching women in elite sport. *Journal of Applied Sport Psychology*, 35(4), s. 571–597

Malloy, E., Yukhymenko-Lescroart, M. A., & Kavussanu, M. (2023). Investigating the relationship between authentic leadership and athletes’ commitment, positive affect, and perceived teammate prosocial behaviour via trust and team culture. *International Journal of Sports Science & Coaching*, 18(4), s. 1082–1090

McNay, L. (2022). Recognising Disempowerment: Taking the ‘Merely Experienced’ Seriously. In *Epistemic Injustice and the Philosophy of Recognition*. Routledge. S. 88–113

Mutz, M., & Albrecht, P. (2017). Parents’ Social Status and Children’s Daily Physical Activity: The Role of Familial Socialization and Support. *Journal of Child and Family*

Studies, 26(11), s. 3026–3035

Nicholls, J. G. (1984). Achievement motivation: Conceptions of ability, subjective experience, task choice, and performance. *Psychological Review*, 91(3), s. 328–346

Nolan, D., Horgan, P., MacNamara, A., & Egan, B. (2024). “Male athletes play well to feel good, and female athletes feel good to play well”: Attitudes, beliefs, and practices pertaining to perceived sex-related differences in communication and interpersonal approach of strength and conditioning coaches in international women’s rugby union. *Journal of Sports Sciences*, 42(14), s. 1289–1298

Nielsen, G., Wikman, J. M., Appleton, P. R., Bentsen, P., & Elsborg, P. (2024). Predicting adolescents’ continuation in club sports: A prospective cohort study of the importance of personal and contextual motivational factors in five sports in Denmark. *Scandinavian Journal of Medicine & Science in Sports*, 34(4), s. 1–18

Persson, M. (2023). Playing without goals: gendered practices in recreational youth football. *Journal of Youth Studies*, 26(5), s. 577–592

Randolph, J. J. (2009). A guide to writing the dissertation literature review. *Practical Assessment, Research & Evaluation*, 14(13), s. 1-13

Rodrigues, F., Monteiro, D., Matos, R., Jacinto, M., Antunes, R., & Amaro, N. (2024). Exploring the Dynamics of Athletes’ Enjoyment and Self-Determined Motivation, and of the Motivational Climate in Youth Football: A Longitudinal Perspective. *Perceptual and Motor Skills*, 131(2), s. 551–567

Ryan, R. M., & Deci, E. L. (2000a). Self-determination theory and the facilitation of intrinsic motivation, social development, and well-being. *American Psychologist*, s. 68–78

Tannen, D. (1991): *You just don't understand. Women and men in conversation*. Virago Press Ltd. S. 110-115

Themen, K. (2024). *Women’s Football, Culture, and Identity*. Routledge. S. 1-180

Turner, J. H. (1986). Review of *The Constitution of Society: Outline of the Theory of Structuration*, by A. Giddens. *American Journal of Sociology*, 91(4), s. 969–977

Vallerand, R. J. (1997). Toward A Hierarchical Model of Intrinsic and Extrinsic Motivation. *Advances in Experimental Social Psychology*, 29, s. 271-360

Vansteenkiste, M., Niemiec, C. P., & Soenens, B. (2008). The development of the five mini-theories of self-determination theory: An historical overview, emerging trends, and future directions. *Advances in Motivation and Achievement*, 16, s. 105–165

Ventaja-Cruz, J., Cuevas Rincón, J. M., Tejada-Medina, V., & Martín-Moya, R. (2024a). A Bibliometric Study on the Evolution of Women's Football and Determinants Behind Its Growth over the Last 30 Years. *Sports (Basel)*, 12(12) , 333, s. 1-23

Ventaja-Cruz, J., Cuevas Rincón, J. M., Tejada-Medina, V., Martín-Moya, R., & Portillo Sánchez, R. (2024b). Impacto de la motivación, percepción y autoconcepto de niñas jugadoras de fútbol en contextos multiculturales: un estudio en Melilla (Impact of the motivation, perception and self-concept of girls soccer players in multicultural contexts: a study in Melilla). *Retos (Madrid)*, 60, s. 632–642

Wilkinson, S. (1999). Focus Groups: A Feminist Method. *Psychology of Women Quarterly*, 23(2), s. 221–244

Yin, R. K. (2014). *Case Study Research: Design and Methods* (5. udg.). Sage Publications Inc. S. 1-25, 27-69